

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ออก
เรื่อง
ใหม่
ชุดที่ 5

阅文集团

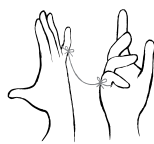
เหยาจี้ชาน 姚霁珊 เขียน

สนสรณย์ แปล

พิมพ์ครั้งที่ 1

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมไขข้อสงสัยมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

'ออกจากจวนมาโชคดี' เล่ม 5 นี้เข้มข้นสุดๆ ไปเลยคะ เมื่อแก้วหว่านยอมเล่าเรื่องราวต่างๆ ให้เงินอิงฟัง ทั้งนางยังวางเดิมพันเรื่องสินเดิมพวกนั้นเพื่อให้ตนเองได้มาบิณฑบาตในจวนป้อของสกุลแก้ว เงินอิงมั่นใจว่าอีกฝ่ายคงมีแผนการใหญ่รออยู่ข้างหน้าเป็นแน่แท้ แล้วก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ แก้วหว่านที่สามิตายกลายเป็นม่าย กลับจะได้แต่งงานเข้าตำหนักบุรพา เรื่องนี้อาจจะเป็นเรื่องเกินคาดของผู้อื่น แต่สำหรับเงินอิงนางพอจะคาดเดาได้อยู่บ้างแล้ว เพียงแต่ไม่คิดว่าสหยาจรักจะมีมากอยู่ในที่ลับซึ่งนางไม่รู้ชื่อมากมายเลยที่เดียวคะ

แต่หากจะพูดถึงความเข้มข้นแล้วจะพูดถึงเพียงเรื่องของแก้วหว่านอย่างเดียวก็คงไม่ได้ เพราะในเล่มนี้ยังมีเหตุการณ์ฆ่ากันตายในจวนสกุลเงินเรื่องนี้พัวพันถึงบิดามารดาของเงินอิงโดยตรง นางไม่มีเวลาให้ครุ่นคิดสับสนอันใด ก็ต้องมีสติช่วยเหลือมารดาและผู้บริสุทธิ์คนอื่นๆ ก่อน หลีชื่อมารดานางเพิ่งเข้าใจเพราะมีคนอ้างตัวเป็นภรรยาอีกคนของเงินเข้าไม่ทันไรก็มีเรื่องนี้ขึ้นอีก เรียกว่าไม่ได้พักหายใจหายคอกันเลยทีเดียว เงินอิงต่อให้แข็งแกร่งแค่ไหนก็ต้องการแรงใจและการสนับสนุนช่วยเหลือ โชคดีที่นางมีสิ่งเหล่านั้ แล้วมันก็มาจากเผยชู้นั่นเอง ความหวานคงไม่ต้องบอกนะคะ เพราะถึงไม่ฟินจิกหมอน แต่ก็หลอมละลายหัวใจเราให้ใจบางได้จริงๆ ถ้าอยากรู้ว่าใจคนเราจะบางลงได้ขนาดไหน พลิกกระดาษหน้าต่อไปและเดินทางเข้าจวนกันเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

•

"ขยับมาทางนี้หน่อยเถิด เสื้อผ้าของท่านเปียกหมดแล้ว" เฉินอิงกล่าว
เผยชุดคล้ายไม่ได้ยิน เขายกร่มสูงขึ้นอีกเล็กน้อย เอ่ยข้อสงสัยของ
ตนเองออกมา "เหตุใดถึงชอบดูท้องฟ้านัก"

ทุกครั้งที่เจอนาง นางเหมือนชอบทอดสายตามองฟ้า คล้ายเหม่อลอย
คล้ายกำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

"ท้องฟ้างดงามยิ่ง" เฉินอิงตอบ มือข้างหนึ่งจับด้ามร่ม ออกแรงดัน
ไปทางเขา "ร่มคันนี้ใหญ่พอ ท่านโหวนน้อยหาจำเป็นต้องเอียงมาทางข้า
ทั้งหมดไหม"

"ไม่เป็นไร"

•

แนะนำตัวละคร

* เงินอิง

คุณหนูของจวนเจิ้งก๊วกง ได้รับพระราชทาน
ป้ายทองเส้นสั้นจากฮ่องเต้ ทำให้สามารถ
สืบทอดคดียุติคดีที่เกิดขึ้นได้ มีสหายที่นับว่า
สนิทที่สุดคือกั้วหวาน

* เฝยซู่

เป็นบุรุษอีกคนหนึ่งที่ทำให้เงินอิงจดจำได้ตั้งแต่
คราแรกที่พบ มีอดีตที่แสนเศร้าซ่อนอยู่ เงินอิง
ไวใจเขามาก ส่วนตัวเขาเองก็ไวใจนางมากเช่นกัน

* กั้วหวาน

หลานสาวของนายท่านผู้เฒ่าสกุลหาน แต่งงาน
มีสามีกลายเป็นนายหญิงสี่สกุลฉิว ยังมีอีกฐานะ
ก็คือคุณหนูใหญ่สกุลกั้ว เก่งกาจมีความรู้
ความสามารถรอบตัว

* กั้วยวน

เซียงซานเซียนจู่ นิสัยหยิ่งยโสโอหัง เอาแต่ใจ
ตนเองอย่างยิ่ง ชอบบอวโดไฉตนเองต่อหน้าทุกคน
เสมอ นับเป็นน้องสาวร่วมบิดากับกั้วหวาน

* เงินเช่า

บุตรชายคนรองของสกุลเงิน เป็นลูกที่เกิดจาก
อนนามว่าเซียวอีเหนียง เป็นบิดาของเงินจวิน
และเงินอิง หายสาบสูญไปแปดปี เดิมเคยเป็น
ผู้ช่วยเสนาบดีกรมโยธา

293

ตัวตันที่แน่นชัด

ถึงแม้ท่าทางของกัหว่านยามนี้จะแลดูสบายๆ ทว่าเงินอิงกลับรู้สึก
ว่าในใจของอีกฝ่ายมิได้สบายเหมือนอย่างทีนางแสดงออกมาให้เห็น

สินเดิมพวกนั้นก่อนหน้านี้นางมิใช่เพียรรักษามันไว้อย่างสุดกำลัง
หรือไร แต่เวลานี้กลับต้องปล่อยให้หลุดมือ ต่อให้เป็นผู้อื่นก็ไม่มีใครบอก
ว่าเต็มอกเต็มใจได้อย่างเต็มปากเต็มคำกระมัง

"ดีหรือไม่ดีต่างกันตรงที่ใด" กัหว่านยิ้มน้อยๆ แหงนหน้ามองฟ้า
สีหน้าเลือนลอย "มีชีวิตอยู่ในสถานที่เยี่ยงนี้ อะไรดีอะไรไม่ดียากเกินกว่า
จะบอกได้จริงๆ ทว่าเรื่องที่ควรจัดการสิ่งที่เข้าพื้งได้ ข้าย่อมต้องจัดการ
ข้าย่อมต้องช่วงชิงมันกลับคืนมา"

เงินอิงมองดูอีกฝ่ายอยู่ครู่หนึ่ง ทว่าสุดท้ายนางก็ยังคงไม่กล่าวอันใด
กัหว่านในยามนี้น่าเป็นห่วงจริงๆ

แต่หากว่ากันจากอีกแง่มุมหนึ่ง กัหว่านกับเงินอิงหาได้มีอันใด

ต่างกันไม่

พวกนางต่างรู้ดีถึงเส้นทางที่ตนเองกำลังจะเดินไป และรู้ดีว่าการกระทำที่ไม่สนใจผลลัพธ์ที่จะตามมาภายหลังนี้อาจนำมาซึ่งบทลงเอยเช่นไร

แต่ถึงกระนั้นพวกนางก็ต่างไม่ยอมจำนน

กั๋วหว่านใช้สินเดิมเหล่านั้นเป็นเครื่องมือเบิกทาง เปิดประตูที่เชื่อมอยู่กับเส้นทางสายนั้น

นี่คือสิ่งที่นางเลือก คือวิถีของนาง

เงินอิง⁺รู้สึกว่าคุณเองหาได้มีคุณสมบัติที่จะไปวิพากษ์วิจารณ์ผู้อื่นตามอำเภอใจไม่

"คุณหนูสามวางใจเถิด ข้ายอมมีเหตุผลของข้า นอกจากนี้ข้าคงอยู่ในจวนแห่งนี้ไม่นานนัก" เสียงของกั๋วหว่านดังลอยมา น้ำเสียงของนางคล้ายกลัวหัวเราะ

เงินอิง⁺ตระหนักถึงสิ่งที่นางเอ่ยได้ทันที จึงพยักหน้ากล่าว "หากเป็นเช่นนั้นได้ก็ยอมดีมาก จวนชิงจี๋ป้อหาใช่ที่ปลอดภัยไม่"

คนร้ายเลือกที่จะลงมือฆ่าคนอำพรางศพไว้ในสระจวนชิงจี๋ป้อนั้นก็เป็นไปได้ว่าบางทีเขาอาจหลบซ่อนตัวอยู่ที่นี่ กั๋วหว่านไปจากสถานที่แห่งนี้ได้เร็วเท่าไรยิ่งดีมากกว่านั้น

กั๋วหว่านได้ยินอีกฝ่ายกล่าวว่าเช่นนั้นก็เหมือนจะนึกอะไรขึ้นได้บางอย่าง จู่ๆ สีหน้าของนางก็พลันเปลี่ยนแปลง

"มีเรื่องอันใดใช่หรือไม่" เงินอิง⁺ถามออกมาทันที

กั๋วหว่านส่ายหน้าพร้อมยิ้มออกมาราหนึ่ง ก่อนสีหน้าจะหม่นหมองลงเล็กน้อย "ตัวข้าหาไม่อันใดไม่ แค่นี้ก็รู้ข่าวคราวบางอย่างก็เท่านั้น"

นางถอนหายใจพลางเอ่ยวาจาแผ่วเบา "เย็นหิว...หายสาบสูญ

ไปเมื่อประมาณสี่ปีก่อนจริงๆ"

"เอ?" เงินอิงมองดูนาง สีหน้ากลับกลายเป็นเคร่งขรึม "ไม่ทราบว่
นายหญิงสี่ไปได้ข่าวมาจากที่ใด"

"ชื่อหม่าเป็นคนไปสืบมาด้วยตนเอง ไม่มีทางผิดแน่" กัหว่านกล่าวอย่าง
หนักแน่น นางอธิบายเสริมว่า "ชื่อหม่าก็คือจอมยุทธ์หญิงที่ข้าเชิญมาผู้นั้น"

ที่แท้ผู้ดูแลหญิงที่ถือกำเนิดอยู่ในยุทธภพนางนั้นก็แค่สองพยางค์
ว่า 'ชื่อหม่า' เป็นแซ่ที่พบเจอได้ยากยิ่งนัก

กัหว่านกล่าวขึ้นอีก "ชื่อหม่าสืบข่าวมาจากมาที่ทำงานอยู่ในจวน
มาเป็นเวลาช้านานผู้หนึ่ง มามาผู้นั้นเคยทำงานบัดกวดเช็ดถูอยู่ในเรือน
ของท่านแม่ข้า"

"ไม่ทราบว่าจะบอกเล่าเรื่องราวให้ละเอียดกว่านี้ได้หรือไม่"
เงินอิงซักต่อ

กัหว่านเห็นเส้นผมที่ถูกลมพัดยุ่งเหยิงไว้ที่หลังหูก่อนจะกล่าว
ออกมาเสียงแผ่วเบา "จากที่มามานางนั้นแล้ว เมื่อสี่ปีก่อน เพราะตอนนั้น
ท่านย่าอายุสี่สิบพอดี ในจวนจึงได้จัดงานเลี้ยงวันเกิดให้กับนาง และเชิญ
แขกเหรื่อมาเป็นจำนวนมาก วันนั้นเย็นหลั้รับหน้าที่ดูแลน้ำชา หัวหน้า
ผู้ดูแลบอกว่านางเข้าไปสงขาที่ด้านใน หลังจากนั้นก็ไม่ได้กลับออกมาอีก
หัวหน้าผู้ดูแลรายนั้นพล่ามพูดโศครวญอยู่ครึ่งค่อนวัน มามาบัดกวด
เช็ดถูพื้นบังเอิญได้ยินเข้าพอดี"

"ไม่มีผู้ใดตามหานางกระนั้นหรือ อย่างน้อยก็น่าจะรายงานเรื่องนี้
ให้สุหยินผู้เฒ่ากัวรับรู้รับทราบนี่นา" เงินอิงขมวดคิ้วกล่าว

ต่อให้เย็นหลั้เป็นเพียงสาวใช้ ทางจวนก็ไม่น่าละเลยถึงขนาด
ปล่อยคนให้หายสาบสูญไปเฉยๆ โดยไม่ได้ถามอันใด

ไต่ยีนเซ่นนั้นสีหน้าเย้ยหยันเล็กๆ ก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของกั๋วหว่าน นางเอ่ยปากด้วยน้ำเสียงเรียบเฉย "เรื่องนี้อ่ยมต้องมีการรายงานอยู่แล้ว พอท่านย่าไต่ยีนเซ่นนั้นก็เดือดดาลยกใหญ่ ส่งบ่าวไพร่สองคนไปตามคนกับข้าถึงเตียงโงว"

เฉินอิงตะลึงมองคู่อีกฝ่าย

"น่าขันใช่หรือไม่" รอยยิ้มปรากฏอยู่บนใบหน้าของกั๋วหว่าน ทว่าเพียงไม่นานก็เลือนหายไป ที่อยู่ลึกในดวงตาคือความรู้สึกเปลี่ยนเหวี่ยง "ท่านย่าคงคิดว่าเยียนหลิวฉวยจึ่งหะตอนทุกคนกำลังยุ่งแอบหนีกลับไปพึ่งไปบุญข้ากระมัง ท่านย่าเป็นคนชี้ระแวงและเจ้าแผนการ ไหนเลยจะปรารถนาให้เยียนหลิวกับข้าได้พบเจอกันอีก ดังนั้นจึงรีบส่งคนมาหาเรื่องข้าก่อนเป็นอันดับแรก"

พูดถึงตรงนั้นนางก็อดถอนหายใจยาวๆ ออกมาคราหนึ่งมิได้ "ยามนั้นข้ากำลังเตรียมตัวออกรือน บ่าวสองคนนั้นซ่อนตัวอยู่ที่ฝั่งไหหลหนึ่งเดือนกว่า แต่ก็ไม่เห็นเยียนหลิวปรากฏตัว จนกระทั่งข้าแต่งเข้าสกุลฉิว พวกเขาถึงไปรายงานต่อท่านย่า ข้าคิดว่าท่านย่าหนึ่งคงมั่นใจว่าเยียนหลิวต้องแอบพบเจอข้าอย่างลับๆ แน่ สองเพราะกลัวว่าข้าจะสืบรู้อะไรบางอย่าง ดังนั้นจึงเก็บงำเรื่องนี้ไว้ไม่ให้ผู้อื่นล่วงรู้"

ในที่สุดเฉินอิงก็เข้าใจเรื่องราว นางกล่าวว่า "นายหญิงสี่ไม่จำเป็นต้องกล่าวต่อแล้ว ข้าเข้าใจแล้ว"

เรื่องราวหลังจากนั้นย่อมคาดการณ์ได้ไม่ยาก ฉิวซือหลางป่วยตาย กั๋วหว่านกลายเป็นม่าย เก็บเนื้อเก็บตัวอยู่ในเรือนแทบไม่ได้ย่างเท้าออกพ้นประตูเรือน เห็นได้ชัดว่านางมิได้ติดต่อกับเยียนหลิว นานวันเข้าจึงซื่อจิ่งพลอยลืมนึกเรื่องนี้ไปหมดสิ้นเช่นกัน

ทว่าเมื่อปีที่แล้วศพสตรีนิรนามไหล่พ้นผิวน้ำ ยามนั้นไม่แน่ว่า
เจิ้งชื่ออาจนึกถึงเรื่องที่เขียนหลิวหายตัวไปเนิ่นนานหลายปีขึ้นได้และด้วย
เพราะเหตุผลอะไรบางอย่าง นางจึงงจใจซ่อนงำข่าวสารนี้ไว้ ไม่ยอม
เปิดเผยตัวตนของสตรีนางนั้น

หากไม่ใช่เพราะกลัวว่านกลั้บเมืองหลวง เกรงว่าเรื่องราวของ
เขียนหลิวคงไม่มีผู้ใดล่วงรู้ไปชั่ววันรันดร์

"ในมือของเขียนหลิวมีรายการตรวจสอบอยู่ฉบับหนึ่ง" จู่ๆ กั๋วฮ่วน
ก็พูดขึ้น

เงินอิงเงยหน้า สายตาบังเอิญสอดประสานเข้ากับสายตาร่างไร้
ความรู้สึกของอีกฝ่ายพอดี

"ท่านยารับเขียนหลิวไว้ก็เพราะรายการตรวจสอบในมือของนาง
ฉบับนั้น น่าเสียดายว่ายามนั้นท่านยาพลาดไม่ได้ยึดสัญญายินยอม
ขายตัวของเขียนหลิวไว้ ตอนนั้นนางส่งคนไปบีบบังคับข้าถึงเฝิงไหล
หากไม่ใช่เพราะท่านตาขวางไว้ ไม่แน่ว่าสัญญายินยอมขายตัวของ
เขียนหลิวนั้นข้าอาจรักษาไว้ไม่อยู่" เสียงของกั๋วฮ่วนราบเรียบสงบนิ่ง
ไม่ต่างอันใดกับกำลังพูดถึงเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องอันใดกับตนเอง

เงินอิงจ้องมองดูนางพลางเอ่ยถามเสียงแผ่วเบาว่า "ที่ฮุนยินผู้เฒ่ากั๋ว
ไม่ยอมพูดถึงเขียนหลิวก็ด้วยเพราะรายการตรวจสอบนั้น?"

"ผู้ใดเล่าจะรู้" กั๋วฮ่วนยิ้มกล่าว "ไม่ว่าเช่นไรนางก็มีความคิดอ่าน
เป็นของตนเอง ยามนี้รายการตรวจสอบพวกนั้นข้าได้มอบให้นางไปแล้ว
ฉบับที่อยู่ในมือของเขียนหลิวนางย่อมไม่นึกคิดใจอันใดอีก ความเป็น
ความตายของสาวใช้ผู้หนึ่งนางไหนเลยจะเก็บมาใส่ใจ"

หัวใจของเงินอิงขมวดเข้าหากัน นางรู้สึกว่าการกระทำของเจิ้งชื่อ

มีบางสิ่งบางอย่างที่ไม่ถูกต้อง

ก่อนหน้านี้ที่นางปิดบังตัวตนของเยียนหลิวไว้นั้นก็ด้วยเพราะนางไม่ต้องการให้คนรู้ถึงเรื่องที่นางคิดจะสืบทอดสมรสเดิมของอดีตสะใภ้

ถึงแม้เรื่องนี้จะแพร่สะพัดไปทั่วเมืองหลวง แต่สุดท้ายมันก็เป็นเพียงข่าวลือเท่านั้น ทว่าเมื่อใดก็ตามที่เรื่องของเยียนหลิวปรากฏขึ้นต่อสาธารณชน ข่าวลือสุดท้ายอาจกลายเป็นจุดอ่อนให้คนเล่นงานโจมตีเอา จวนชิงจี๋ป้อไหนเลยจะยอมแบกรับเรื่องราวอัปยศเช่นนั้น

ทว่ากั๋วหว่านยามนี้ได้มอบสินสมรสพวกนั้นไปแล้ว เรื่องของเยียนหลิวยอมไม่ส่งผลกระทบต่อเชิงชื้อได้อีก แล้วเหตุใดนางถึงยังไม่ยอมบอกข่าวการตายของเยียนหลิวให้กั๋วหว่านได้รู้

ลืมกระนั้นหรือ เฉินอิงนิงคิดไม่พูดอันใด

"นอกจากเรื่องของเยียนหลิวแล้ว ข้ายังสืบรู้ข่าวที่น่าสนใจอีกเรื่อง" กั๋วหว่านพูดขึ้นอีกคำรบ

เฉินอิงตื่นจากภวังค์ นางรีบแยมยิ้มกล่าวว่า ก่อนจะเอ่ยถามขึ้น "ขอภัยด้วย ข้าผลอยใจลอยแล้ว ไม่ทราบว่าคุณหญิงสี่สืบได้ความอันใด"

กั๋วหว่านยิ้มน้อยๆ "ได้ยินว่าศพสองศพที่ได้มาจากใต้สระนั้น หนึ่งในนั้นคือสาวใช้ที่ชื่อเจียวชิง ชาวที่ข้าสืบรู้มาเกี่ยวข้องกับนาง"

นางลดเสียงลง พยายามพูดให้สั้นกระชับที่สุด "ได้ยินว่าคืนที่เจียวชิง 'กระโดดน้ำฆ่าตัวตาย' นั้น มีคนแบกกระสอบป่านใบหนึ่งออกมาจากห้องของท่านอาข้า"

เฉินอิงตะลึงงัน หลังจากผ่านไปไม่นานนางก็มีท่าที่ตอบสนองงขึ้นมาทันที

'ท่านอา' ที่กั๋วหว่านพูดถึงที่แท้ก็คือชื่อจื่อของชิงจี๋ป้อ

294

ตระกูลที่รัก

"ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น" เจินอิงพยักหน้า สีหน้าท่าทางสงบนิ่ง
นี่คือหนึ่งในความเป็นไปได้ที่นางนึกคิดอยู่ก่อนหน้านี้แล้ว
นางเองก็รู้ การตายของเจียวชิงต้องเกี่ยวข้องกับชื่อเจี๋ยสองสามีภรรยา
แห่งจวนชิงจีป้อแน่ เพียงแต่ต่อให้มีคนเห็นเจียวชิงถูกล่ามออกมา ก็ใช่ว่าจะสามารถบ่งชี้ได้ว่าสองสามีภรรยาใดคนหนึ่งเป็นคนร้าย
ถึงคนที่ให้ข่าวจะยินดีเป็นพยาน แต่ปากคำให้การนี้ย่อมถูกล้มคว่ำ
ได้โดยง่าย

ทว่าข่าวของกั๋วหว่านนี้ไม่ว่าเช่นไรก็ยังนับว่ามีประโยชน์อยู่ เจินอิง
ยิ่งกล่าวอย่างจริงใจให้กับอีกฝ่าย "ต้องขอบคุณนายหญิงสิ่งจริงๆ ท่าน
ช่วยข้าไว้มิใช่น้อย"

กั๋วหว่านโบกมือตอบ "แค่เรื่องเล็กน้อยเท่านั้น คนในจวนนี้ทุกคน
ล้วนหูไวตาไว สืบข่าวหาหมิ่นโดยยากไม่ คนที่อยู่ข้างกายข้าหรือก็มีความ

สามารถ"

นางหันมาที่ไปยังผู้ดูแลหญิงแซ่ชื่อหม่าผู้ซึ่งปลงปิดปากยิ้ม "เชิญนางมาช่วยเหลือนับว่าถูกต้องยิ่งนัก เงินข้ามิได้สูญไปเปล่าๆ"

พอเห็นนางยิ้มพราวเช่นนั้นเงินอิงก็อดนึกยกย่องชื่นชมไม่ได้

คนที่มึนสมอง ยินดีสละเงินทอง เข้าใจวิถีแห่งการเปลี่ยนแปลงไม่ว่าคิดทำการใดย่อมมีแต่จะประสบผลสำเร็จ

"เรื่องราวหลังจากนี้ท่านเตรียมพร้อมแล้ว?" ครั้นนี้ถึงหนทางในวันข้างหน้าของกั๋วหว่าน เงินอิงก็อดถามออกมาอีกประโยคไม่ได้

ถึงจะรู้อยู่แกล้งใจว่าถามไปก็เสียเปล่า ไม่ว่าเช่นไรกั๋วหว่านย่อมเตรียมพร้อมอยู่ก่อนหน้าแล้วเป็นแน่ แต่ถึงกระนั้นนางก็ยังอดถามออกมาไม่ได้

พอได้ยินเช่นนั้นสายตาที่จับจ้องอยู่บนร่างของเงินอิงก็กลับกลายเป็นอ่อนโยนขึ้นหลายส่วน นางกล่าวซ้ำๆ "ขอบคุณคุณหนูสามที่ห่วงใยเรื่องราวต่างๆ ข้าเตรียมพร้อมแล้ว หากไม่มีอันใดนอกเหนือความคาดหมาย คาดว่าอีกสองสามวันก็คงเปิดเผยได้"

"รวดเร็วปานนั้น?" เงินอิงเอ่ยปากอย่างประหลาดใจ อีกทั้งยังนึกกังวลมากขึ้นทุกขณะ "ท่านพ่อท่านแม่ของ 'เขา' เห็นชอบแล้วกระนั้นหรือ"

ท่านพ่อท่านแม่ของ 'เขา' ย่อมหมายถึงฮ่องเต้และสองเฮา

พวกเขาเห็นด้วยกับการอยู่กับองค์รัชทายาทของกั๋วหว่าน?

ฐานะของกั๋วหว่านไม่ว่าเช่นไรก็นับเป็นอุปสรรคใหญ่ที่กั้นขวางนางกับองค์รัชทายาท

กั๋วหว่านกลับเหมือนไม่ใส่ใจ นางยกมือขึ้นแตะจอนผม ยิ้มแย้มดังามกล่าว "อันที่จริง...ข้ายังเป็นสตรีพรหมจรรย์อยู่"

เงินอิงตะลึงลานไปกับคำพูดของนาง นี่ไม่ถึงว่ากัหว่านจะยินดี
เผยความลับนี้ให้ผู้อื่นได้รู้

ยังคงเป็นสตรีพรหมจรรย์?

ทว่าครั้นคิดดูอีกที เงินอิงก็รู้สึกว่เรื่องนี้จริงก็เป็นไปได้อยู่
ฉิวชื่อหลางผู้นั้นยังไม่ทันเข้าห้องหอก็เป็นลมหมดสติไปก่อนแล้ว
หลังจากนั้นก็ป่วยหนักอยู่บนเตียง เกรงว่ากัหว่านไม่มีโอกาสแม้แต่
จะเข้าหอ

"ข้าฐานะชาติกำเนิดด้อยต่ำ เรื่องนี้ฉันที่จริงก็นับได้ว่าเป็นเรื่องดี"
กัหว่านกล่าวออกมาอีกครั้ง สีหน้าไม่สะทกสะท้าน

เงินอิงเข้าใจคำพูดของอีกฝ่าย

หากพิจารณาจากทุกยุคทุกสมัย เพื่อป้องกันมิให้อำนาจของญาติ
ฝ่ายนอกขยายวงกว้าง บรรดาสนมชายาส่วนใหญ่ล้วนมาจากครอบครัว
ต่ำต้อยยากจน เรื่องนี้กลายเป็นประเพณีนิยมที่ไม่เป็นลายลักษณ์อักษร
ไปแล้ว ไม่ว่าจะซื้อธูสองเฮาหรือเซียวไทเฮาก็ล้วนแต่เป็นเช่นนี้

กัหว่านแม้จะเป็นสตรีจวนป้อ ทว่ามารดาผู้ให้กำเนิดกลับเป็นเพียง
สตรีในตระกูลพ่อค้า บิดาผู้ให้กำเนิดเป็นราชบุตรเขยที่ไม่มีอำนาจแท้จริง
ส่วนองค์หญิงใหญ่ผู้เป็นธูหยินใหญ่แต่เพียงในนาม ความสัมพันธ์ระหว่าง
กัหว่านกับอีกฝ่ายก็ได้สนิทชิดเชื้อแต่อย่างใด

หวังก็แต่ฮองเต๋หยวนจยาจะทอดพระเนตรเห็นข้อดีนี้ของกัหว่าน
ทรงอนุญาตให้นางเข้าตำหนักบุรพา

แม้ใจจะคิดเช่นนี้ แต่เงินอิงก็ยังคงเป็นกังวลแทนนางไม่ได้

เรื่องนี้นับว่ายากเย็นแสนเข็ญยิ่ง ไม่ใช่เรื่องที่เพียงอ่อนนวนอนนิดๆ
หน่อยๆ คุกเข่าเพียงเล็กน้อยก็สามารถคลี่คลายได้

จำเป็นต้องมีโอกาสนี้เหมาะจะเหมาะสมควร

เงินยิ่งเคยทดลองจำลองสถานการณ์ในใจอยู่หลากหลายรูปแบบ แต่ไม่ว่าจะแบบใดก็ล้วนแต่ต้องพึ่งความบังเอิญทั้งสิ้น ไม่มีสักวิธีที่จะประสบความสำเร็จได้ด้วยการลงมือเพียงครั้งเดียว

เงินยิ่งตัดสินใจไม่คิดต่ออีก เรื่องนี้น่าจะต้องใช้เวลาอีกสักกระยะ ไม่อาจคลี่คลายได้ในช่วงระยะเวลาอันสั้น คำว่า 'อีกสองสามวัน' ที่กั้วหวาน พูดถึงน่าจะเป็นการประมาณการเท่านั้น มิใช่ตัวเลขที่แท้จริงแต่อย่างใด ทว่าเรื่องราวกลับดำเนินไปไกลกว่าที่นางคาดเอาไว้มาก

หลังงานเลี้ยงชมบุปผาจวนซึ่งจี้ป้อผ่านพ้นไปได้ไม่นาน ชาวสะเทือนฟ้า สะเทือนดินก็ถล่มเข้าใส่ชนชั้นสูงในเมืองหลวงอีกคราว ก่อเกิดเป็นคลื่นใหญ่โตมโหฬาร

หานตวนหลี่ว่าณิษฐมั่งคั่งแห่งเตียงโจวช่วยผู้ประสพภัยที่ไร้ที่พำนัก พักพิงเป็นจำนวนมาก บริจาคเงินก้อนโตให้กับทางราชสำนักสูงถึงห้าสิบหมื่น ตำลึงเงิน ช่วยเหลือจัดซื้อที่ดินอุดมสมบูรณ์ซ่อมสร้างที่พำนักอาศัย แจกจ่ายเสื้อผ้าให้กับเหล่าผู้ประสพภัยและอื่นๆ

เรื่องนี้สร้างความสะท้านสะเทือนไปทั่วทั้งแผ่นดิน

ห้าสิบหมื่นตำลึงเงิน มูลค่าของมันเกือบจะเท่ากับเงินภาษีหนึ่งในสามของราชสำนักต้าจู่ในเวลานั้น

การกุศลนี้ไหนเลยจะไม่ควรได้รับการยกย่อง

เรื่องนี้สร้างความสั่นสะเทือนไปถึงฮ่องเต้ พระองค์มีพระราชโองการ พิเศษ อนุญาตให้หานตวนหลี่เดินทางมาเมืองหลวงเพื่อเข้าเฝ้าพระองค์ อีกทั้งยังพระราชทานป้ายเชิดชูเกียรติ 'ตระกูลที่ดีที่สุด' ที่ทรงเขียนด้วย พระองค์เองให้กับเขา

ในเวลาเดียวกันฮ่องเต้หยวนจยาก็มีรับสั่งให้แต่งตั้งหลานสาวนอกของหานตวนหลี่ คุณหนูใหญ่จวนชิงจี้ป๋อกั๋วหว่านให้เป็นหยู่จื่อ* ในองครักษาทายาท

ตอนข่าวนี้แพร่สะพัดออกไป เหล่าชนชั้นสูงในเมืองหลวงก็เรียกได้ว่าสับสนอลหม่านสิ้น ตลอดจนสามวันนั้นผู้คนต่างพากันสืบทว่ากั๋วหว่านแท้จริงแล้วมีเบื้องลึกเบื้องหลังลึกลับอัศจรรย์อันใดกันแน่

ตอนเฉินอิงไต่ยินเรื่องนี้ นางกำลังคัดอักษรฝึกกวีตรประจำวันอยู่ จื่อซือยืนอยู่ข้างโต๊ะหนังสือ เล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้เฉินอิงฟังด้วยน้ำเสียงตื่นตระหนกที่ไม่ค่อยจะได้ยินจากปากของนางนัก ส่วนสวีจินก็ยืนฟังอยู่อีกด้านสองตาไม่กะพริบ

นายหญิงสี่สกุลฉินผู้นั้นเป็นหญิงม่ายมิใช่หรือไรกัน ใครจะไปนึกว่านางจะสามารถกลายเป็นพญาหงส์ได้เช่นนี้ เรื่องนี้ไม่ว่าใครไต่ยินเข้าก็ต้องตกตะลึงด้วยกันทั้งนั้น

แม้จะเคยเห็นรถม้าขององครักษาทายาทส่งกั๋วหว่านกลับบ้านมาก่อน แต่ถึงกระนั้นข่าวนี้ก็ยังคงน่าตกตะลึง ทำเอาคนถึงกับพูดอะไรไม่ออกอยู่ดี

หลังฟังจื่อซือเล่าจบ เมื่อที่กำลังคัดตัวหนังสือของเฉินอิงก็หยุดค้างอยู่กลางอากาศ

หลังจากนั้นนางก็หันกลับไปทู่เมทความสนใจอยู่กับตัวอักษรตรงหน้าต่อ

ครั้นเห็นเช่นนั้นพวกสวีจินกับจื่อซือก็ไม่กล้าปริปากอะไรอีก ทำเพียงยืนนิ่งอยู่ข้างๆ

* หยู่จื่อ คือตำแหน่งอนุชายาในองครักษาทายาท

หลังจากผ่านไปได้ครึ่งเค่อ ครั้นเขียนตัวอักษรตัวสุดท้ายเสร็จ เงินอิงก็วางพู่กันลงบนแท่นวางพู่กัน พยักหน้าถอนหายใจ "ที่แท่นนี้ก็เตรียมการไว้เช่นนี้"

นี่นับเป็นหมากที่อยู่นอกเหนือความคาดหมายจริงๆ
ช่างเหนือชั้นยิ่งนัก ชวนให้คนนึกอยากตอบโต้ะอุทานว่า 'ยอดเยี่ยม' ออกมาโดยแท้

มีการทำบุญกุศลครั้งใหญ่ของหานตวนหลี่เช่นนี้ สถานะของกั๋วหว่าน นอกจากจะไม่ใช่จุดอ่อนให้ผู้คนตำหนิตั้งแล้ว ตรงกันข้ามกลับยิ่งทำให้ผู้คนรู้สึกชื่นชมในเหล่าบรมวงศานุวงศ์แห่งราชสำนักต้าฉู่

เพื่อตอบแทนความดีความชอบครอบครัวยุของหานตวนหลี่ที่สร้างคุณต่อแผ่นดิน ฮ่งเต๋อจึงปัจจุบันถึงกับยินดีรับหลานนอกตกพุ่มม่ายของอีกฝ่ายให้มาเป็นหู่เจ้อในองค์รัชทายาท การกระทำเช่นนี้นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณอย่างใหญ่หลวงของฮ่งเต๋อ เป็นการปฏิบัติต่อผู้มีคุณต่อแผ่นดินด้วยคุณธรรม ยินดีให้ผู้เป็นบุตรของตนกล้ำกลืนความอຍุติธรรม แต่มิยอมให้ชาวประชาผู้รู้จักเป็นห่วงเป็นใยแผ่นดินต้องร้อนดไ้

ฮ่งเต๋อเช่นนี้หากมิเรียกว่า 'ฮ่งเต๋อผู้ประเสริฐ' แล้วยังจะให้เรียกอันใดได้

มิน่ากั๋วหว่านถึงได้มั่นอกมั่นใจนัก ที่แท่นนี้ก็เตรียมการไว้อยู่ก่อนหน้าแล้ว

แน่นอนว่าหานตวนหลี่เองก็ลงมือได้จังหวะยิ่งนัก เห็นได้ชัดว่าเขาฝากความหวังทั้งหมดทั้งมวลไว้กับหลานสาวผู้นี้

ครั้นหันกลับไปพิจารณาดูอีกคราว ในที่สุดเงินอิงก็เข้าใจ ที่นายท่านผู้เฒ่าสกุลหานผู้นี้สามารถกลายเป็นเศรษฐีอันดับหนึ่งแห่งซานตงได้นั้น

ก็ด้วยเพราะเหตุผลนี้ วิสัยทัศน์และวิธีการของเขาเรียกได้ว่าเหนือกว่าพ่อค้าวานิชทั่วไปมากนัก ถึงขั้นที่เรียกได้ว่าเยี่ยมยอด

"คุณหนูคงยังไม่ทราบ เรื่องนี้ฉันที่จริงยังไม่จบสิ้นเจ้าคะ" จ้อยสือกล่าวขึ้นอีกคำรบ

เงินอิงตกใจ นางรีบเอ่ยปากถาม "หรือว่ายังมีเรื่องราวพลิกผันอันใดอีก"

ก็เหมือนกับคำกล่าวที่ว่า 'น้ำพระทัยฮ่องเต้ยากคาดเดา' นางกลัวฮ่องเต้หยวนจยาจะเปลี่ยนพระทัย

แต่ไหนแต่ไรมาฮ่องเต้พระองค์นี้ก็ทรงดำเนินงานไปตามความเหมาะสม ไม่เคยไว้หน้าผู้ใด เรื่องนี้รับสั่งนี้ไม่แน่ว่าพระองค์อาจทำจริงก็เป็นได้

พอได้ยินเช่นนั้นจ้อยสือก็รีบโหมกมือกล่าว "คุณหนูหาต้องเป็นกังวลไม่เรื่องนี้มิได้มีเหตุพลิกผันอันใด หากแต่เป็นเรื่องใหม่ของจวนชิงจี้บ่อเจ้าคะ"

295

ใช้ตะกร้าไม้ไผ่ตักน้ำ*

เมื่อได้ยีนเซ่นนั้นเงินอิงก็รู้สึกประหลาดใจ

ครั้งนี้กั๋วหว่านเรียกได้ว่าแค่กางปีกก็โฉบบินสู่ณภา คนในจวนชิงจีป้อ
ที่นางเรียกว่าญาติเหล่านั้นเชื่อว่าในใจต้องนึกหงุดหงิดไม่สบอารมณ์
เป็นแน่ ไม่แน่ว่าอาจก่อเรื่องอะไรขึ้น

ท่าทางของจื่อสือยามนี้กลับคล้ายพบเจอเรื่องซับซ้อนอะไรบางอย่าง
นางพยายามกลั้นยิ้มอย่างสุดกำลัง ก่อนจะกล่าวต่อ "ผู้น้อยได้ยีนเรื่องนี้
จากเงินจู นางบอกว่าเงินที่ฮูหยินจวนชิงจีป้อได้รับยังไม่ทันร้อนอุ่นท้อง
จู่ๆ กลับต้องคายออกมาหมดสิ้นเจ้าคะ"

คำพูดนี้ทำเงินอิงตะลึงลานจริงๆ ไฉนางเด่นระลำ "เจ้าหมายถึง...
สินเดิมพวกนั้น?"

"ใช่แล้วเจ้าคะคุณหนู" จื่อสือพยักหน้าเต็มแรง ในที่สุดนางก็กลั้นยิ้ม

* ใช้ตะกร้าไม้ไผ่ตักน้ำ หมายถึงสูญเสียไป ไม่ได้ผลตอบแทนจากที่ลงแรงไป ไม่ต่างอะไรกับการใช้ตะกร้า
ไม้ไผ่ตักน้ำ น้ำย่อมรั่วออกมาหมด

ไว้ไม่อยู่ "เงินห้าสิบหมื่นตำลึงเงินที่นายท่านผู้เฒ่าหามาบริจาคนั้นมีอยู่หลายส่วนที่เป็นเงินที่ได้มาจากการจำหน่ายหน้าร้าน ที่ดิน รวมถึงทรัพย์สินมีค่าต่างๆ ได้ยื่นเงินจบบอกว่านายท่านผู้เฒ่าหามาบริจาคข้าวของที่เขียนไว้ในรายการสินเดมนั้นออกไปหมดสิ้น ไม่มีเหลือ"

"ฟรีด..." สวินเงินปิดปากหัวร่อ

กั้วหวานกับเงินอิงคบค้าเป็นสหายสนิทยอมเท่ากับเป็นคนกันเอง เจิงซื่อฮุยจนชิงจี้ป้อเป็นฝ่ายตรงกันข้าม พอได้ยินว่าอีกฝ่ายถูกบีบให้ยอมรับความพ่ายแพ้เช่นนั้นพวกนางมีหรือจะไม่รู้รู้สึกเบิกบานใจ

ทว่าเงินอิงกลับไม่นึกขำ นางรู้สึกตื่นตระหนกและนึกเลื่อมใสอีกฝ่ายด้วยใจแท้จริง

"นายหญิงสีสกุลจิว...ไม่สิ คุณหนูใหญ่แก้วร้ายกาจยิ่งนัก" สวินเงินทอดถอนใจ สีหน้าเต็มเปี่ยมไปด้วยความรู้สึกเลื่อมใสศรัทธา

จื่อสือก็ถอนหายใจออกมาคราหนึ่ง "นั่นสิ เกิดเรื่องเช่นนี้ขึ้น เรื่องที่ฮุยจนชิงจี้ป้ออุปสินเดิมของอดีตสะใภ้ แล้วคุณหนูใหญ่แก้วกลับเข้าจวนได้ก็เพราะมอบสินเดิมเหล่านั้นให้กับอีกฝ่ายยามนี้แพร่สะพัดไปทั่วแล้ว"

"นับเป็นวิธีการที่...ร้ายกาจยิ่งนัก" เงินอิงเอ่ยปากชม

ซ่อนำแผนการ หลอกล่อให้อีกฝ่ายตายใจ ครั้นลงมือก็รัดกุมทีเดียว ได้เหยี่ยวถึงสัตว์

หนึ่ง นางได้ฐานะเดิมที่ตนเองพึงมีกลับมา สอง สามารถเข้าตำหนักบูรพาได้สำเร็จ สาม นำเกียรติยศความภาคภูมิใจอันหาที่เปรียบไม่ได้มาสู่สกุลหาน สุดท้ายคือเหยียบย่ำจวนชิงจี้ป้อจนจมธรณี

นอกเหนือจากผลประโยชน์ที่เห็นได้ชัดเจนพวกนี้แล้ว นางยังมิถูกไม้อื่นซ่อนเอาไว้อีก

นั่นเป็นแผนการที่นางเตรียมไว้เพื่อเล่นงานองค์หญิงใหญ่กับ
เซียงซานเซียนจูโดยเฉพาะ

นับแต่วันนี้เป็นต้นไป ไม่ว่าองค์หญิงใหญ่คิดเล่นงานลูกเลี้ยง หรือ
เซียงซานเซียนจูหมายหาเรื่องพี่สาวคนละแม่ผู้นี้ให้ต้องลำบาก เกรงว่า
คงจะไม่มีโอกาสแล้ว

ท่ามกลางการต่อสู้แย่งชิงอำนาจทางการเมืองที่เต็มไปด้วยกลืน
ฉวยเลือด ตำนานบุรพาและองค์รัชทายาทแต่ไหนแต่ไรก็ล้วนเป็นตัวแทน
ของเส้นเขตภายในใจของฮ่องเต้

ต่อให้องค์หญิงใหญ่ทรงเป็นที่รักใคร่เอ็นดูสักเท่าใดก็ไม่อาจเหยียบ
เส้นเขตนั้นได้ หากทำเช่นนั้นก็เท่ากับจงใจมีเรื่องกับฮ่องเต้

ความรู้สึกโปรดปรานชิงชังของฮ่องเต้สามารถตัดสินความเป็น
ความตายของคนผู้นั้นได้ องค์หญิงใหญ่หยงหนิงมิใช่สตรีโง่งม นางรู้แจ้ง
แก่ใจว่าทันทีที่นางกลายมือเข้าไปสอดไม่ว่าจะเรื่องคนหรือเรื่องราวใดๆ
ในตำหนักบุรพา สายพระเนตรของฮ่องเต้หยวนจยาย่อมจับจ้องอยู่
บนตัวนางทันที

ถูกจับตาเช่นนั้น ถึงจะเป็นองค์หญิงใหญ่ฐานะสูงส่งก็เชื่อว่า
จะแบกรับไหว

ถึงทุกคนจะบอกว่าฮ่องเต้หยวนจยาทรงเป็นฮ่องเต้ผู้ประเสริฐ แต่ก็
ไม่มีใครได้ลืมเลือนว่าใต้บัลลังก์มังกรของฮ่องเต้ผู้ประเสริฐพระองค์นี้มี
โครงกระดูกของราชินิกุลที่เป็นบุรุษเกือบทั้งราชสำนักฝังอยู่

ฮ่องเต้ผู้ประเสริฐเยี่ยงนี้ผู้ใดเล่าจะกล้าวาดหวังให้พระองค์ทรงมี
ความรักความผูกพันลึกซึ้งฉันทน์พิน้องอันใด

ครานี้ก็ทว่านเรียกได้ว่าสามารถหาที่พึ่งที่ใหญ่ที่สุดให้ตนเองได้

สำเร็จ บนโลกนี้ไหนเลยจะมีผู้ใดกล้าขอเดสิดฮ่องเต้

นับแต่นั้นเป็นต้นไป ขอเพียงนางไม่เป็นฝ่ายหาเรื่องก่อน องค์หญิงใหญ่
หยิ่งหยิ่งกับเซียงซานเซียงจู่ยอมไม่อาจทำอันใดนางได้

เงินอิงนี่ก็อยากตบโตะตะโกนว่า 'ยอดเยี่ยม' เสียจริง

ถึงนางจะไม่ชอบการต่อสู้ภายในเรือนใน แต่วิธีการของกั๋วหว่านนี้
ก็เรียกได้ว่าน่าเลื่อมใสยิ่งนัก

หากการต่อสู้ภายในเรือนในทั้งหมดบนโลกใบนี้ล้วนเป็นเหมือนอย่าง
กั๋วหว่าน นำประโยชน์มาสู่ชาวประชา เสียสละเพื่อแผ่นดิน นั้นย่อมเป็น
วาสนาใหญ่หลวงของราษฎรทั่วหล้า

สตรีในตระกูลพ่อค้านางหนึ่งสามารถขึ้นเป็นพระชายาในองค์รัชทายาท
ได้โดยง่าย เรื่องนี้กลายเป็นคลื่นลูกใหญ่กลืนกลบเรื่องเงินเข้าสู่ศูนย์เสีย
ความทรงจำไปหมดสิ้น ชาวบ้านในเมืองหลวงที่ไม่เคยขาดข้าวลือ
ข้าวเล่าอ้างใดๆ ต่างร่วมสำแดงพลังไหวหาญต่อเรื่องดังกล่าว ในเมือง
เต็มไปด้วยเสียงวิพากษ์วิจารณ์ เปลี่ยนอุณหภูมิให้กลับกลายเป็นสูงขึ้น

เงินอิงรู้สึกรำคาญตัวเองติดค้างหนี้บุญคุณกั๋วหว่านอีกแล้ว

เพียงไม่นานเวลาก็ผันผ่านมาถึงเดือนห้า หลังเทศกาลตรุษงานแต่ง
ของเงินผู้ใกล้ชิดเข้ามาทุกขณะ จนกั๋วกวงถูกห้อมล้อมอยู่ท่ามกลางบรรยากาศ
รื่นเริงที่อบอุ่นไปด้วยความปิติยินดี

คาดว่าคงด้วยเพราะต้องการยืมงานมงคลนี้ชะล้างความอัปมงคล
ทั้งหลายที่เกิดขึ้นเมื่อปีที่แล้ว ฮูหยินผู้เฒ่าสัวจึงใส่ใจกับเรื่องนี้เป็นพิเศษ
ไม่ว่าจะเรื่องเล็กน้อยอันใดล้วนต้องสมบูรณ์แบบไม่มีที่ติ ทำเอาสัวซื่อกับ
เส้นซื่อสองคนถึงกับหัวหมุน

ทว่าบรรยาการศีกศึกษากลับเช่นนี้กลับไม่มีอันใดเกี่ยวข้องกัน
บ้านรองแม่แต่น้อย

ความสนใจของหลี่ชื้อยามนี้อยู่ที่แต่บนตัวของเงินเช่าเท่านั้น เรื่องราว
ต่างๆภายในจวนนางล้วนไม่น่าสนใจ สุธยีนผู้เฒ่าสวี่เห็นแก่ที่สองสามีภรรยา
ได้กลับมาอยู่ร่วมกันอีกครั้งหลังพลัดพรากจากกันไปนาน อีกทั้งเงินเช่า
หรือก็กำลังอยู่ในช่วงพักรักษาตัว จึงสั่งคนห้ามไม่ให้เข้าไปรบกวนพวกเขา
เปลี่ยนเรือนหมิงเฟิงให้กลับกลายเป็นแดนสุขาวดี

แม้จะพักรักษาตัวอยู่ระยะหนึ่งแล้วก็ตาม ทว่าอาการสูญเสีย
ความทรงจำของเงินเช่าก็ยังไม่มีการดีขึ้นแม้แต่น้อย ทางกรมโยธา
หรือก็ไม่มีข่าวคราวอันใด เหมือนจงใจทิ้งอดีตผู้ช่วยเสนาบดีกรมโยธา
ผู้นี้ไว้อีกด้าน

ทุกครั้งที่ได้เห็นบุตรชายคนรองรูปร่างผอมเข้ามาแสดงคารวะเข้า
ตามธรรมเนียมทุกสัปดาห์ กังวาลก็อดทอดถอนใจไม่ได้

บุตรชายทั้งสองล้วนโดดเด่น นี่เป็นความภาคภูมิใจอย่างยิ่งยวดในชีวิต
ของเขา

ทว่าเงินเช่ายามนี้กลับเป็นเช่นนี้ ความภาคภูมิใจของกังวาลก็กลับกลายเป็น
เป็นเว้าแหว่งขาดหายไปมุนหนึ่ง ทุกครั้งที่คิดเช่นนี้ เขาก็ให้นึกเสียใจ
เป็นพิเศษ

วันที่สิบเดือนห้าเป็นวันแสดงคารวะทักทายยามเช้าอีกวัน หลังเข้ามา
แสดงคารวะเสร็จ พวกเขาแต่ละบ้านก็ต่างแยกย้ายไปจากเรือนหมิงหยวน
หลี่ชื้อรีบร้อนพาเงินอิงออกจากประตูเรือนไป

วันนี้เป็นวันที่สำนักแพทย์หลวงจะส่งยามา นางต้องเตรียมคน
ออกไปรับ นอกจากนี้ใบสั่งยาของเงินเช่ายังต้องมีการปรับเปลี่ยน อากาศ

ยามนี้ร้อนมากขึ้นทุกวัน ตัวยาหลายตัวเกรงว่าจำเป็นต้องเปลี่ยน

นางก็หันหน้าครุ่นคิดเรื่องเหล่านี้พลางพูดคุยปรึกษากับเงินอิงสองสามประโยค สองแม่ลูกเดินเลี้ยวขึ้นไปอยู่บนระเบียงทางเดิน เสียงเรียกแผ่วเบาดังขึ้นที่ทางด้านหลัง "พี่สะใภ้รอง ได้โปรดรอสักครู่"

หลี่ซือชะงักเท่าทันควัน นางหันมองกลับไปก่อนจะพบคุณชายสีเงินลีในอาภรณ์สีน้ำเงิน ยืนตัวตรงอยู่บริเวณนอกกระเบื้องทางเดิน

ร่างกายของหลี่ซือขมวดตึงขึ้นมาทันที ทว่าใบหน้ากลับแว่นประดับไว้มั่งรอยยิ้ม

"น้องสามีเรียกข้ามีอันใดกระนั้นหรือ" นางถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน พลางจูงเงินอิงให้ไปยืนอยู่ทางด้านหลัง และเอ่ยปากกำชับเสียงแผ่วเบา "เจ้าไปยืนรอแม่อยู่ที่ด้านหลัง"

เงินอิงรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังคิดสิ่งใดจึงทำเพียงตอบรับก่อนจะชักเท้าถอยหลังออกไปสองก้าว

เรื่องหุนคุณไสยเมื่อปีที่แล้วหาใช่เรื่องเล็กๆ ไม่ หลี่ซือพาเงินอิงไปซานตงก็เพื่อหลบเลียงมรสุ่ม

ยามนี้ถึงเรื่องราวจะผ่านพ้นไปแล้ว แต่ระลอกคลื่นก็ยังมิรู้สิ้นฐือเหนียงนั้นก็ช่างเถอะ ยามนี้นางถูกส่งตัวไปอยู่ยังชนบทห่างไกล ชาตินี้เกรงว่าคงไม่มีทางได้กลับจวนมาอีก ส่วนเส้นที่ขอกลับแอบนึกยินดี ความสัมพันธ์ระหว่างนางกับบ้านรองกลับกลายเป็นดีขึ้นกว่าเก่าก่อน

แต่บ้านสีกลับไม่เหมือนกัน

หลี่ซือไม่ว่าเช่นไรก็เป็นนายหญิงของบ้านสี นางกับเงินลีจินเชื่อสอดประสาน* อีกทั้งยังมีความดีความชอบฐานให้กำเนิดบุตรชายจึงถูก

* จินเช่อสอดประสาน เป็นสำนวน หมายถึงสามีภรรยารักใคร่ปรองดองกัน โดยจินและเช่อคือพินที่มีลักษณะคล้ายกัน จึงมักใช้เปรียบเป็นคู่สามีภรรยา

อุทัยนผู้เฒ่าลงโทษเพียงให้ไปสงบจิตสงบใจอยู่ในอาราม จนถึงยามนี้ก็ยังไม่ได้กลับมา ตอนนี้อะไรๆ ทั้งหมดในบ้านสี่ล้นได้หลิวเป่าซานจยาคอยช่วยเหลือจัดการ

เมื่อพวกหลิวที่ออกเดินทางไกล บ้านสี่กับพวกนางก็ย่อมไม่มีเรื่องอันใดให้ทะเลาะเบาะแว้งกันอีก ทว่ายามนี้พวกนางกลับจวนมากันทั้งครอบครัว ทุกคนเงยหน้าไม่เห็นก้มหน้าเห็น* ความสัมพันธ์ระหว่างบ้านทั้งสองจึงลึกล้ำยากจะเข้าใจ

ด้วยเหตุนี้หลิวที่ได้ถึงปกป้องตั้งผู้เป็นบุตรให้ไปหลบอยู่ทางด้านหลังตามสัญชาตญาณ

* เงยหน้าไม่เห็นก้มหน้าเห็น หมายถึงมีโอกาสพบหน้ากันบ่อยครั้งอย่างเลี่ยงไม่ได้

296

แนะนำมอให้ด้วงน่องใจ

เงินลี้คล้ายไม่ตระหนักถึงการเคลื่อนไหวของหลี่ซือ เขายังคงยืนนิ่ง
อยู่นอกกระเบื้องทางเดิน กล่าวถ้อยวาจาด้วยน้ำเสียงกระจ่างชัด "พี่สะใภ้รอง
ข้าได้ยินมาว่าที่วัดเซียงกั๋วมีภิกษุจากซีฟาน* มาจำวัดอยู่รูปหนึ่ง เชี่ยวชาญ
ทักษะด้านการแพทย์ยิ่ง อีกทั้งยังมีพระสูตรลับที่สืบทอดต่อกันมาอยู่
ชุดหนึ่ง เชื่อว่าสามารถรักษาผู้ที่มีอาการทางสมองได้โดยเฉพาะ ข้าจึง
แวะมาบอกให้พี่สะใภ้รองทราบ หากพี่สะใภ้รองมีเวลาอาจแวะไปลองดู
สักครา ไม่นแน่ว่าอาการของพี่รองอาจดีขึ้น"

สีหน้าท่าทางของเขาแลดูจริงจังจริงจังยิ่ง อาการหวั่นไหวที่แสดง
ผ่านทางใบหน้านั้นหาใช่เสแสร้งไม่

รอยยิ้มบนใบหน้าของหลี่ซือยังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน นางย่อกาย
กล่าวขอบคุณ "ขอบคุณน้องสามีที่ห่วงใย ข้ารู้แล้วและจะสั่งให้คนไป

* ซีฟาน หมายถึงพื้นที่ด้านทิศตะวันตกของจีนในสมัยโบราณ

จับตาดู เรื่องนี้ลำบากเจ้าแล้ว"

ครั้นได้ยินเช่นนั้นสีหน้าอัปจนเล็กๆ ก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้าดงาม
อ่อนโยนของเฉินลี่ แต่ถึงกระนั้นเขาก็มิได้พูดอันใดออกมา ทำเพียงแสดง
การระอออกมาคราหนึ่งก่อนจะเดินจากไป

หลังมองส่งอีกฝ่ายเดินพ้นประตูวงเดือนไป หลี่ซือก็หันกลับมา
ใบหน้าแว่นประดับไว้ซึ่งรอยยิ้มสงบนิ่งละมุนละไม นางกล่าวน้ำเสียง
อ่อนโยน "พวกเรากลับกันเถอะ"

เฉินอิงขยับเข้าไปประคองผู้เป็นมารดา พานางเดินกลับเรือน
หมิงเฟิง

ครั้นประตูเรือนหมิงเฟิงที่อยู่ด้านหลังปิดลง รอยยิ้มบนใบหน้าของ
หลี่ซือก็อันตรธานไปจนสิ้น นางถอนหายใจ เหยียดริมฝีปากยับยั้ง
ตนเองก่อนจะกล่าวออกมาเบาๆ "ไม่หยุดแม้แต่จะสักวันจริงๆ"

"ท่านแม่ คำพูดของอาสี่ท่านใครฟังก็ฟัง ไม่ใครฟังก็หาเป็นไรไม่
ท่านอย่าไม่มีทางตำหนิอะไรท่าน" เฉินอิงเดินขึ้นหน้ากล่าวแผ่วเบา

เฉินลี่เป็นบุตรที่สุหยินผู้เฒ่าสวี่โปรดปรานที่สุด เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น
เมื่อครู่ตอนอยู่นอกเรือนหมิงหยวน สุหยินผู้เฒ่าต้องได้ยินแล้วเป็นแน่
ส่วนท่าทีของหลี่ซือนั้นไม่แน่ว่าส่งผลต่อมุมมองของสุหยินผู้เฒ่าที่มีต่อ
บ้านรอง และนี่ก็เป็นเหตุผลว่าเพราะอะไรหลี่ซือถึงมีที่ท้าวติงทังวล
เช่นนั้น

พอได้ยินเฉินอิงกล่าวเช่นนั้นหลี่ซือก็ตบหลังมือนางเบาๆ ฝืนยิ้มกล่าวว่า
"เหตุผลนี้แม่ย่อมเข้าใจ แม่แค่เหนื่อยเกินไปก็เท่านั้น"

หลายวันมานี้นางเหน็ดเหนื่อยทั้งกายใจจริงๆ สองแก้มซูบผอมลงไป
ไม่ใช่น้อย แม้จะไม่มีอาการไออันใด แต่ใบหน้ากลับไม่มีเลือดฝาดเหมือน

ยามอยู่ที่จีหนาน

วันเวลาในจวนแต่ไหนแต่ไรก็ไม่เคยง่ายตาย

"หลั้วมามา วันพรุ่งนี้ท่านพาคนไปวัดเซียงกั้วสักสองสามคน" หลี่ซื่อซ่งด้วยน้ำเสียงอ่อนล้า

ไม่ว่าคำพูดของเงินลี่จะเชื่อถือได้หรือไม่ มีแผนการร้ายอันใด แอบแฝงหรือเปล่า ละครณานี้ไม่ว่าเช่นไรนางก็ต้องเล่น ต้องแสดงให้ทุกคนได้เห็น จะได้ไม่มีคนเอาเรื่องนี้มาใช้นางนางได้

หลั้วมามารับคำอย่างรวดเร็ว หลี่ซื่อผืนทำตัวกระปรี้กระเปร่ากำชับ "ระวังตัวด้วย สืบข่าวสักสองสามประโยคก็กลับมาได้แล้ว ไม่ว่าพบเจอเรื่องอันใดจะกระทำตามอำเภอใจไม่ได้เด็ดขาด"

นางพูดเช่นนี้ก็ด้วยเพราะเกรงจะมีคนวางกับดักหลุมพรางรออยู่ที่วัดเซียงกั้ว ถึงโอกาสจะไม่มากนัก แต่ไม่ว่าเช่นไรก็ควรระวังตัวไว้สักหน่อย

หลั้วมามากล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง "สูหยินวางใจ ผู้น้อยรู้ว่าควรทำเช่นไร"

หลี่ซื่อสีหน้าผ่องคลายลงเล็กน้อย จับมือของเงินอิงเดินผ่านประตูห้องเข้าไปภายในพลางเอ่ยปากแผ่วเบา "อาละ เรื่องนี้ว่ากันตามนี้ไปก่อนแล้วกัน แม่ไปนอนพักเอาแรงสักครู่ เหนื่อยล้ายิ่งนัก เจ้าก็กลับไปพักผ่อนเถอะ"

นางพูดพลางลูบแก้มของเงินอิงด้วยความเอ็นดู "เจ้าเองก็ผสมลงมาก หลายวันมานี้คงเหน็ดเหนื่อยไม่ใช่หน่อยจริงๆ"

คำพูดดังกล่าวแทงใจดำของนางเข้าพอดี หลี่ซื่อนี้กั้วรันทด สองตากลับกลายเป็นแดงก่ำ "เฮ้อ...ลั้วนเป็นเพราะแม่ไม่เอาไหนทำให้เจ้าต้อง

พลอยลำบากไปด้วย"

หลี่ซื่อมอหมายเรื่องราวทั้งหมดในบ้านให้เจินอิงจัดการแล้ว ตนเองแค่ทำหน้าที่ดูแลผู้เป็นสามีเท่านั้น นางรู้ว่าหลายวันมานี้ผู้เป็นบุตรทำงานหนักหนาสาหัสไม่ใช่น้อย ในเมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วนางมีหรือจะไม่นึกเจ็บปวดใจ

เจินอิงยิ้มกล่าว "ท่านแม่อย่าได้กล่าวเช่นนั้น ลูกสบายดี กินอึมนอนหลับ ยามนี้เพราะสูงขึ้นถึงได้ดูขอบผม ไว้อีกสักกระยะลูกก็จะกลับไปมีเนื้อหนังเหมือนเช่นเดิมแล้วเจ้าคะ"

ยิ่งเจินอิงทำเหมือนไม่มีอันใดเกิดขึ้น หลี่ซื่อก็ยิ่งนึกตำหนิตนเอง ครั้นนึกถึงภาพเงินลีในวันนั้นางก็น้ำตาเจียนหลัง ดึงมือเจินอิงไว้พลางสะอึกสะอื้น "เป็นเพราะแม่ไม่เอาไหน เจ็บป่วยอดๆ แอดๆ อยู่เป็นนิตย จึงไม่อาจดูแลเรื่องราวหลายด้านพร้อมกันได้ เด็ดดี ลำบากเจ้าแล้ว"

พอเห็นผู้เป็นมารดาเป็นทุกข์เช่นนั้นเจินอิงก็กลัวนางจะคิดมากจนล้มป่วยอีก จึงเอ่ยปากปลอบใจ "ท่านแม่ควรทำให้สบายถึงจะถูกพวกเราใช้ชีวิตอยู่แต่ในเรือน ขอเพียงท่านไม่ไปใส่ใจ เรื่องราวเหล่านั้น ย่อมไม่อาจทำอันใดท่านได้"

นางพูดพลางเอ่ยปากกระเช้าผู้เป็นมารดา "ลูกดูแลเรื่องราวเหล่านี้ก็เพื่อเตรียมพร้อมออกจากเรือนในภายภาคหน้า ทุกวันนี้ลูกยังเกรงว่าท่านแม่จะไม่ชอบ แ่่งงานกลับไปทำเองเสียทั้งหมด"

หลี่ซื่อคลี่ยิ้ม แสร้งยื่นมือจิ้มหน้าผากบุตร เอ่ยปากดุอีกฝ่ายว่า "พูดจาไม่รู้จักบันยะบันยังเอาเสียเลยนะ ใครมาได้ยินเข้าจะหัวเราะเยาะเอาได้"

เจินอิงเห็นอีกฝ่ายอารมณ์ดีขึ้นเช่นนั้นก็กล่าววาจาน่าขันออกมา

อีกสองสามประโยค หลัวมาที่อยู่อ่างๆ พลอยผสมโรงตาม ทำให้หลี่ซื่อเบิกบานขึ้นหลายส่วน

พวกนางสองแม่ลูกเดินเข้าไปภายในห้องนอน สาวใช้ตัวน้อยกำลังปูที่นอน หลี่ซื่อตั้งเงินอิงมาเอ่ยปากกำชับเสียงแผ่ว "ท่านพ่อของเจ้ายานนี้คงไปคารวะกั้วกงกับฮูหยินผู้เฒ่าอยู่ที่ส่วนหน้า เจ้าอย่าลืมแวะไปเยี่ยมเยียนเขาสักหน่อย อีกอย่างช่วยแม่ดูแลจัดการสาวใช้ที่คอยอยู่ปรนนิบัติรับใช้ท่านพ่อของเจ้าด้วย พวกนางเป็นคนที่ท่านอย่าส่งไป เวลาที่แม่จะได้พบหน้าท่านพ่อของเจ้าหรือก็น้อยยิ่งนัก ไม่รู้ว่าคนพวกนั้นดีหรือไม่ดีเช่นไร"

เงินอิงรับคำก่อนจะเร่งหลี่ซื่อให้รีบไปนอนพัก

นับแต่กลับจวนมาเงินเซามียาให้ต้องกินไม่ได้ขาด นอกจากยาถูกกลอนที่สำนักแพทย์หลวงจัดเตรียมให้แล้วยังมียาต้มที่ต้องกินอีก และเพราะยาพวกนั้นมีส่วนผสมของยาสงบใจ ทำให้เวลาพักผ่อนของเขาแตกต่างจากผู้อื่น ตื่นสายหลับเร็ว แม้แต่ธรรมเนียมแสดงคารวะเข้าทุกๆ สิบวันเขาก็มักเดินทางไปพบฮูหยินผู้เฒ่าส่วเพียงลำพังหลังตื่นนอนเสมอ

ถึงจะเจ็บไข้ได้ป่วย แต่ธรรมเนียมปฏิบัติอย่างไรก็ต้องรักษาไว้ การกระทำของเงินเซาเรียกได้ว่าสอดคล้องกับนิสัยดั้งเดิมของเขาอยู่

ครั้นสั่งเสร็จสาวใช้ตัวน้อยก็จัดเตียงเป็นที่เรียบร้อยแล้วเงินอิงมองส่งผู้เป็นมารดาขึ้นเตียงนอนก่อนจะหันหลังเดินกลับเรือนตะวันตก

ด่ำจวนกับเสี่ยวจวนยืนรออยู่ที่หน้าประตู พอเห็นเงินอิงกลับมา พวกนางก็รีบแหวกม่านมุกออกให้เงินอิงเดินเข้าไปภายในโดยสะดวก

หลังกลับถึงเรือนเงินอิงก็ตรงไปนั่งอยู่ที่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ไม่เรียกหาผู้ใด ลงมือจัดการผมเผ้าด้วยตนเอง

พอเห็นเช่นนั้นตัวจ้วนก็รีบตรงเข้ามาช่วยพลางยิ้มขอภัย "คุณหนู
ต้องการสาธตกรรมหรือนั้นหรือ ต้องการให้ผู้น้อยไปตามพี่สวินเงินมาหรือไม่"

"ไม่เป็นไร ข้าจัดการเองได้" เงินอิงพูดอย่างไม่อึ้งขังขอบและ
ดึงปิ่นปักผมออก

วันนี้เพราะต้องไปเรือนหมิงหย่วน สวินเงินจึงทำทรงผมซับซ้อน
ให้นาง ทั้งยังปักปิ่นทองเพิ่มอีกหลายอัน เงินอิงรู้สึกหัวหนักเท่าเบา
อยู่ตลอดเวลา ยามนี้เมื่อไม่มีความจำเป็นต้องออกไปพบแขกที่ด้านนอก
แต่งตัวเช่นไรถึงจะสบายนางก็แต่งตัวเช่นนั้น

หลังจัดการเกล้ามวยใหม่เป็นที่เรียบร้อย เงินอิงก็ตริ้งมันไว้ด้วย
หวีเสียบมุกบุปผา นางส่องคันฉ่อง เห็นจื่อสือเล็กม่านเดินเข้ามากล่าว
รายงานว่า "คุณหนู คุณหนูสกุลหวังส่งจดหมายมาเจ้าค่ะ"

เงินอิงลึงโลดใจ นางเอ่ยปากอย่างรวดเร็ว "รีบเอามา"

จื่อสือรีบยื่นส่งจดหมายให้ผู้เป็นนายทันที

เงินอิงคลี่ม่านออกอ่าน รอยยิ้มปรากฏขึ้นทันที

เดือนสามหวังหมื่นเงินกับหวังหมื่นจื่อสองพี่น้องกลับบ้านไหว้บรรพชน
แวะเยี่ยมท่านปู่ท่านย่าผู้เฒ่าหวัง ดังนั้นช่วงนี้จึงติดต่อกับเงินอิงผ่านทาง
จดหมาย จดหมายฉบับนี้หวังหมื่นเงินเป็นคนเขียน นางบอกเงินอิงว่า
พวกนางจะกลับเมืองหลวงมาตอนปลายเดือนเจ็ด

คำนวณวันเวลาดู เงินอิงกับพวกนางไม่ได้เจอกันครึ่งปีกว่าแล้ว
นางยังคงคิดถึงพวกนางสองพี่น้องเสมอ

เงินอิงอาศัยจังหวะตอนกำลังว่างรีบเขียนจดหมายตอบกลับ
ก่อนจะมอบให้สวินเงินนำส่งออกไป

เพียงไม่นานหลั้วมามาก็เข้ามา รายงานเรื่องจุ๊กจิกปิ๊อะสองสามเรื่อง

กว่าเงิน^๑จะจัดการเรื่องราวเหล่านั้นเป็นที่เรียบร้อย เวลา^๒ก็ไม่ช้าแล้ว
นางเปลี่ยนเสื้อผ้าอีกคราพาจ้อสือไปเรือนเงินชวงต่อ

297

อาภรณ์สีดรามกลางเก่ากลางใหม่

เรือนเงินชวงคือที่พำนักเดี่ยวของเงินเช่า
 และนี่ก็เป็นที่ไปตามคำสั่งหมอลวงของสำนักแพทย์หลวง
 เพราะยังมีเลือดคั่งอยู่ในสมอง บรรดาหมอลวงจึงคิดว่าช่วงนี้
 เงินเช่าไม่ควรได้รับความกระทบกระเทือนใจหรือตื่นเต้นอะไรเกินไป
 ควรพักรักษาตัวด้วยความสงบ ดีที่สุดคือพำนักอยู่เพียงลำพัง
 หลีซือยอมไม่อาจขัดคำสั่งของผู้เป็นหมอ ดังนั้นนางจึงเปลี่ยน
 เรือนเงินชวงที่ว่างเปล่ามาเป็นที่พักของเงินเช่า ลานเรือนดังกล่าวกับ
 เรือนประธานมีก็แค่กำแพงขวางกั้น ด้านนอกยังมีประตูอยู่อีกบาน
 ไม่เพียงแต่สงบเงียบ หากยังสะดวกต่อหลีซือในการดูแลอีกฝ่าย
 ตอนเงินอิงแวงไป ประตูข้างที่เชื่อมต่อไปยังเรือนประธานนั้น
 กลับถูกลงกลอนไว้ บางทีอาจด้วยเพราะหลีซือกลัวจะมีคนเข้าไปรบกวน
 ผู้เป็นสามี ดังนั้นเงินอิงจึงแวงไปที่เรือนหมิงเฟิง ครั้นเดินลัดเลาะตาม

กำแพงอิฐเขียวครามไปทางทิศตะวันตกอยู่ครู่หนึ่ง นางก็มองเห็นประตูไม้
 วจิตรตรงดงามบานหนึ่งบนกำแพงนั้น

จื่อสือเดินขึ้นหน้าเข้าไปเคาะประตู เพียงไม่นานประตูก็เปิดออก
 คนที่มาเปิดประตูให้คือสาวใช้อายุสิบกว่าปี ผูกหางเปียไว้บนศีรษะ
 ดวงตาเรียวเล็กงดงาม เคลื่อนไหวคล่องแคล่ว และด้วยเหตุนี้นางจึง
 ถูกเรียกว่าเฉียวเอ๋อร์*

"เชิญคุณหนูเจ้าค่ะ" หลังแสดงคารวะเสร็จเฉียวเอ๋อร์ก็นำทาง
 อยู่ทางด้านหน้า บ่าวตัวน้อยอีกคนขยับขึ้นหน้า ปิดประตูไม้บานนั้นลง
 อีกครา

เจินอิงเดินเข้าไปภายในพลางเอ่ยปากถาม "บิดาชาติแล้วหรือไม่"
 เฉียวเอ๋อร์ยังไม่ทันตอบ เสียงส่งบึงก็ดังลอยมาจากหลังม่าน
 ประตูเรือนประธาน "พ่อตื่นแล้ว"

ครั้นเสียงพูดดังกล่าวสิ้นสุด ม่านก็ถูกเลิกขึ้น เกร่างสูงโปร่งของ
 เจินเซ้าปรากฏขึ้นที่ข้างประตู

เจินอิงรีบย่อกายแสดงคารวะ เจินเซ้ายิ้มบอกนางไม่ต้องมากพิธี
 ก่อนจะกวักมือเรียกนางเข้าไปหา "อาหมานเข้ามาหาพ่อมา"

เจินอิงเดินอยู่บนระเบียงทางเดิน นางเอ่ยปากถาม "เมื่อคืนบิดา
 หลับพักผ่อนสบายดีหรือไม่"

"พ่อหลับจนถึงเช้า" เจินเซ้าตอบ ยกมือชี้ไปยังเก้าอี้ไต้ไฟที่อยู่
 ใต้ระเบียงทางเดิน สีหน้าอบอุ่นอ่อนโยนปรากฏขึ้นบนใบหน้าหล่อเหลา
 งดงามนั้น "เจ้ามาได้จังหวะพอดี เดินมากล่อมกับพ่อสักตาเป็นไร"

เจินอิงผินหน้ามองไป พบว่าบนไต้ไฟนั้นมีกระดานหมากล้อม

* เฉียวเอ๋อร์ หมายถึงคล่องแคล่วว่องไว

วางอยู่ข้างๆ ยังมีปาวตัวน้อยยืนตม่น้ำซงซาอยู่อีกคน

ช่วงเวลาหยุดพักรักษาตัวของเงินเช่าผันผ่านไปอย่างเอื้อระเหยยิ่งนัก เงินอิง^{*}ไม่ถนัดเดินหมากล้อม นางกล่าวออกมาตามตรง "ฝีมือเดินหมากลูกไม่เอาไหนหวังว่าบิดาจะไม่รังเกียจ"

ได้ยินเช่นนั้นมุมปากของเงินเช่าก็ยกขึ้นน้อยๆ ก่อนจะค่อยๆ ปรากฏชัด เสมือนจันทร์กระจ่างสดใสชวนให้คนเคลิบเคลิ้มเหม่อลอย

"ไม่เป็นไร พ่อจะยอมให้เจ้าสามตัวก็แล้วกัน" เขาเหมือนจะอารมณ์ดีอยู่ไม่ใช่บ่อย ขณะกำลังพูดเขาก็นั่งลงบนเก้าอี้ ต้นกระปุกไม้ที่เต็มไปด้วยเม็ดหมากสีดำขึ้นหน้าพลางเอ่ยปากคล้ายกำลังเอาใจเด็กน้อย "อืม อาหมาน เจ้าใช้หมากสีดำก็แล้วกัน"

เงินอิงเห็นใบหน้าแวววาวประดับไว้ซึ่งรอยยิ้มของอีกฝ่ายเช่นนั้น ใจก็พลันอบอุ่นขึ้นมาน้อยๆ

ช่วงนี้เพราะไปมาหาสู่กันบ่อยครั้ง พวกนางสองพ่อลูกจึงสนิทสนมกันกว่าตอนแรกๆ ความเป็นห่วงเป็นใยที่เงินเช่ามีให้นั้นแลดูเป็นธรรมชาติยิ่ง

เป็นความสนิทสนมใกล้ชิดกันทางสายเลือดหลอมละลายอยู่ในกระดูก ไม่อาจเสแสร้งแกล้งทำ

มุมปากของเงินอิงยกขึ้นน้อยๆ นางนั่งลงเดินหมากอยู่กับผู้เป็นบิดา สายลมแผ่วเบาว่าเพยพัดอยู่นอกระเบียง ที่อยู่ด้านนอกคือต้นอินชิ่ง^{*} สูงใหญ่ เงามันเกิดจากกิ่งก้านใบของมันดัดสลับทับซ้อนไปมา หมากขาวดำบนกระดานเชื่อมต่อกันด้วยกัน เสียงวางหมากดังแผ่วเบาว่ากระຈံจัต อยู่เป็นระยะๆ ขับคุดให้ลานเรือนแห่งนี้แลดูสงบเย็นมากยิ่งขึ้น

หลังครึ่งชั่วยามผ่านพ้น หมากตาหนึ่งก็จบสิ้น เงินเช่าสีหน้าอ่อนล้า

* อินชิ่ง หมายถึงแปะก๊วย

อยู่หลายส่วน เขาปลักกระดานหมากรุกแล้วยังกล่าว "อาหมานแพ้อีกแล้ว"
พอเห็นอีกฝ่ายสีหน้าเหนื่อยล้าเช่นนั้นเงินอิงก็เอ่ยปากแผ่วเบา
"บิดาต้องการพักผ่อนแล้ว"

เงินเข้ายิ้มอ่อนโยนพลางส่ายหน้า "ไม่เป็นไร พ่อแค่เหนื่อยได้ว่าต้องไป
พักหายไถ่ถามสารทุกข์สุกดิบท่านย่าของเจ้าอีก ไม่อาจโอ้อ้อซักช้า"

หลังจากหยุดไปครู่หนึ่งเขาก็ลุกขึ้นยื่นมือลูบกระหม่อมเงินอิงเบาๆ
เอ่ยวาจานุ่มนวล "อีกทั้งพ่อยังมีของสิ่งหนึ่งจะให้เจ้า อาหมานนั่งรออยู่
ที่นี้สักครู่ พ่อไปหาท่านย่าไม่นาน เดียวก็กลับมาหีบของให้เจ้า"

เงินอิงพยักหน้ารับคำอีกฝ่าย

เงินเข้าจัดเสื้อผ้าอาภรณ์ให้เขาที่เข้าทางก่อนจะพาสาวใช้ตัวน้อย
สองคนเดินจากไป

ภายในลานเรือนเหลือกก็แต่เงินอิงกับเจียวเอ๋อร์สองนายบ่าว เจียวเอ๋อร์
หันมองเข้าไปภายในห้อง ก่อนจะเดินขึ้นหน้ากล่าวขอภัย "ขอคุณหนู
ได้โปรดให้อภัย เพราะนายท่านกำชับผู้น้อยว่าให้เอาเสื้อผ้าออกไปตาก
ผู้น้อยจำเป็นต้องไปจัดการธุระสักครู่ ไม่อาจอยู่รับใช้คุณหนู"

เงินอิงเห็นอีกฝ่ายอายุยังน้อย แต่กลับวางท่าราวกับเป็นผู้อาวุโส
เช่นนั้นก็ให้รู้สึกสนใจ นางยิ้มกล่าวว่า "เจ้าไปจัดการธุระของเจ้าเถอะ
ข้าจะนั่งอยู่ตรงนี้ ไม่เข้าไปในห้อง"

เจียวเอ๋อร์แสดงคารวะนอบน้อมก่อนจะเลิกม่านเดินเข้าไปใน
ห้องข้าง เพียงไม่นานนางก็เดินออกมาพร้อมข้าวของเต็มสองมือ ทั้งหมด
ล้วนแต่เป็นเสื้อผ้าหนาหนัก

พอเห็นนางเกือบจะถูกฝังอยู่ใต้กองเสื้อเช่นนั้นเงินอิงก็เรียก
จื่อสื่อให้เข้าไปช่วย

เจียวกอร์วางเสื้อผ้าลงบนเก้าอี้ไผ่ตัวน้อยก่อนจะแสดงคารวะขอบคุณ
เงินอิงด้วยท่าทีจริงจัง ยอมรับความช่วยเหลือจากจื่อสือแต่โดยดี

เงินอิงนั่งอยู่บนเก้าอี้ไผ่ มองดูนางตากผ้า

เพียงไม่นานเสื้อผ้าอาภรณ์สีคราม สีดำสีเทาที่ถูกตากไว้เต็มรั้วระเบียง
แสงอาทิตย์สาดส่อง เงาม้าขายคาดตลบทับซ้อนอยู่ด้วยกัน ลายปักบน
อาภรณ์สองประกายอยู่ห่างๆ แลดูงดงามเป็นพิเศษ

เงินอิงยกถ้วยชาขึ้นจิบ ชำเลียงดูเจียวกอร์ถืออาภรณ์สีคราม
กลางเกากลางใหม่ตัวหนึ่งอย่างระมัดระวัง ครั้นหาพื้นราบสะอาดๆ
บริเวณปลายระเบียงพบ นางกึ่งมือปูผ้าขาวผืนใหญ่ลงไปก่อน หลังจากนั้น
ก็วางเสื้อตัวนั้นไว้ทางด้านบน การเคลื่อนไหวเป็นไปอย่างคล่องแคล่ว

ด้วยเพราะกระหายใคร่รู้ เงินอิงจึงเอ่ยปากถาม "เสื้อตัวนั้นเป็นของ
บิดาด้วยกระนั้นหรือ"

อาภรณ์สีครามตัวนั้นทำขึ้นจากผ้าฝ้ายธรรมดาทั่วไป ดูเหมือนจะ
ใช้งานมานานหลายปีแล้ว ชายเสื้อถูกขัดสีจนเริ่มขึ้นขน เทียบกับเสื้อผ้า
อาภรณ์ก่อนหน้านี้ เห็นได้ชัดว่าเก่ากว่ากันมาก ไม่เหมือนเสื้อผ้าที่คน
มีฐานะอย่างเงินเซ่าจะสวมใส่

ไต้ยิ่นเซ่นั้นเจียวกอร์ก็วางงานในมือลง ลูกขึ้นค้อมเอวกล่าว
"เรียนคุณหนู นี่เป็นเสื้อผ้าของนายท่าน นายท่านกำชับสั่งผู้น้อยว่าให้
เอามันแยกออกมาตากต่างหาก อีกทั้งอีกสักครู่ยังให้ผู้น้อยแวะไปเอา
กาสำริดจากโรงครัวมากรอกน้ำร้อนลงไปปริดมันให้เรียบเจ้าค่ะ"

คำพูดนี้ทำเงินอิงประหลาดใจยิ่ง เสื้อผ้าเก่าคร่ำคร่าตัวหนึ่งทว่า
เงินเซ่ากลับใส่ใจมันเยี่ยงนี้ไม่รู้ว่ามีสาเหตุอันใด หรือว่าอาภรณ์สีคราม
ตัวนี้สามารถช่วยเขาหรือฟื้นความทรงจำได้?

แม้ภายในใจจะเฝ้าวนเวียนครุ่นคิดถึงเรื่องนี้ไม่หยุด แต่นางก็ไม่ได้ซักไซ้ไล่เลียงอันใดอีก ทำเพียงนั่งตม่น้ำชาต่อ

เฉียวเอ๋อร์เป็นสาวใช้ที่เพิ่งถูกส่งตัวมาปรนนิบัติรับใช้เงินเช่าประวัติความเป็นมาของเสื่อตัวนี้เกรงว่านางเองก็อาจจะไม่รู้

บรรยากาศในลานเรือนเจียบสด นอกจากเสียงเดินไปมาแผ่วเบาของสาวใช้เหล่านั้นแล้วก็มีเพียงเสียงลมพัดแผ่วเท่านั้น

เงินอิงนั่งนิ่งอยู่บนเก้าอี้ มองดูเงาไม้ได้ชายคาและดอกไม้ที่อยู่นอกรั้วจิตใจสงบนิ่ง

เพียงไม่นานเงินเช่าก็กลับมา

เงินอิงเพิ่งได้มาได้ไม่นานอะไร ประตูป้านนั้นก็ถูกคนผลักเปิด แขนเสื้อของเงินเช่าสะบัดไหว เขาสาวเท้าเดินเข้ามา

เงินอิงเดินขึ้นไปรับหน้าพลางสำรวจสีหน้าของอีกฝ่าย แต่กลับเห็นสีหน้าของผู้เป็นบิดาสงบนิ่ง ดวงตาหรือก็เช่นกัน นางทนายได้ว่าการแวะไปทักทายถามไถ่สารทุกข์สุกดิบฮยอินผู้เฒ่าของผู้เป็นบิดาน่าจะราบรื่นไม่มีอันใดติดขัด

ทว่าการรอนานนี้เป็นไปได้มากเช่นกันว่าอาจจะไม่ถูกต้อง

คนที่เข็นนางมาเนิ่นนานอย่างเงินเช่าย่อมสามารถควบคุมอารมณ์ไม่ให้ปรากฏบนใบหน้าได้ คิดจะสังเกตเห็นอะไรบางอย่างจากสีหน้าท่าทางของเธอ เรียกได้ว่าไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ

"เจ้าคงรอนกระวนกระวายแยะแล้ว" เงินเช่ากล่าววาจาอ่อนโยน พลางเดินขึ้นไปอยู่บนบันได

เงินอิงตอบ "บิดาหาได้ไปนานอันใดไม่ ดูพวกนางตากเสื้อผ้าจะว่าไปก็สนุกอยู่เหมือนกัน"

เงินเข้าลูบแขนเสื้อพลางยิ้มกล่าว "เรื่องเช่นนี้ก็สนุกได้กระนั้นหรือ
อาหมาน เจ้ายังเด็กอยู่จริงๆ" พุดจบเขาก็เปลี่ยนน้ำเสียง เอ่ยปากสีหน้า
เบิกบาน "อาหมาน เจ้าตามพ่อเข้าไปในห้อง พ่อมีของอะไรดี ๆ บางอย่าง
จะให้เจ้า"

298

โต่ว* นกในรัชสมัยก่อน

ไม่รู้ว่เพราะการสูญเสียความทรงจำแปดปีเป็นเหตุหรือไม่ ทุกครั้งที่พูดคุยอยู่กับเงินอิง เงินเข้าถึงได้ทำเหมือนนางเป็นเด็กน้อยอยู่ตลอดเวลา โดยไม่รู้ตัว

อันที่จริงในความทรงจำของเงินอิง ตอนเป็นเด็กนางแทบจะไม่เคยได้พบปะพูดคุยอะไรกับเงินเข้าเพียงลำพังเลยแม้แต่ครั้งเดียว นางไม่รู้จริงๆ ว่าท่าทีของเงินเข้าเช่นนี้มีที่มาที่ไปเช่นไร นางคิดว่าบางทีนี้อาจเป็นการแสดงออกของจิตใต้สำนึก

ทั้งสองเดินเข้าไปในห้องนอน เงินเข้าหยิบเอาใต้วหยกเล็กๆ สีเขียวสดใสบินหนึ่งออกมาจากลิ้นชักโต๊ะเขียนหนังสือ แก้วมันไปมาตรงหน้าเงินอิง กล่าวด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า "นี่เป็นของที่พ่อได้มาจากแผงลอยเล็กๆ เมื่อหลายวันที่แล้ว เป็นของเก่าในรัชสมัยก่อน เจ้ารับไปเถอะ"

* ใต้ว เป็นเครื่องตวงข้าวเงิน รูปทรงสี่เหลี่ยม ส่วนมากมักทำจากแผ่นไม้ และใช้เรียกภาชนะทรงที่มีปากกว้าง ก้นแคบ

เงินอิงเคยได้ยินหลี่ซื่อบอกว่าเงินเช่าเป็นยอดฝีมือด้านโบราณวัตถุ โดยเฉพาะกับพวกเครื่องหยก เพียงแต่ก่อนหน้านี้นี้ด้วยเพราะหน้าที่การงานรัดตัว งานอดิเรกนี้ถึงได้ถูกละเลยไป

ยามนี้เขาเอ้อระเหยลอยชายอยู่บ้าน วันๆ ไม่มีอะไรทำ จึงมักออกจากจวนไปวนเวียนอยู่ตามตลาดในตรอกที่อยู่ไม่ไกลนักเป็นประจำ หันกลับมาใส่ใจกับงานอดิเรกนี้อีกครั้ง ที่นั่นมีแผงลอยขายของเก่าเล็กๆ ไม่สะดุดตา อยู่สองสามเจ้า ด้วยเพราะมีสายตาที่ไม่เหมือนผู้ใดจึงมักได้ของดีๆ ติดมือกลับมาอยู่บ่อยครั้ง

การเดินเล่นฆ่าเวลาเช่นนี้ ไม่ว่าจะสูญเงินผู้เฒ่าสวี่หรือหลี่ซื่อก็ต่างล้วนเห็นดีเห็นงามด้วย

เทียบกับนั่งจับเจ้าอยู่แต่ในเรือนแล้ว การออกไปเดินเล่นผ่อนคลายอยู่ข้างนอกไม่ว่าเช่นไรก็ย่อมดีกว่า แค่ว่าคนติดตามไปสักสองสามคนไม่ให้ถูกคนชนจนเกิดเรื่องเข้าเท่านั้นก็ได้แล้ว

ยามนี้เห็นเงินเช่าหยิบเอาไต่หวดยกสี่เหลี่ยมออกมาอย่างทะนุถนอม เช่นนั้น เงินอิงก็รู้ได้ทันทีว่าเจ้าของสิ่งนี้ต้องไม่ธรรมดาแน่ นางรีบยื่นมือทั้งสองข้างออกไปรับพลางยิ้มกล่าว "ขอบคุณบิดา"

ไต่หวยเช่นนั้นคือเรียวยาวสีดำก็ขมวดเข้าหากันน้อยๆ คล้ายไต่หวยอะโรบางอย่างที่คาดไม่ถึง "เหตุใดอาหามาถึงมักเรียกพ่อว่าบิดาอยู่ตลอดเวลาเช่นนี้ หากยังเรียกอีกพ่อจะโกรธเจ้าแล้ว"

เขาพูดพลางทำท่าเหมือนจะคว้าเอาไต่หวยกลับ แสร้งปั้นหน้าบึ้งตึง "หากยังดื้อรั้นไม่ฟังคำ เจ้าสิ่งนี้พ่อจะไม่ให้เจ้าแล้ว"

นี่ยังคงเป็นน้ำเสียงเช่นกำลังหยอกเย้าเด็กน้อย ผกแผ้วไ้วซึ่งความเอ็นดูรักใคร่หลายส่วน

ใจของเงินอิงอ่อนระทวยขึ้นมาอย่างประหลาด ขณะเดียวกันก็รู้สึก
ร้อนทออยู่เล็กๆ

นางรับรู้ได้ว่าเงินเข้าเอ็นดูบุตรเ็นนางจริง ๆ

"ลูกกล่าวผิดไปแล้ว ต้องสมควรบอกขอบคุณท่านพ่อต่างหาก"

นางกล่าว

ครั้งได้ยินเช่นนั้นเงินเข้าก็หัวร่อเสียงดังลั่น ยืนมือไปลูบกระหม่อม
ผู้เป็นบุตร พุดจาหยอกเ็นนาง "ทำอาหมานของพวกเรากระดากใจแล้ว"

เดิมเงินอิงก็มีได้รู้สึกอันใด แต่ครั้งได้ยินอีกฝ่ายพูดเช่นนั้นนางก็
นึกละลายใจขึ้นมาจริง ๆ

ทันใดนั้นนางก็ตระหนักได้อย่างชัดเจนว่านอกจากโลกในฝัน
รวมถึงชีวิตในอดีตเมื่อสองชาติภพก่อน นางในเวลานี้อันที่จริงก็เป็นแค่
ครุณีน้อยอายุสิบสี่นางหนึ่งเท่านั้น

นางมีบิดาและยังมีพี่ชายอยู่อีกคน พวกเขาต่างล้วนเอ็นดูรักใคร่นาง
ยิ่ง

ความรู้สึกอบอุ่นจางๆ แผ่ซ่านไปทั่วทั้งใจ รอยยิ้มบนใบหน้าของ
เงินอิงเบ่งบาน นางเงยหน้ามองดูเงินเข้า

เงินเข้ากำลังมองดูนาง บนใบหน้าหล่อเหลาดงามมีรอยยิ้มอ่อนโยน
ละมุนละไม นัยน์ตาเต็มเปี่ยมไปด้วยความรู้สึกรักใคร่เห็นอกเห็นใจ

เงินอิงรู้สึกว่านางเหมือนถูกฟองอากาศอบอุ่นห่อหุ้ม ร่างกายคล้าย
เบาไหวง

"นายท่าน ยึดมั่นเสร็จแล้วเจ้าคะ" จู่ๆ ม่านประตูก็ถูกเลิกเปิด
ใบหน้าเล็กๆ ทว่าจริงจังของเฉียวเอ๋อร์ปรากฏขึ้นที่ข้างประตู

เงินเข้าพยักหน้าและตอบอีกฝ่ายกลับด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "ยก

เข้ามา วางไว้ข้างหน้าต่าง ทั้งไว้ให้มันเย็นก่อน"

เฉียวเอ๋อรับคำ เดินเข้าหันมาทางเงินอิงใหม่อีกคราว กล่าววาจา
นุ่มนวลว่า "อาหมานกลับไปเถอะ พ่อต้องดื่มยาแล้ว"

เพราะไม่ชอบให้ใครเห็นเขาป่วย ทุกครั้งที่ดื่มยาจึงมักหลบเลี้ยง
ผู้คน โดยเฉพาะกับคนเป็นญาติ

เงินอิงเข้าใจความรู้สึกของผู้เป็นบิดาดี

ได้ชื่อว่าเป็นนายท่านคนหนึ่งของบ้าน ทว่ายามนี้กลับกลายเป็น
ตัวภาระ บ้านรองุ่นวายสับสนกันไปหมดก็เพราะเขา เชื่อว่าใจของผู้เป็น
บิดายามนี้ย่อมไม่แคล้วหนักอึ้ง ถึงจะไม่เคยแสดงให้เห็นให้ผู้ใดได้เห็นก็ตาม
แต่ยิ่งเก็บงำเช่นนี้ ผู้คนที่อยู่รายรอบก็ยังไม่สบายใจ

เงินอิงไม่ได้ขัดคำสั่งผู้เป็นบิดา นางตอบอย่างนอบน้อม "ท่านพ่อ
ดูแลสุขภาพด้วย ลูกขอตัวกลับก่อน"

เงินเข้ายิ้มพลางส่งเสียง "อืม" ออกมาคำหนึ่ง ก่อนจะเดินส่งนางออก
พ้นประตูห้องไปด้วยตนเอง และหยุดยืนมองส่งนางอยู่บนบันได

ตอนเดินพ้นออกจากประตูเรือน เงินอิงก็หันมองกลับไปเงิบๆ นาง
เห็นเงินเข้าไม่รู้เดินไปหยุดอยู่ที่สุดทางของระเบียงคดตั้งแต่เมื่อใด ทำทาง
เหมือนกำลังก้มหน้ามองอะไรบางอย่าง

เท่านั้นหยุดชะงักน้อยๆ มองตามสายตาของเขาไป

ที่เงินเข้ากำลังดูคืออาคารณสีครามกลางเก่ากลางใหม่นั้น

แสงอาทิตย์สาดทะลุซายคาระเบียง จับอยู่บนค้ำโครงใบหน้าต่างงาม
ของอีกฝ่าย ชีตขาวทว่าอบอุ่นอ่อนโยน

สีระชะของเขาแก้วมัว สายตาหยุดอยู่บนอาคารณสีครามตัวนั้น คล้าย
กำลังใช้สายตาลูบไล้แผ่วเบาอยู่บนทุกฝีเข็ม สีหน้าท่าทางละมุนละไม

คล้ายอาลัยอาวรณ์เพียงชั่วระยะเวลาสั้นๆ

ตอนเงินอิงยกเท้า เขาก็หันหน้ากลับมาพอดี ครั้นเห็นนางยังไม่ไป เขาก็คลี่ยิ้ม

"รีบกลับไปเถอะ พระอาทิตย์แผดเผาแล้ว" เขาโบกมือให้กับนาง แวดยังคงสกุสไ แต่มิได้ละมุนละไมอาลัยอาวรณ์เช่นนั้นอีก

ราวกับภาพที่นางเห็นเมื่อครู่เป็นเพียงภาพลวง

เงินอิงยิ้มตอบอีกฝ่ายก่อนจะหันหลังเดินจากไป

ประตูไม้ปิดลงเงียบๆ ที่อยู่เหนือคานประตูคือเกาเจี๊ยะถึงสองสามกิ่ง ยามนี้กำลังสายไหม่แว่นบาล้ออยู่กับลมฤดูร้อน ท่ามกลางใบเขียวชอุ่ม มีดอกเล็กๆ สีม่วงแซมอยู่

กลิ่นหอมจางๆ ลอยละล่องอ้อยอิงอยู่ในลานเรือน ทะลุผ่าน แอบอิงอยู่กับแขนเสื้อคล้ายไม่ยอมจางหาย

เงินเซ่ายกชายอาภรณ์ขึ้นเล็กน้อยก่อนจะทรุดตัวนั่งลงบนที่นั่งใต้ชื่อกาน มองดูอาภรณ์เก่าที่วางราบอยู่ข้างเท้า ลึกลงไปในดวงตาคคล้าย มีระลอกน้ำแผ่กระจาย

หลังจากนั่งนิ่งอยู่ครู่หนึ่งเขาก็ถอนหายใจ ลุกเดินกลับเข้าไปในห้อง ภายในห้องอบอวลไปด้วยกลิ่นยาหอมจางๆ เขายกถ้วยยาบนโต๊ะขึ้น มีอรับรู้ได้ถึงสัมผัสอบอุ่นเล็กๆ

รอยยิ้มของเขากลับกลายเป็นขมขื่น เงินเซ่ายกถ้วยยาขึ้นดื่ม รวดเดียวหมด ก่อนจะส่งถ้วยเปล่าคืนให้เฉียวเอ๋อร์ที่ยืนอยู่ข้างๆ

เฉียวเอ๋อร์รับถ้วยไป นางเตรียมผ้าเช็ดหน้าขาวสะอาดผืนหนึ่ง อยู่ก่อนหน้าแล้ว นางกล่าวอย่างนอบน้อมว่า "นายท่าน เช็ดสักหน่อยเถิด เจ้าค่ะ"

เงินเช่ายื่นมือออกไปรับ เช็ดมุมปากจนสะอาด ก่อนจะเดินไปมา
อยู่ภายในห้อง

เฉียวเอ๋อร์ประคองตัวถอยจากไปเงียบๆ

ห้องหับแห่งนี้ไม่ได้ใหญ่โตอันใด แม้เงินเช่าจะเดินไปมา แต่ก็ไม่ได้
รู้สึกหงุดหงิดแต่ประการใด บางครั้งอาจหยุดเท้าครุ่นคิดอะไรบางอย่าง
ไม่กี่หยิบเอาหนึ่งสือบนโต๊ะขึ้นมาพลิกดูสองสามครา ยืนใจลอยทอดสายตามองดูเงาไม้บนอกหน้าต่าง ก่อนจะเดินวนเวียนไปมาไม่หยุดอีกครั้ง คล้าย
กำลังรออะไรอยู่

เพียงไม่นานเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น ในเวลาเดียวกันก็มีเสียงสูงทุ้ม
หุ้มคำของพ่อบ้านหลิวดังขึ้นด้วยเช่นกัน "นายท่านรอง ยาของสำนัก
แพทย์หลวงส่งมาถึงแล้วขอรับ"

ดวงตาของเงินเช่าขยับไหว ทว่าร่างกายกลับหยุดนิ่งไม่ขยับ เขา
ได้ยินเสียงเฉียวเอ๋อร์เดินตรงไปเปิดประตูให้อีกฝ่าย ก่อนจะตามติดมาด้วย
เสียงฝีเท้าที่ขยับใกล้เข้ามา

เงินเช่านั่งลงบนเก้าอี้ไผ่ที่อยู่ข้างโต๊ะ สองมือวางลงบนเข่า สายตา
จับจ้องไปที่ม่านประตู ร่างกายเหยียดตรง สีหน้าฉายแววเฝ้ารออยู่เล็กๆ

เพียงไม่นานเงาร่างของพ่อบ้านหลิวก็ปรากฏขึ้นที่ข้างม่านประตู
บ่าวตัวน้อยช่วยเขาเลิกม่าน เขาค้อมกายเดินเข้ามา มีเฉียวเอ๋อร์คอยตามอยู่
ทางด้านหลัง มือทั้งสองประคองกล่องไม้ค่อนข้างยาวอยู่ใบหนึ่ง ด้านบน
ยังมีจดหมายสองสามฉบับวางทับซ้อนอยู่

พ่อบ้านหลิวแสดงคารวะก่อนเอ่ยปากนอบน้อม "เรียนนายท่านรอง
ยาบำรุงกู่เงินกล่องนี้มีอยู่ด้วยกันทั้งหมดยี่สิบเม็ด คนจัดยาของสำนัก
แพทย์หลวงนำมามอบให้ด้วยตนเอง" พูดๆ อยู่เขาก็หันไปชี้กล่องไม้ที่อยู่

ในมือของเจียวเอ๋อร์ฟลงยิ้มกล่าว "คนเฝ้าประตูบอกว่ามีจดหมายของ
นายท่านรองสองสามฉบับ ผู้น้อยนำมาด้วยแล้ว"

299

หน้าต่างสลับประตูทอง

"ลำบากเจ้าแล้ว" เงินเช่ากล่าวอย่างอ่อนโยนพร้อมยกมือไปทาง
เจียวเออร์

เจียวเออร์ขานรับออกมาคำหนึ่ง เดินขึ้นหน้าวางกล่องยาในมือ
ลงบนโต๊ะ หยิบเอาจดหมายสองสามฉบับนั้นไปวางลงบนตะกร้าสานฝีมือ
งดงามที่อยู่ข้างโต๊ะ

ตะกร้าสานนั้นเคลือบไว้ด้วยสีแดง ถักชิดติดกันแน่น แฝงไว้ซึ่ง
กลิ่นไม้หอมสดชื่นอยู่จางๆ

พ่อบ้านหลิวเงยหน้าขึ้นเจียบบๆ พอเห็นในตะกร้ามีจดหมายที่ยัง
ไม่ได้เปิดอยู่อีกสองสามฉบับ เขาก็รู้ได้ทันทีว่าตะกร้านั้นเงินเช่ามีไว้
ใส่จดหมายโดยเฉพาะ

จะว่าไปก่อนสูญเสียความทรงจำ เงินเช่าก็เป็นผู้ช่วยเสนาบดี
กรมโยธาแล้ว ข้างกายมีมิตรสหายอยู่ไม่น้อย มีอยู่หลายคนี่เรียกได้ว่า

เป็นสหายสนิท

หลังจากกลับมาถึงเมืองหลวง ด้วยเพราะได้แต่อยู่ว่างๆ เงินเช่าจึงมักเขียนจดหมายติดต่อสหายเก่าเหล่านั้น ทุกคนต่างล้วนเป็นผู้รู้หนังสือ ความในจดหมายจึงเจิดฉายยิ่งนัก บ้างก็เป็นจดหมายน้อย บ้างก็เป็นบทกวี บ้างก็เป็นภาพวาด บางครั้งก็เป็นเพียงแค่อวยวาจาดีๆ สองประโยคส่งกันไปส่งกันมา ทำให้วันเวลายาวนานในการพักรักษาตัวนี้ไม่น่าเบื่อหน่ายจนเกินไป

"นายท่านรอง ที่ผู้น้อยยังมีรายการตรวจสอบอีกฉบับขอรับ" พ่อบ้านหลิวกล่าวรายงานอย่างนอบน้อมออกมาอีกครั้ง คราวก่อนจะหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งออกมาจากแขนเสื้อ ยื่นส่งออกไปด้วยสองมือ "รายการที่สำนักแพทย์หลวงส่งมาจนถึงยามนี้ล้วนถูกจดบันทึกไว้บนนี้แล้ว เชิญนายท่านรองตรวจสอบ ทางสุหนิรองผู้น้อยก็ส่งไปให้แล้วฉบับหนึ่งเช่นกัน"

เงินเช่ายื่นมือออกไปรับพลางถาม "แล้วสุหนิรองแล้ว"

ที่เขาถามถึงคือหลี่ซือ

พ่อบ้านหลิวรับตอบอย่างนอบน้อม "เรียนนายท่านรอง หลังจัดการเรื่องราวต่างๆ เป็นที่เรียบร้อยสุหนิรองก็กลับเรือนไป หลัวมาตามติดตามรับใช้อยู่ข้างกายสุหนิรองบอกว่าสุหนิรองเหน็ดเหนื่อย ยามนี้กำลังนอนหลับพักผ่อนอยู่ขอรับ"

"ลำบากนางแล้วจริงๆ" เงินเช่าถอนหายใจ สีหน้าเป็นทุกข์

พ่อบ้านหลิวไม่กล้าพูดอันใดอีก หลังจากยืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่ง ครั้นเห็นอีกฝ่ายไม่มีอะไรจะสั่ง เขาก็ค้อมกายถอยออกไปเงียบๆ

เฉียวเอ๋อร์เองก็ถอยฉากออกไปเงียบๆ เช่นกัน ในห้องเหลือก็แต่

เงินเช่าเพียงลำพัง

เขานั่งนิ่งอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะลุกขึ้นถือกล่องยาที่วางอยู่บนโต๊ะ เอ่ยสั่งบ่าวที่อยู่ด้านนอก "ข้าจะพักสักครู่ เจ้ายื่นผ้าประตูลูกข้างนอก"

อีกฝ่ายขานรับด้วยน้ำเสียงแจ่มชัด ก่อนจะกุดิ่กุจอปิดประตู และถอยกลับไปยืนอยู่ที่ระเบียงทางเดิน

เงินเช่าชอบความสงบ และเพราะจวนเจียอยู่บ่อยครั้งจึงมักนอนกลางวันเสมอ เรื่องนี้บ่าวเคยชินแล้ว

เงินเช่าไม่พูดอันใดอีก ทำเพียงหันหลังเดินไปยังห้องที่อยู่ด้านในสุด ห้องดังกล่าวสี่ด้านล้วนมีผนังขาวสะอาด บนผนังไม่มีพินกระเบื้องใดแขวนประดับ นอกจากตั่งเตี้ยสี่ซาดแล้วในห้องก็มีแต่ข้าวของเครื่องใช้เรียบง่าย แค่นี้ก็โอ้อ่างละตัวเท่านั้น ทั้งหมดล้วนวางอยู่ได้หน้าต่างแต่ด้วยเพราะหน้าต่างบานนั้นยามนี้ปิดสนิท โถงสำหรับรับน้ำแข็งใบใหญ่ที่วางอยู่ข้างมุมห้องแผ่ไอเย็นออกมาน้อยๆ ภายในห้องเต็มไปด้วยความเงียบสงัด

ห้องเล็กแคบนี้ ยามนี้คือห้องนอนของเงินเช่า

เขาค่อยๆ เดินขึ้นหน้าไปปลดม่านโปรงที่อยู่ทั้งสองข้างลง ก่อนจะแทรกตัวเข้าไปอยู่ด้านในอย่างไม่มีใครรู้

ตลอดระยะเวลาดังกล่าว เขาค่อยๆ เผลอเอากล่องยาที่อยู่ในมือหิ้วติดเข้าไปด้วย

ครั้นม่านโปรงปิดเข้าหากัน ทันทีที่ร่างกายของเขาหายเข้าไปอยู่ในพื้นที่สงบเงียบเล็กๆ นั้น การเคลื่อนไหวของเงินเช่าก็กลับกลายเป็นกระวีกระวาด

เขาวางกล่องยาลงบนตั่งเตี้ย ฉีกผนึกที่ปิดไว้อยู่ทางด้านบนนอก

ด้วยท่าที่เร่งร้อนลนลาน

ทันใดนั้นของที่อยู่ในกล่องยาก็ปรากฏขึ้นต่อสายตา

กล่องยานั้นแบ่งออกเป็นสองแถว แต่ละแถวมีสิบช่อง รวมทั้งหมดเป็นยี่สิบช่อง ต่างล้วนบุไว้ด้วยผ้ากำมะหยี่สีแดง แต่ละช่องล้วนบรรจุยาลูกกลอนขนาดตามังกรไว้ มีขี้ผึ้งขาวห่อหุ้มมิดชิดอยู่ทางด้านนอก แลดูงดงามประณีตยิ่งนัก

เงินเช่าไม่ได้สนใจยาเหล่านั้น แต่กลับลงมือรื้อฝากล่องก่อนเป็นอันดับแรก

ฝากล่องบุไว้ด้วยผ้ากำมะหยี่สีแดง ครั้นฉีกตรงกลางออกเขาก็พบว่าภายในมีจดหมายฉบับหนึ่งเสียบบอยู่ ด้านบนเขียนตัวอักษรเอาไว้ว่า 'วิธีและปริมาณในการใช้ยาบำรุงกุไจ'

ทุกครั้งที่ส่งยามาล้วนมีใบคำแนะนำส่งแนบติดมาด้วยเสมอ ครั้งนี้ก็เช่นกัน

หลังมองดูจดหมายฉบับนั้น ลมหายใจของเงินเช่าก็กลับกลายเป็นถี่กระชั้น ปีกจมูกขยับไหว สองแก้มแดงระเรื่อ ร่างกายสั่นเทิ้มอย่างไม่รู้ตัว

เขาสะบัดของจดหมาย ดึงเอาจดหมายที่สอดอยู่ภายในออกมากวาดตามองดูเนื้อหาที่เขียนอยู่ทางด้านบนอย่างรวดเร็ว ดวงตาของเงินเช่าจู่ๆ ก็วับวาวชวนสะพรึง

เขาโยนจดหมายทิ้งลงบนตั่ง หยิบเอากล่องยาขึ้นมา พยายามควบคุมความรู้สึกที่กระสับกระส่ายภายในใจอย่างสุดกำลัง นับเม็ดยาลูกกลอนด้วยสีหน้าท่าทางซึ่งซังจริงจัง

เริ่มจากแถวแรก จากซ้ายไปขวา นับไปเก้าช่อง นิ้วมือเรียวยาวของเขาเคาะอยู่บนช่องใฝ่ยานั้น ก่อนจะเลื่อนลงมาทางด้านล่างหนึ่งช่อง

หลังจากนั้นก็นับถอยหลังจากขวาไปซ้ายอีกสามช่อง

สุดท้ายเขาก็หยิบเอาลูกกลอนในช่องนั้นขึ้นมา ออกแรงบีบจนเปลือกที่ทำจากซี่ผึ้งขาวแตก

เป๊าะ

ครั้นสิ้นเสียง จดหมายน้อยที่ถูกม้วนเป็นก้อนกลมก็กลิ้งหลุดออกมา เงินเช่าคล้ายไม่เมื่อก่อนเลย เขาขม่อขึ้นขี้ตาตนเอง สองตาเบิกกว้าง มองดูม้วนกระดาษนั้นพลางยื่นมือออกไปสัมผัสด้วยท่าที่ระแวงระวัง

ม้วนกระดาษก็ไปตามการเคลื่อนไหวของเขา ในที่สุดเงินเช่าก็ยอมเชื่อ ความรู้สึกปีติยินดีปรากฏขึ้นบนใบหน้าฉับพลัน เขาหยิบมันขึ้นมาคลี่ออกช้าๆ

'อย่าตามหาใจ อย่าระลึกถึงอีก ต่างฝ่ายต่างอยู่อย่างสงบ'

ที่เขียนอยู่บนจดหมายน้อยมีแค่ตัวอักษรเหล่านี้เท่านั้น

ลายเส้นหวัดๆ ตัวอักษรเฉียงขึ้นบนคล้ายรีบร้อนเขียน จดหมายน้อยหรือก็คล้ายฉีกออกมาจากอะไรสักอย่าง ขอบมุมไม่ราบเรียบเสมอกัน

เงินเช่าเหม่อมองดูจดหมายน้อยนั้น จู่ๆ เขาก็ยื่นมือออกไป นิ้วมือเรียวยาวสั่นระริก ค่อยๆ ลูบไปบนอักษรทุกตัวทุกเส้นขีด สีหน้าท่าทางเคร่งขรึมประหนึ่งสาธุศิษย์ผู้เชื่อมั่นศรัทธาในเทพเซียนผู้ยิ่งใหญ่

เขาลูบไปจดหมายน้อยนั้นไปมาเสียบๆ อยู่เป็นนาน

จนถึงสุดท้าย น้ำตาหยดหนึ่งก็หลั่งไหลออกมาจากหางตาของเขา

เงินเช่าหลับตา ปลอ่ยให้น้ำตาเย็นเยียบไหลอาบผ่านสองแก้ม มุมปากเหี่ยยงออกสองข้างช้าๆ เกิดเป็นรอยยิ้มเศร้าวิเวก

"วันที่สาม...เดือนเก้า..." เขาพิมพ์พูด น้ำเสียงแผ่วเบาถึงยวด รอยยิ้มเศร้าวิเวกนั้นคล้ายกระจ่ายไปพร้อมเสียงดังกล่าว อาบย้อมสองตา "ที่แท้เจ้า...เจ้าก็ยังจำได้..."

หัวคิวของเขาขมวดเข้าหากันแน่น สีหน้าลุ่มหลงคลั่งไคล้แลดู หวานล้าอยู่หลายส่วน แต่ขณะเดียวกันก็แลดูขมขื่นเจ็บปวด ก่อนจะ กลับกลายเป็นร้าวรานไร้สิ้นสุด

เขาลืมตาขึ้นช้าๆ ไม่แม้แต่จะปาดเช็ดน้ำตาบนใบหน้า ทำเพียง หยิบกระดาษขึ้นมาวางไว้บนหน้าผากอย่างระมัดระวัง ก่อนจะหยิบมันออก พิจารณาตัวอักษรที่อยู่ด้านบนนั้นช้าแล้วช้าเล่า ประหนึ่งน้ำหมึกทุก หยาดหยด เส้นสายทุกเส้นล้วนสลักลึกอยู่ยังกันบังของหัวใจ

หลังจากผ่านไปเนิ่นนาน ในที่สุดเขาก็หลับตาอลยอวรณ์ สีหน้า คล้ายกำลังจากลาชั่ววันจันทร์ เขายัดกระดานนั้นเข้าปาก เคี้ยวมันช้าๆ ก่อนจะกลืนลงท้องไป

ทันใดนั้นใบหน้าเขาก็กลับกลายเป็นอิมเอบไปด้วยความสุข เสมือน กำลังลิ้มอาหารโอชะรสที่สุดในโลก ทว่าน้ำตาสองสายกลับหลังรินออกจาก หางตาเขาอีกครั้ง

ไอน์สไตน์กลุ่มแล้วกลุ่มเล่าลอยละล่องออกมาจากโถสำริดใส น้ำแข็งที่ตั้งอยู่ยังมุ่มห้อง เคลื่อนตัวอยู่ภายในห้องเล็กเงียบสงัด

ลมฤดูร้อนพัดผ่านบานหน้าต่างที่ถูกรับปิดไว้ เคลื่อนผ่านบานประตู ปิดแน่น เถาจื่อถึงแกว่งไกวไปตามลม กลิ่นบุปผาละเมียดละไม เงามั้ อิมครัม กักขังเรื่องราวภายในใจที่มีอยู่เต็มเรือนนี้เอาไว้...

300

อันนิ่งงาซ่าซิงว

ตลอดระยะเวลาสองสามวันถัดมา ประตูเรือนเงินชวงก็ไม่เคยเปิดอีก แม้หลิซื่อจะไปเยี่ยมเยือนหลายต่อหลายครั้ง แต่กลับถูกเงินเช่าให้รอกอยู่แต่ที่นอกประตูตลอด

เงินเช่าฝากให้คนไปบอกฮูหยินผู้เฒ่าสวี่กับหลิซื่อว่าระยะนี้เขาค่อนข้างเหนื่อย ใครพักผอนมากๆ ไม่ต้องการให้คนนอกรบกวน

อันที่จริงนี่ก็เป็นเรื่องปกติ อาการป่วยของเขาสมควรพักผอนมากกว่าจะขยับตัวทำอันใด เขายินดีปิดประตูพักผอนเช่นนี้ทุกคนจึงไม่นึกสงสัยอันใด และยิ่งไม่มีคนกล้าซุบซิบวิพากษ์วิจารณ์

ในจวนกั๋วกวง คำว่า 'นายท่านรอง' สามคำนี้นับเป็นเรื่องต้องห้าม แม้แต่นายท่านบ้านอื่นก็ยังไม่กล้ากล่าววาจาสุ่มสี่สุ่มห้า เพราะฉะนั้นยิ่งบ่าวไพร่ในจวนก็ยิ่งไม่มีใครกล้าพูดจาเหลวไหลเลื่อนเปื้อน

เงินเช่าเก็บตัวพักรักษาอาการป่วยเช่นนี้หลิซื่อจึงกลับกลายเป็น

มีเวลาว่าง ดังนั้นนางจึงหันไปลงมือจัดการเรื่องราวต่างๆ ในเรือนหมิงเฟิง ด้วยตนเอง ส่วนเงินอิง^๑ครั้งว่างจากกิจต่างๆ ในเรือนที่ต้องคอยดูแล นางก็ใช้จ่ายเงินก้อนโต ให้คนไปซื้อหนังสือจากร้านหนังสือด้านนอกมาเป็นจำนวนมาก และส่งพวกมันไปที่สำนักศึกษาศตรี

ตอนอยู่ที่จืหนานอันที่จริงนางก็ซื้อหนังสือเข้าห้องสมุดของสำนักศึกษาศตรีไปไม่ใช่น้อย เพียงแต่หนังสือในเมืองต่างๆ บนแผ่นดินต้าฉู่ไม่เชื่อมโยงถึงกัน หนังสือที่หาซื้อได้ในเมืองหลวงที่จืหนานกลับไม่มี ดังนั้นนางจึงฉวยโอกาสในช่วงที่กำลังว่างอยู่นี้ดำเนินการจัดซื้อหนังสือครั้งใหญ่

นางยังมีแผนการที่ยังจัดการไม่สำเร็จเสร็จสิ้นอีกประการ เงินอิง^๑ตั้งใจว่าหากมีโอกาส นางจะเดินทางไปให้ทั่วแผ่นดินต้าฉู่ เก็บรวบรวมหนังสือทุกชนิดทุกประเภท เปลี่ยนห้องสมุดของสำนักศึกษาศตรีเฉียนเฉิงให้กลายเป็นห้องสมุดที่ใหญ่ที่สุดอันดับหนึ่งของต้าฉู่

แน่นอน หากพิจารณาจากสถานการณ์ในเวลานี้ ปริมาณหนังสือในสำนักศึกษาศตรีที่น้อยจนน่าเวทนานั้นเกรงว่าจะเทียบเท่ากับห้องหนังสือในบ้านคนธรรมดาทั่วไปยังไม่ได้เลยด้วยซ้ำ

นอกจากเรื่องซื้อหนังสือแล้ว สิ่งที่เงินอิง^๑มักจะทำบ่อยๆ ในช่วงนี้คือการแวะไปเยี่ยมเยือนหลี่ซือ ใช้เหตุผลต่างๆ นานา วิธีการสารพัดช่วยนางขจัดความกั๊กกั้ม

เงินจวินเองก็มักแวะเวียนมาชวนผู้เป็นมารดาพูดคุย อีกทั้งยังซื้อของเล่นแปลกใหม่มาปลอบใจช่วยสร้างความสำราญให้นาง

มีบุตรทั้งสองคอยดูแลเอาใจใส่เช่นนั้นหลี่ซือย่อมมิได้รู้สึกกั๊กกั้มอันใดสักเท่าไรนัก หน้าที่ยังเจริญอาหารมากกว่าเมื่อก่อน

มีอยู่ครั้งหนึ่ง เงินอิง^๑แวะไปอยู่เป็นเพื่อนพูดคุยสนทนากับหลี่ซือ

ขณะที่กำลังพูดคุยกัน จู่ๆ นางก็พูดถึงอารมณ์สีครามที่เงินเช่าทะนุถนอมยิ่งตัวนั้น

อันที่จริงหลังจากออกจากเรือนเงินชวงมา ภาพใบหน้าที่เต็มไปด้วยความอาลัยอารมณ์ยามมองดูอารมณ์กลางเก่ากลางใหม่ตัวนั้นก็ประทับลึกอยู่ในใจของเงินอิง ไม่ว่าจะทำเช่นไรก็ไม่อาจสลัดหลุด

นางรู้สึกประหลาดใจ ไม่เข้าใจว่าเหตุใดตนเองถึงสนใจเรื่องนี้นัก รายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ที่สามารถละเอียดได้เช่นนี้ เพราะอะไรนางถึงจดจำมันได้แม่นยำ นางเองก็ไม่อาจเข้าใจ

และเพราะเหตุนี้ ตอนพูดคุยกันถึงเรื่องนี้นางถึงได้เอ่ยปากถามหลี่ซื่อ "...ท่านแม่พอจะรู้ถึงเหตุผลหรือไม่"

ได้ยินเช่นนั้นใบหน้าของหลี่ซื่อก็กลับกลายเป็นอ่อนโยนยิ่ง นางกล่าวว่า "เสียตัวนั้นแม่เองก็จำได้ เป็นของเสียอีเหินยง...ยามนั้นนางลงมือตัดเย็บให้ท่านพ่อของเจ้าด้วยตนเอง"

เงินอิงตะลึงงัน เสียอีเหินยงคือมารดาผู้ให้กำเนิดของเงินเช่า

เดิมนางเป็นสาวใช้ติดสอยห้อยตามสุหยินผู้เฒ่าสวี่ หลังสุหยินผู้เฒ่าสวี่ให้กำเนิดบุตรชายคนโตไม่นาน นางก็ถูกยกขึ้นเป็นอนุ ได้อินว่า เพราะสุขภาพไม่สู้ดี หลังเงินเช่าอายุได้ห้าขวบนางก็ล้มป่วยอาลาโลกนี้ไป

หลี่ซื่อทอดถอนใจ น้ำเสียงกลัดกลุ้มเอ่ยต่อว่า "ได้ยินท่านพ่อของเจ้าบอกว่ายามนั้นเสียอีเหินยงรู้ว่าตนเองคงมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่นาน ดังนั้นจึงฝืนสังขารตัดเย็บเสื้อผ้าชุดนี้ให้กับเขา โดยเทียบจากรูปร่างของกั้วกง เรียกได้ว่าเป็นน้ำใจของผู้เป็นมารดา ท่านพ่อของเจ้าเก็บรักษามันไว้เป็นอย่างดี ตอนสอบได้เป็นชีวไฉกับจวีเหริน เขาเคยสวมใส่มันอยู่สองสามครั้ง พอนานวันเข้ามันเลยถูกมอดแมลงกัดแทะ แม่เป็นคน

ช่วยซ่อมให้ท่านพ่อของเจ้า แม่ยังจำได้อีกว่าด้านบนมีลายปักรูปใบไม้
ที่แท้ที่อยู่บนเสื้อกลางเก่ากลางใหม่ตัวนั้นก็คือความคิดคำนึงที่
เงินเช่ามีต่อผู้เป็นมารดาของเธอ

เงินอิงพยักหน้า ภาพอาภรณ์สีครามที่ปูอยู่บนพื้นตัวนั้นปรากฏขึ้น
ในสมอง

แน่นอน บริเวณชายของอาภรณ์สีครามนั้นมีลายปักใบไม้อยู่หลายจุด
จริง เส้นด้ายที่เดินอยู่ทางด้านบนมีสภาพค่อนข้างเก่า คิดว่าน่าจะเป็น
ฝีมือของหลี่ซือในยามนั้น

เพียงแต่สีหน้าท่าทางของเงินเช่าในเวลานั้นเงินอิงกลับไม่รู้สึกรู้ว่า
นั่นเป็นสีหน้าของการระลึกถึงผู้วายชนม์ ท่าทางอาลัยอาวรณ์นั้นรุนแรง
เกินไป หากจะให้บอกວ່านั้นเป็นการรำลึกถึงผู้เป็นมารดา มิใช่บอกว่า
นั่นเป็นการบูชาเทพเซียนที่เคารพสุดหัวใจ

เชียวอีเหียนผู้นั้นมีคุณสมบัติพิเศษในการดึงดูดใจคนเช่นนั้น?

เมื่อคิดถึงจุดนี้เงินอิงก็ไม่กล้าคิดต่อ

นี่เป็นก็แค่เรื่องเล็กๆ เรื่องหนึ่งเท่านั้น คำตอบของหลี่ซือก็ฟังดู
สมเหตุสมผล เงินอิงทุ่มเทความสนใจกลับไปยังเรื่องการจัดเตรียมหนังสือ
เข้าห้องสมุดใหม่อีกครั้ง

หลังส่งหนังสือไปไม่นานเงินเชียงก็ส่งจดหมายตอบกลับมา บอกว่า
ได้รับหนังสือเป็นที่เรียบร้อยแล้ว อีกทั้งยังบอกว่ายามนี้นางกับเงินหาน
ไปสอนหนังสือทุกวัน เพราะเงินอิงเตรียมการเรียนการสอนไว้พร้อมสรรพ
ทำให้พวกนางสามารถสอนหนังสือได้อย่างราบรื่น นอกจากนี้เงินเชียง
ยังเขียนบอกถึงการเรียนของผู้เรียนแต่ละคนไว้ในจดหมายอย่างละเอียด
จดหมายจึงยาวถึงห้าหน้ากระดาษทีเดียว

เงินอิง⁺มักรู้สึกที่เงินเสียงมีความสามารถแฝงในการเป็นอาจารย์ จดหมายฉบับนี้หากตัดคำทักทายหัวท้ายออก มันสามารถกลายเป็น 'รายงานการตรวจสอบผลการเรียน' ของนักเรียนแต่ละคนได้อย่างสมบูรณ์

เงินหานเองก็แนบจดหมายน้อยมาด้วยเช่นกัน นางเขียนถามไถ่สารทุกข์สุกดิบของเงินอิงกับคนในครอบครัวสองสามประโยค ก่อนจะถามคำถามเรื่องวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพออกมาสืบกว่าคำถาม

วิชานี้มีเงินหานสอนแทน ถึงแผนการเรียนการสอนนั้นเงินอิงจะเขียนไว้โดยละเอียดแล้วก็ตาม เนื้อหาพวกนี้สำหรับนางที่มีความทรงจำของยุคปัจจุบันย่อมอ่านเข้าใจได้ไม่ยาก ทว่าเงินหานเป็นสตรีในยุคโบราณ ไหนเลยจะเข้าใจได้ทั้งหมด ด้วยเหตุนี้อีกฝ่ายจึงเขียนคำถามออกมาเพื่อขอความกระจ่าง

หลังอ่านจดหมายของพวกนางจบ เงินอิง⁺ก็นึกโล่งอก

สำนักศึกษาศาสตร์ดำเนินกิจการไปตามปกติ เงินหานถึงกับเขียนจดหมายมาขอปรึกษาเรื่องวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพเป็นการเฉพาะ นางรู้สึกที่วันเวลาผ่านไปอย่างราบรื่นจนชวนให้คนนี้อยกยาร้องเพลงออกมา

ท่ามกลางความสับสนวุ่นวาย วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว เพียงพริบตาที่วันที่ยี่สิบเจ็ดเดือนห้าเป็นวันมหามงคลฤกษ์ เหมาะกับการแต่งงาน ออกเดินทาง การเซ่นไหว้ การทำการค้า

งานแต่งของเงินผู้จัดขึ้นในวันนี้

เงินอิง⁺ตื่นแต่เช้า หลังฝึกกิจวัตรเสร็จนางก็ไปอาบน้ำทำผม หลับมามา

แหวะเข้ามาพร้อมแรงให้นางรีบเปลี่ยนไปสวมใส่อาภรณ์ตัดใหม่ ก่อนจะเลือกเครื่องประดับศีรษะให้นางสองชิ้น หลังจัดการทุกอย่างเป็นที่เรียบร้อย นางก็ถูกหิ้วมามาเร่งรัดให้ไปที่เรือนหมิงหยวน

จวนกั้วกงในเวลานี้ทุกแห่งล้วนประดับประดาด้วยโคมไฟรวมถึงผ้าแถบหลากสี ใบหน้าของทุกคนล้วนแวววาวประดับไว้ด้วยรอยยิ้ม บรรยากาศคึกคักเป็นที่สุด สาวใช้บ่าวไพร่เดินไปมาอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะเรือนสุขเจียนของบ้านใหญ่ที่แทบจะถูกโอบล้อมไว้ด้วยสีสนั้แห่งการเฉลิมฉลอง

ด้านสี่ที่อยู่อีกทั้งเนื้อทั้งตัวราวกับสว่างไสวขึ้นหลายส่วน เพราะเรื่องน่าปิติยินดีที่ชวนให้อารมณ์หรรษาเบิกบานนี้

และเพราะวันนี้เหล่าผู้อาวุโสไม่เข้มงวดกดขันอันใดนัก พวกเด็กรุ่นหลังที่อายุน้อยอย่างพวกคุณหนูหกเงินหยวนจึงต่างพากันกระโดดโลดเต้นยินดี ไปรวมตัวกันอยู่ที่ทางด้านหน้าของประตูหลัก บอกว่าจะไปรอตเจ้าสาวให้ถนัดตา

เงินชิงแม้จะอายุมากที่สุดในหมู่พวกนาง แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังคงมีใจนึกสนุกไม่ต่างอันใดกับน้องๆ คนอื่นๆ เพียงแต่เพราะกลัวจะถูกคนหัวเราะเยาะ นางจึงลากเงินอิงไปด้วยกัน

เงินอิงจนปัญญา ได้แต่ยืนสายหน้าอยู่ใต้ต้นไม้หลังประตูหลัก พลางกล่าว "เจ้ามาเร็วเกินไป เกี้ยวรับเจ้าสาวยังไม่ออกจากจวนเลย ที่มากันในยามนี้มีก็แต่แขกเหรื่อเท่านั้น ไหนเลยจะมีเจ้าสาวอันใดให้พวกเจ้าได้ดู"

พอได้ยินเช่นนั้นเหล่าคุณนี่้อยทั้งหลายก็ต่างพากันแยมยิ้ม

เงินชิงปิดปากกล่าวว่า "ไม่มีเจ้าสาวให้ดู ดูแขกเหรื่อก็น่าดี"

ในนอกประตูหลักเต็มไปด้วยผู้คนล้นญจรไปมา คึกคักเป็นที่สุด

พวกนางเพราะถูกกักตัวอยู่แต่ในเรือน ยามนี้ไม่ว่าเห็นผู้ใดก็ล้วนรู้สึก
สนอกสนใจ ต่างพากันมองดูอย่างตั้งใจ

"เหตุใดพวกเจ้าถึงไม่ไปดูพีใหญ่กันแล้ว" จู่ๆ ก็มีเสียงใครบางคน
ดังลอยมา

เงินอิงตกใจ หันหน้ามองกลับไปก่อนจะพบเห็นใบหน้างดงาม
ของใครบางคน

ที่แท้ก็เป็นเงินจิ้น

301

แม่หลงน้องมณเฑาะพรัง

ครั้นเห็นว่าคนที่มาเป็นเงินจิ้นทุกคนก็ต่างพากันตะลึงลานไปชั่วขณะ
ก่อนจะเดินขึ้นหน้าไปแสดงคารวะ

เงินจิ้นปิดปากยิ้มกล่าว "พวกเจ้ายังมีเวลาแสดงคารวะต่อข้าอีกมาก
ทว่าตอนนี้รีบไปคูที่ห้องพี่ชายใหญ่เถอะ ยามนี้เขาสวมใส่อาภรณ์แดง
ทั้งตัว"

พอได้ยินเช่นนั้นทุกคนก็อดยิ้มกว้างขึ้นไม่ได้

ปกติเงินจิ้นไม่มีใครยิ้มหัวอันใดนัก กิริยาท่าทางสงบนิ่งสง่างาม ยากจะ
นึกคิดภาพยามเขาใส่อาภรณ์เจ้าบ่าวสีแดงฉูดฉาดทั้งตัวเช่นนั้น ภาพเช่นนั้น
เชื่อว่าต้องน่าดูมากเป็นแน่

เหล่าครุฑน้อยทั้งหลายแม้จะอยากขยับ แต่ก็ไม่มีใครกล้าเดินก่อน
เป็นคนแรก

เงินจิ้นรวบรวมความกล้าเดินขึ้นหน้าสองก้าว มองดูสีหน้าของ

เงินจิ้นพลางพูดละล่ำละลัก "เช่นนั้น...พี่ใหญ่ พวก...พวกข้าขอตัวไปดู พี่ชายใหญ่ก่อน พี่ใหญ่ว่าได้หรือไม่"

อันที่จริงพวกนางค่อนข้างกลัวเงินจิ้น ยามนี้จึงไม่สู้จะมั่นใจนักว่า อีกฝ่ายพูดจริงหรือไม่ หรือกำลังคิดหาโอกาสสั่งสอนพวกนางกันแน่

ทว่าเงินจิ้นกลับมีรอยยิ้มระบายเต็มใบหน้า พยักหน้าติดๆ กัน พร้อมกล่าว "ข้ามิใช่บอกให้พวกเจ้าไปแล้วหรือไร อย่าหาว่าข้าไม่เตือนเล่า อีกสักครู่หลังเปลี่ยนชุดเจ้าบ่าวเสร็จ พี่ชายใหญ่ก็จะไปเข้าร่วมงานเลี้ยง ที่ด้านนอก ถึงตอนนั้นพวกเจ้าอยากเห็นก็ไม่มีโอกาสแล้วกระมัง"

พอได้ยินเงินจิ้นกล่าวเช่นนั้นตรุณีน้อยทั้งหลายไหนเลยจะยังกล้า นิ่งเฉยอีก ต่างหิวเราะคิกคักวิ่งไปร่วมวงอย่างสนุกสนานครึกครื้น ที่วิ่งเร็วที่สุด คือเงินซิง นางไม่สนแม้แต่จะลากเงินอิงไปด้วย

พอเห็นอีกฝ่ายวิ่งลี้ภัยไปไม่เห็นแม้แต่เงาเช่นนั้น เงินจิ้นก็หันมา ทางเงินอิง รอยยิ้มบนใบหน้าค่อยๆ กลับกลายเป็นหม่นหมอง

"ขอบใจน้องสามมากที่ช่วยรักษาน้ำข้า" นางกล่าวด้วยน้ำเสียง เอื่อยเนื่อย สีหน้าอึมครึม

มุมปากของเงินอิงขยับ รอยยิ้มบนใบหน้ายังคงแปลกประหลาด เหมือนเช่นทุกครั้ง "พี่ใหญ่แอบดิงข้าไว้ เชื่อว่าคงมีเรื่องอะไรบางอย่าง ต้องการคุยกับข้ากระมัง"

เงินจิ้นกัดริมฝีปากพร้อมพยักหน้า คล้ายมีอะไรบางอย่างจะกล่าว แต่กลับหยุดไว้เพียงเท่านั้น

เงินอิงถอนหายใจเสียบๆ นางพอจะเดาได้ว่าเงินจิ้นต้องการพูดอันใด หลังวันแต่งงานถูกกำหนด เงินจิ้นก็ถูกสุหรินผู้เฒ่ากักตัวอยู่ในเรือน ไม่ยอมให้นางออกจากลานเรือนไปทีใดแม้เพียงครึ่งก้าว ขนาดธรรมเนียม

แสดงการवेशที่จัดขึ้นทุกๆ สิบวันก็ยังยกเว้น เงินอิงกลับจนมาได้เดือนหนึ่งแล้วแต่กลับไม่เคยได้พบหน้าค่าตากันแม้แต่สักครั้ง วันนี้ นับเป็นวันแรก

พบหน้ากันครั้งแรกเงินจิ้นก็ลากนางไปคุยด้วยเพียงลำพังแล้ว ดูท่าคงเพื่อคนผู้หนึ่งกระมัง

เงินอิงเงยหน้ากวาดตามองไปรอบๆ ครั้นเห็นแปลงดอกไม้แปลงหนึ่ง อยู่ห่างออกไปไม่ไกล ลักษณะค่อนข้างกว้างโล่ง นางก็เหยียดแขนชี้ไปทางด้านนั้นพลางกล่าว "พวกเราไปคุยกันที่นั่นเถะ"

นางจำได้แม่น ครึ่งสุดท้ายที่นางได้พูดคุยกับเงินจิ้นคือเมื่อปีที่แล้ว ตอนองค์กรขยายทเสด็จมา

วันนั้นบทสนทนาของพวกนางถูกฮุยนิสืลอปฟังจนเกิดเรื่องหุ่นคลุมไสลขึ้น นำมาซึ่งความกลัดกลุ้มรำคาญใจมากมาย

เงินอิงรู้สึกว่าเรื่องที่เงินจิ้นต้องการพูดในวันนี้เกรงว่าจะยังคงเป็นเรื่องส่วนตัวเหมือนเช่นเคย ดังนั้นเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์ซ้ำรอยขึ้นอีก พุดคุยกันในสถานที่กว้างโล่งนับเป็นตัวเลือกที่ไม่เลว

เงินจิ้นมองไปตามทางที่นางชี้บอก ก่อนจะพยักหน้าน้อยๆ ไม่พูดอันใด ทำเพียงขยับตัวเดินขึ้นหน้าไป

เงินอิงตามติดอยู่ทางด้านหลัง ทั้งคู่ต่างนั่งเงียบ ขนาดไปถึงกลางแปลงดอกไม้แล้ว พวกนางทั้งคู่ก็ยังคงยืนนิ่งไม่ปรินปากพูดอันใด

กลิ่นบุปผาอบอวล ผุ้งผีเสื้อบินวน ทว่าบรรยากาศระหว่างพวกนาง กลับหนักอึ้ง

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ ฐู่เงินจิ้นก็ถอนหายใจแผ่วเบา "น้องสาม เจ้ายังโกรธข้าอยู่ใช่ไหม"

ตอนถามคำถามนี้ใจเงินจิ้นจะมากจะน้อยอย่างไรก็ยังรู้สึกจะอายใจ ยามนั้นเพราะสงสัยว่าเงินอิง⁺แพร่พรายความลับออกไป ของที่อีกฝ่ายให้คนส่งมาหลายต่อหลายครั้งจึงถูกนางโยนทิ้งไปจนสิ้น นางนับว่าทำเกินไปจริงๆ

ได้ยินเช่นนั้นเงินอิงก็ส่ายศีรษะด้วยสีหน้าเรียบเฉย "ข้าหาเคยนึกโกรธไม่"

นี่คือความจริง นางยุ่งมากจริงๆ ยุ่งถึงขนาดอยากให้แต่ละวันมีเวลาเพิ่มสักหลายๆ ชั่วโมงเสียด้วยซ้ำ แล้วจะเอาเวลาใดมาโกรธอีกฝ่าย

ที่ว่าคำตอบนี้เงินจิ้นคล้ายไม่นึกเชื่อ นางผินหน้ามองดูพุ่มยี่สุ่นที่กำลังเบ่งบานอยู่กลางแปลง สีหน้าขมขื่นอยู่เล็กๆ "ข้ารู้ว่าข้าทำไม่ถูก ไม่ควรเชื่อว่าอายุยังปลุกปั่นของผู้อื่นง่ายๆ จนเข้าใจน้องสามผิดไป หากเจ้าจะโกรธข้ายอมเข้าใจได้ หากเป็นข้า ข้ายอมต้องโกรธเช่นกัน"

"ข้าไม่เคยนึกโกรธจริงๆ" เงินอิงอับจนไม่รู้ควรอธิบายเช่นไร

เงินจิ้นกำลังใช้ตนเองวัดผู้อื่นโดยแท้ ทว่าเรื่องนี้จะโทษนางก็ไม่ได้ นางเป็นสตรีที่ผู้คนทั่วหล้าล้วนชื่นชม แล้วไหนเลยจะเข้าใจหลักการพิจารณาจากมุมมองของผู้อื่น ในสายตาของเงินจิ้น ความชื่นชอบชิงชังของนางล้วนส่งผลต่อทุกคนบนโลก

ถึงเงินอิงจะไม่เห็นเป็นเช่นนั้น แต่นางก็มีได้รู้สึก่อีกฝ่ายมีปัญหาอะไร

เงินจิ้นมีเหตุผลที่จะคิดเช่นนั้น ต่อให้วันหน้าออกเรือนไป ด้วยฐานะของสกุลหยวน นางก็ยังคงสามารถใช้ชีวิตตั้งจันทราที่ถูกห้อมล้อมอยู่ท่ามกลางดวงดาราได้เหมือนเช่นเคย

คนแต่ละคนเดิมก็ไม่เหมือนกัน

การยอมให้ผู้อื่นมีชีวิตสบายๆ ตั้งใจปรารถนา ก็เหมือนกับยอมให้ดอกไม้ทุกดอกบนโลกนี้แบ่งบานตามอำเภอใจ

เงินอิง⁺ไม่มีทางฝันบังคับผู้ใด ขณะเดียวกันก็ไม่มีผู้ใดจะส่งผลกระทบต่อนางได้ง่ายๆ

เงินจินหันหน้ามองมา สายตาจับจ้องมองดูเงินอิงอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะชักสายตาไปทางอื่น พันกัดลงบนริมฝีปากเบาๆ สีหน้ายิ่งหมองหม่นลงกว่าเดิม

เงินอิงอดทนรอ แต่หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ เห็นสีหน้าของเงินจินยิ่งทุกข์ระทมเช่นนั้นนางก็ตระหนักขึ้นได้ทันที

ที่แท้เงินจินก็กำลังรอให้นางเอ่ยปากถาม

"เช่นนั้น...พี่ใหญ่ต้องการพูดเรื่องอันใด" เงินอิงเอ่ยปากถามตามน้ำออกมาทันที

เงินจินเงยหน้า ดวงตาสุกใสคล้ายมีหมอกบางๆ ปกคลุมอยู่ชั้นหนึ่ง ขนตาสั้นระริกน้อยๆ คล้ายเสียงที่สั่นสะท้านอยู่เบาๆ ของนาง "ข้า... ข้าอยากถามว่า...น้องสาม เจ้า...กับแก้ว...แก้วหูจื่อผู้นั้นรู้จักกันมาก่อน?"

ที่แท้ก็เรื่องนี้

เงินอิงรู้สึกอับจนยิ่งยวด และที่มากกว่านั้นคือความรู้สึกที่ไม่อาจบรรยาย นางหลุบตาครุ่นคิดพลางกล่าว "หากคนที่พี่ใหญ่พูดถึงหมายถึงแก้วหว่าน ข้ารู้จักนางจริงๆ"

นี่เป็นสถานการณ์ที่นางไม่อาจหลบเลี่ยง ในเมื่อเงินจินยื่นกรานถามไถ่ นางก็ได้แต่ตอบออกไปตามตรง

เมื่อได้ยินเช่นนั้นขนตาของเงินจินก็กะพริบน้อยๆ นางหลุบตาน้ำเสียงแผ่วเบาราวพร้อมจะถูกสายลมพัดกระจายไปได้ทุกเมื่อ "นาง...

งดงามหรือไม่"

"นางงดงามยิ่งนัก" เงินอิงตอบตามสัจยจริง

เงินจิ้นโบหน้าซัดเผือด นางเงยหน้ามองเงินอิง ริมฝีปากสั่นระริก
"เทียบกับข้าแล้ว...เป็นเช่นไร"

เงินอิงสีหน้าชะงักงัน ไม่รู้ควรตอบคำถามนี้ของอีกฝ่ายเช่นไร

"น่าจะ...พอๆ กัน" หลังจากคิดอยู่เป็นนาน ในที่สุดเงินอิงก็ตอบ
คลุมเครือออกมาเช่นนั้น

ในสายตาของนาง ความงามของกั้วหวานเรียกได้ว่าหยาดเยี่ยม
ส่วนเงินจิ้นกลับงามสง่า หากต้องการเทียบกันจริงๆ เกรงว่ากั้วหวาน
อาจเหนือกว่าอยู่ขั้นหนึ่ง เพราะนอกจากหุตาจมูกคิ้วคางที่งดงามนั้นแล้ว
บนตัวนางยังเปี่ยมไปด้วยเสน่ห์ยากจะบรรยายอีกอย่าง เป็นความงาม
ที่ประสบการณ์ชีวิตมอบให้ ซึ่งเงินจิ้นไม่มี

เพียงแต่สิ่งที่เรียกว่าสุนทรีย์นี่เป็นความรู้สึกส่วนบุคคล เงินอิง
ไม่อยากทำเงินจิ้นสะเทือนอารมณ์มากไปกว่านี้

หลงรักอีกฝ่ายข้างเดียวอันที่จริงก็เป็นเรื่องที่ทุกข์ทรมานมากพอ
อยู่แล้ว โดยเฉพาะกับการหลงรักคนที่ไม่อาจเป็นไปได้ ยิ่งเป็นเรื่องชวน
สิ้นหวังยิ่งนัก

เงินอิงไม่ใช่เห็นอกเห็นใจเงินจิ้น นางแค่รู้สึกว่าความรักความรู้สึก
ที่ออกมาจากใจจริงใดๆ ล้วนไม่ควรได้รับการตอบสนองด้วยความมุทะลุ
ต่อให้เป็นคนนอกก็สมควรให้เกียรติอีกฝ่าย

ได้ยินเงินอิงกล่าวเช่นนั้นสีหน้าของเงินจิ้นไม่เพียงไม่ดีขึ้น ตรงกันข้าม
กลับซัดเผือดมากขึ้นไปอีก

"ข้าคิดว่า...ข้า...ข้าเข้าใจแล้ว" รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนริมฝีปากนาง

อย่างรวดเร็ว

นั่นเป็นรอยยิ้มอ่อนแอชวนให้คนที่ได้เห็นรู้สึกเจ็บปวด ไม่ต่างอันใด
กับบุปผาที่กำลังร่วงโรยอยู่กลางสายลม

302

ไม่มารอจนร่วมทาง

"ในเมื่อน้องสามบอกว่าข้ากับนางพอๆ กัน เช่นนั้นข้าก็คิดว่าแก้ว... หรือผู้นั้นย่อมต้องดงามกว่าข้าเป็นแน่" เงินจิ้นเอ่ยปากแผ่วเบา รอยยิ้มขมขึ้น ทุกถ้อยคำล้วนเล็ดลอดออกจากปากของนางด้วยความยากลำบาก

ในยามนี้นางรู้สึกชิงชังต่อความรู้สึกอับอายของตนเองมาก

หากแก้วหว่านไม่ดงามเท่าตนเอง เงินจิ้นก็อยากจะบอกนางแต่แรกแล้ว ไหนเลยจะตอบออกมาว่า 'พอๆ กัน' เช่นนี้

แก้วหรือผู้นั้นต้องดงามยิ่งยวดเป็นแน่ อีกทั้งยังดงามสะดูดตา ยิ่งกว่านางเงินจิ้นดงามถึงขนาดน้องสามที่พูดจาตรงไปตรงมาอยู่ตลอดของนางก็ยังไม่อาจกล่าวได้ว่า 'นางไม่ทัดเทียมกับท่าน'

ถึงคำตอบเช่นนั้นจะทำให้นางยังไม่อยากยอมแพ้ ทว่านางก็ยังคงต้องการฟังคำตอบเช่นนั้น

"ข้าอยาก...พบเจอนางจริงๆ" น้ำเสียงของเงินจิ้นทั้งแหบทั้งพร่า

รอยยิ้มบนใบหน้าคล้ายถูกอะไรบางอย่างแซะไว้

เงินอิงเบนสายตาไปทางอื่น ไม่อยากเห็นใบหน้าคล้ายกำลังรำไห่
ของอีกฝ่าย

นี่เป็นปมในใจของเงินจิ้น และมีก็แต่นางเองเท่านั้นที่จะคลายปมนั้น
ออกได้ ผู้อื่นมีอาจและมิสามารถ

เงินจิ้นหลับตาลงโดยแรง พยายามสะกดกลืนน้ำตาที่กำลังเอ่อท้น
อย่างสุดกำลัง

ระยะเวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่อึดใจนั้นกลับเหมือนยาวนานไร้สิ้นสุด
ความทุกข์ ความอิจฉาริษยา ความแค้นเคือง ความดั่งดัน ความรู้สึกต่างๆ
นานาทะลักล้นออกมาเช่นเดียวกับแสงตะวันช่วงกลางฤดูร้อนที่สาดใส่
ลงมาเต็มๆ ทำคนเจ็บปวดไปทั้งร่าง

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ในที่สดนางก็ลืมตาขึ้นช้าๆ แต่ถึงกระนั้น
นางก็ยังคงไม่กล้าสบตากับเงินอิง คล้ายแค่จ้องมองนางก็เจ็บปวดเกินทน
แล้ว

"ขอใบ้ช่องสามมากที่ไม่รังเกียจคำถามมากมายของข้า" ริมฝีปาก
ซีดเผือดของนางขยับไหวน้อยๆ น้ำตาเอ่อคลอเต็มสองเบ้า คล้ายมี
เปลือกบางโปร่งแสงห่อหุ้มอยู่ บริเวณขอบจนวนเจียนปริแตก "ข้า...ข้า
ก็แค่...อยากรู้เท่านั้น ถึง...ถึงได้เอ่ยปากถาม"

พอเห็นใบหนารวดร้าวของอีกฝ่ายเช่นนั้นเงินอิงก็ได้แต่ถอนหายใจ
เจิบๆ ตั้งใจจะเอ่ยปากเตือนสติอีกฝ่ายสักสองสามประโยค

นึกไม่ถึงว่าจู่ๆ เงินจิ้นกลับถอยหลังไปก้าวหนึ่ง ยกแขนเสื้อขึ้น
ปิดบังใบหน้า น้ำเสียงสั่นเครือ "ข้า...ข้ายังมีธุระอื่นอีก ต้องไปก่อนแล้ว
น้องสามไม่ต้องไปส่ง"

หลังฝันพูดจบนางก็โซซัดโซเซวิ่งจากไปไกล อารมณ์สี่ส้นสดไล
ลับเข้าไปอยู่ท่ามกลางต้นไม้เขียวชอุ่มบุปผาสะพรั่งก่อนจะจางหายไป
จากสายตา

เงินอิงทอดสายตามองไปยังแมกไม้เงาบุปผาที่อยู่ไกลออกไปพวกนั้น
พลางถอนหายใจเสียดๆ

ความรักของเงินจิ้นทั้งเกี่ยวและไม่เกี่ยวข้องกับยุคสมัย

หากเป็นยุคปัจจุบัน นางอาจสารภาพออกมาตรงๆ กับองค์รัชทายาท
ได้ แต่ในยุคตัวฉันทันนางกลับมีอาจ

ทว่าหากมองจากมุมอื่น ต่อให้ไม่มีคำสั่งของผู้เป็นบิดามารดา วาจา
ของแม่สื่อแม่ชัก ต่อให้อยู่ในยุคปัจจุบันที่สนับสนุนเรื่องอิสระในความรัก
องค์รัชทายาทกับเงินจิ้นก็ไม่แน่ว่าอาจไว้วาสนาต่อกันอยู่ดี

ทั้งนี้ก็ด้วยเพราะเขาไม่ชอบนาง

มีอยู่ครั้งหนึ่งเงินอิงได้มีโอกาสพูดคุยกับองค์รัชทายาท นางเคย
พูดถึงเงินจิ้นออกมาประโยคหนึ่ง แต่อีกฝ่ายกลับครุ่นคิดอยู่เป็นนาน
ถึงจะนึกออกว่าเงินอิงยังมีพี่สาวเช่นนี้อยู่อีกคน

หากฝ่ายหนึ่งพอมีใจอยู่บ้างย่อมไม่มีทางที่จะต้องมานั่งเสียเวลานาน
กว่าจะนึกออกว่าอีกฝ่ายคือผู้ใด ด้วยประสาทสัมผัสฉับไวของเงินอิง แค่มอง
เพียงปราดเดียวนางก็รู้แล้วว่าองค์รัชทายาทมิได้กำลังทรงเล่นละคร

ทว่าไม่มีความทรงจำใดๆ เกี่ยวกับเงินจิ้นเลยแม้แต่บ่อยจริงๆ

นี่เป็นเรื่องที่ชวนให้คนอัปยศยิ่ง

ชอบกับไม่ชอบ รักกับไม่รัก เป็นความรู้สึกที่โหดร้ายและไร้เหตุผล
ที่สุดบนโลก ไม่มีตรรกะใดๆ ให้พูดถึง

เงินอิงเดินออกจากแปลงดอกไม้ไปด้วยจิตใจที่สับสน เตรียมไป

ร่วมงานที่เรือนหมิงหยวน

อีกไม่นานงานเลี้ยงก็จะเริ่มแล้ว สตรีทั้งหลายต่างอยู่ที่นั่นกันเกือบหมด เรือนหมิงหยวนไม่เพียงจัดเตรียมงานเลี้ยงรับรอง หากยังเชิญผู้แสดงมา ร้องรำทำการแสดงอีกด้วย

สวีนเงินเฝ้ารอสิ่งนี้อยู่เป็นเวลานานแล้ว เพราะคาดเดาได้อยู่ก่อนหน้า วันนี้เงินอิงจึงอนุญาตให้สวีนเงินหยุดพัก คาดว่าวันนี้นางคงยืนอยู่ทางด้านล่างของปะรำแสดงตลอดทั้งวันแน่

จากประตูหลักเลี้ยวไปตามทางเดินแคบยาว ในที่สุดเสียงอีกทีก็ ครึกโครมเหล่านั้นก็จางหายหมดสิ้น

เงินอิงเยื้องย่างเชื่องช้า ที่อยู่เหนือศีรษะคือหู้ว้าเล็กเรียวเหนือ กำแพงสูง ดวงตะวันสาดแสงเอียงเฉียง ได้เงากำแพงเย็นร่มรื่น สายลมพัดแผ่วเป็นระยะๆ สดเจียบงดงาม

แอ็ด...

จู่ๆ เสียงเปิดประตูที่อยู่ไกลออกไปไม่เท่าใดนั้นก็ดังลอยมา

เงินอิงชะงักท่าทอดสายตามองไปตามเสียง นางเห็นประตูข้าง บานหนึ่งถูกคนแฉะเปิดออกครึ่งหนึ่ง สาวใช้ตัวน้อยในอาภรณ์สีคราม สองคนเดินออกมา คนหนึ่งดึงประตูเปิด อีกคนหนึ่งหันกลับไปประคอง สตรีรูปร่างผอมบางนางหนึ่งออกมา

สตรีคนดังกล่าวห่อคลุมร่างกายอยู่ภายใต้อาภรณ์สีชมพูสดใส ที่อยู่บนผมคือปิ่นหยกเนื้อดี ปลายของมันสลักเป็นรูปดอกโบตั๋น ด้านล่างมีมุก ร้อยประดับไว้ ขบคนสองตัวบวาวของนาง แลดูงดงามสุภาพยิ่งนัก

ที่แท้ก็ฝ่ายก็คือหลิวซือ

พบเจอกันกะทันหันเช่นนี้ เงินอิงใช้ว่าจะไม่นึกประหลาดใจ

ว่ากันตามหลักแล้ว ยามนี้หลิวชื่อน่าจะสงบจิตสงบใจอยู่ในอารามมากกว่า เหตุใดวันนี้ถึงออกมาได้

"เจ้าสาม ไม่ได้พบกันเสียนาน" เห็นเงินอิงยืนอยู่ทางด้านหน้าเช่นนั้น หลิวชื่อก็ก้มมือขึ้นสัมผัสจอนผม ริมฝีปากกดยิ้มน้อยๆ เอ่ยวาจาละมุนละไม

เงินอิงย่อถอยน้อยๆ สีหน้าน้ำเสียงล้วนสงบนิ่งไม่ต่างกัน "คารวะ อาสะไกสึ"

"ช่างเถอะๆ ที่นี้ไม่มีผู้อื่น หากจำเป็นต้องมากมารยาทไม่" หลิวชื่อยิ้มไม่มีที่ท่าแสดงใจอันใด นางโบกมือ หันไปยิ้มให้กับสาวใช้ตัวน้อยในอาภรณ์สีดำครามนั้น "ข้ากับคุณหนูสามมีเรื่องจะพูดคุยกัน พวกเจ้าถอยไปก่อน"

สาวใช้ตัวน้อยสองคนแสดงคารวะเจี๊ยบๆ ก่อนจะถอยออกไป ลึกกว่าก้าว ก้มหน้ายืนนิ่งอยู่ที่นั่น

หลิวชื่อยับมือยกชายกระโปรงขึ้นเล็กน้อย ก้าวเท้าออกเดิน สองตาพิจารณาดูเงินอิง รอยยิ้มปลงอนิจจังอยู่สองสามส่วน "พวกเราไม่เจอกันนานจริงๆ ข้ายังจำได้ว่าตอนเจอเจ้าครั้งก่อนเจ้ายังสูงประมาณตึงหูข้าเท่านั้น ทว่ายามนี้กลับเกือบสูงกว่าข้าแล้ว"

ครันอีกฝ่ายขยับเข้ามาใกล้ เงินอิงก็สังเกตเห็นว่าบนใบหน้าของนางลงแบ่งไว้ไม่น้อย แลดูขาวนวลชุ่มชื้น กลบสีผิวเดิมชองนางไปจนสิ้น คิ้วยังคงเรียวยาวเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน ยามนี้ริมฝีปากแดงระเรื่อยกโค้ง นางยิ้มมอมมา รวากับเรื่องที่ตั่งนั้งนั่งอยู่ในอารามมาตลอดระยะเวลาหนึ่งปีนั้นไม่ได้เกิดขึ้นกับตัวนางเอง

มุมปากของเงินอิงขยับ "อาสะไกสึเกรงใจเกินไปแล้ว" พุดจบนางก็ค้อมถอยน้อยๆ "ข้ายังต้องไปเรือนหมิงหย่วนอีก คงต้องขอตัวก่อน"

จากนั้นเงินอิงก็เตรียมเดินขึ้นหน้าจากไป

หลิวซือส่งเสียง "อา" ออกมาคราหนึ่งก่อนจะก้าวเท้าครึ่งก้าว ขวางทางไปของเงินอิงไว้ ก่อนจะยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นปิดปากยิ้ม "ช่างบังเอิญจริงๆ ข้าเองก็กำลังจะไปเรือนหมิงหยวนเช่นกัน สุนัขผู้เฒ่าต้องการพบข้า ถึงให้สาวใช้สองคนนั้นมารับข้า"

นางหันกลับไปชี้สาวใช้ตัวน้อยในอาภรณ์สีครามสองคนนั้น รอยยิ้มเย้ยหยันตนเองน้อยๆ ปรากฏขึ้นบนใบหน้า "โทษกับบริเวณของข้ายังมีอยู่ สุนัขผู้เฒ่าส่งพวกนางมาเพราะเมตตาเกรงว่าข้าจะขาดคนเรียกใช้ ช่างน่าซาบซึ้งใจยิ่งนัก" พุดจบนางก็เดินขึ้นหน้าหมายตึงเงินอิงไว้ ยิ้มไม่ต่างอันใดกับลมวสันต์ "ในเมื่อไปทางเดียวกัน เช่นนั้นพวกเรา ก็ไปพร้อมกันเถอะ"

"เรื่องนี้เกรงว่าจะไม่ได้" เงินอิงเบี่ยงกายหลบมือของอีกฝ่ายที่ยื่นมา ดวงตาใสสะอาดสงบนิ่ง "ข้าไม่ปรารถนาจะไปพร้อมกับอาสะไว้สือ"

หลิวซือตะลึงลานอย่างเห็นได้ชัด ดวงตาดังตามกะพริบปริบๆ อยู่ สองสามครา สีหน้าไร้เดียงสาราวกับดรุณีน้อย เอ่ยปากถามนางด้วยความรู้สึกสงสัย "เพราะเหตุใดกัน"

"เพราะเปลืองเวลาและกำลังมากเกินไป" เงินอิงตอบพร้อมพยักหน้าให้กับอีกฝ่าย ก่อนจะเดินผ่านหลิวซือไป ชายกระโปรงสะบัดไหวตามแรงลม เพียงไม่นานก็จากไปไกล

หลิวซือยืนนิ่งอยู่ทางด้านหลังราวกับตกพระหวั่นไปกับการเคลื่อนไหวของอีกฝ่าย สีหน้าประหลาดใจยังคงไม่จางหาย

จนกระทั่งเงินอิงเดินไปเกือบสุดทางนางถึงกลับมาได้สติ

"จริงๆ เลย..." หลิวซือถอนหายใจ นางส่ายหน้ายิ้มขึ้น สีหน้าคล้าย

อัปจน "เด็กผู้นี้ตั้งแต่นั้นยิ่งนัก ไม่เหมือนกับคนอื่น ๆ"

คำพูดนี้เต็มไปด้วยความรู้สึกโอบอ้อมอารีที่ผู้อาวุโสมีต่อเด็กกลุ่มหลัง
คล้ายนางลืมนึกถึงการร้ายที่ตนเองเคยทำไว้กับเงินอิงจนหมดสิ้น

303

พมกันที่ระเมิงทางเดิน

"นายหญิงสี จวนได้เวลาแล้วเจ้าคะ" สาวใช้ในอาภรณ์สีครามผู้หนึ่ง เอ่ยปากเตือน เสียงของนางไม่สูงนัก ไม่ประจบประแจงไม่นอบน้อม ทั้งหมดล้วนราบเรียบไม่ฝากแฝงไว้ซึ่งความรู้สึกใดๆ

ครั้นได้ยินหลิวซือกก็ส่งเสียง "อืม" เบาๆ ออกมาคราหนึ่ง ก่อนจะยกแขนขึ้นลูบสาบเสื้อ ดวงตาที่หุบต่ำฉายแววแปลกประหลาดขึ้นมา วาบหนึ่งแล้วจางหายไปอย่างรวดเร็ว

"ไปกันเถอะ" นางยกกระโปรงขึ้นก้าวเท้าออกเดิน มือข้างหนึ่งวางอยู่บนแขนของสาวใช้ตัวน้อยที่ยืนออกมา ริมฝีปากยกยิ้ม "วันนี้เป็นวันมงคล ข้านายหญิงสีต้องเข้าร่วมงานด้วย"

หากมิใช่เช่นนั้น ฮูหยินผู้เผ่าส่วไหนเลยจะเว้นโทษกักตัวของนาง เป็นการชั่วคราว

เรื่องราวภายในเรือนย่อมต้องจัดการให้หมดจดเรียบร้อยภายในเรือน

ยามอยู่ต่อหน้าคนนอกต้องปรองดองรักใคร่ สง่างามเป็นที่เลื่อมใส เช่นนี้
ถึงจะไม่ผิดต่อชื่อเสียงของจวนแก้ว

หลิวซือหัวเราะคิกคักออกมาคล้ายนึกถึงเรื่องน่าสนุกอะไรบางอย่างได้
นางเอ่ยปากน้ำเสียงแผ่วเบา "บรรยาการศีกคักเยี่ยงนี้ หากข้าไม่อาจ
เห็นเองกับตาแล้วจะสนุกได้เช่นไร"

ไม่ว่าใครได้ยิมนางพูดประโยคนี้ก็ย่อมเข้าใจว่าเป็นเรื่องงานมงคล
ของเงินฝู ทว่าสาวใช้ตัวน้อยสองคนนั้นกลับสื่อน้ำราบเรียบไร้ความรู้สึก
คนหนึ่งซ้ายคนหนึ่งขวาคอยประคอง ทั้งสามเดินอยู่บนทางแคบๆ มุ่งหน้า
ไปยังเรือนหมิงหยวน

ตอนเงินอิงเดินทางไปถึงเรือนหมิงหยวน จื่อซือก็กำลังเดินวนเวียน
ร้อนกร้อนใจอยู่ได้ชายคาระเบียงนอกประตูเรือน พอเห็นเงินอิงนางก็
รีบเดินขึ้นมาพลางกล่าว "คุณหนู ในที่สุดท่านก็มาเสียที สุหยินกำลัง
ตามหาตัวท่านอยู่ รีบเข้าไปในงานเถิดเจ้าค่ะ"

นางพูดพลางปาดเหงื่อ ก่อนจะใช้ผ้าเช็ดเหงื่อโบกเรียกลมไปมา
อยู่ข้างแก้ม ใบหน้าชาวสะอาदनั้นไม่ได้แลดูสุขุมเหมือนเมื่อครั้งอดีต

พอเห็นเช่นนั้นเงินอิงก็ยิ้ม "ข้าถูกพวกน้องห้าลากไป หลังจากนั้น
ก็พุดคุยกับพี่ใหญ่อยู่อีกครู่หนึ่ง ตอนนี้พวกนางกลับมาแล้วหรือยัง"

จื่อซือรีบเก็บผ้าเช็ดเหงื่อ ย่อกายตอบ "เรียนคุณหนู พวกคุณหนูห้า
กลับมาทั้งหมดแล้ว แต่ไม่พบคุณหนูใหญ่เจ้าค่ะ"

เงินอิงมิได้กลับมาจริงๆ

เงินอิงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดนางก็เข้าใจ

ตอนจกามาเงินอิงกำลังจิตใจไหวหวั่น ในเมื่อเป็นเช่นนั้นนาง

ไหนเลยจะไปยังจุดที่คึกคักที่สุดได้ บางทีตอนนี้อาจกำลังกลัดกลุ้ม
เป็นทุกข์อยู่ที่ใดสักแห่ง

"มีใครออกไปตามหาแล้วหรือยัง" นางเดินตามจ๊อสือเข้าไปภายใน
พลางเอ่ยปากถามเสียงแผ่วเบา

ถึงจะไม่สนิทกับพี่สาวของตนผู้นี้สักเท่าใดนัก แต่นางก็ยังคง
เป็นห่วงไม่รู้ว่าเงินจิ้นจะติดตกได้หรือไม่

สตรีที่ผัดหวังในรัก บางครั้งอาจทำเรื่องโง่ม ยิงไปกว่านั้นวันนี้ยังมี
แขกหรือเต็มเรือน หากเงินจิ้นทำอันใดออกมา ฮูหยินผู้เฒ่าสวีย่อมต้อง
โมโหโกรธาแน่ ถึงตอนนั้นผลลัพธ์ย่อมไม่ใช่เพียงการลงโทษแบบขอไปที

"พวกใจเจื้อยออกไปตามหาแล้วเจ้าคะ หลายวันนี้คุณหนูใหญ่
ถูกจับอยู่โยงให้อยู่แต่ในเรือน วันนี้พอถูกปล่อยออกมา ให้นำข้าในจวน
หรือก็เต็มไปด้วยบรรดาคนคึกคัก ไม่แน่ว่ายามนี้อาจไปเที่ยวเล่นอยู่ที่ใด
สักแห่ง" จ๊อสือตอบ

เงินอิงพยักหน้าไม่กล่าวอันใด

อย่างไรเสียใจเจื้อยในให้ลี้ลี้ล้วนแต่เป็นสาวใช้ของเงินจิ้น พวกนาง
เข้าใจในตัวผู้เป็นนายมากกว่าเงินอิงหลายเท่านัก

ขณะกำลังพูด สองนายบ่าวก็เดินมาถึงที่จัดงานเลี้ยง ที่นั่นเป็น
เรือนกว้างโล่ง ตั้งอยู่ทางด้านหลังของเรือนหมิงหยวน สี่ด้านล้วนถูกล้อม
ไว้ด้วยม่านไม้ไผ่ ลมสามารถพัดผ่านได้โดยสะดวก สายลมเย็นพัดโชย
ซ้ายขวาของเรือนยังมีเพิงอีกสองสามหลังให้แขกหรือได้พักผ่อน จากที่นี่
เดินขึ้นหน้าไปอีกไม่กี่ไกลก็จะเป็นสระน้ำเล็กๆ ยามนี้สายลมระคนอยู่กับ
กลิ่นหอมของดอกบัวจางๆ กำลังพัดเย็นสบาย น้ำไส้ท้องฟ้าปลอดโปร่ง
จัดว่าชวนให้คนผ่อนคลายและสุขสงบใจกว่าอยู่ภายในมาก

หลี่ซื่อเข้านั่งประจำที่แล้ว ครั้นเห็นเงินอิงเดินมาแต่ไกล นางก็
ก้มมือเรียกให้เงินอิงเข้าไปหา สองแม่ลูกพูดคุยกันได้สองสามประโยค
พวกในหลี่วก็ห้อมล้อมพาเงินอิงเดินเข้ามา

เงินอิงเงยหน้าขึ้นมอง ยามนี้เงินอิงมีสีหน้าท่าทางสงบนิ่ง เสื้อผ้า
อาภรณ์บนตัวหรือก็เรียบร้อยเป็นระเบียบ อย่างน้อยเมื่อมองดูจาก
ภายนอกก็ไม่พบว่านางมีอันใดผิดปกติไป

นางนึกโล่งอก ขณะกำลังชักสายตากลับ จู่ๆ นางก็รู้สึกว่ามีสายตา
หลายคู่กำลังจ้องมองมา นางมองกลับไปก่อนจะพบเห็นเชียวเจียงกับ
เชียวเหยียนสองพี่น้อง

ทั้งสองและหลี่ซื่อนั่งอยู่ที่โต๊ะตัวหนึ่ง ต่างกำลังพิจารณาดู
เงินอิงไม่หยุด ประเดี๋ยวก็ปิดปากพูดคุยยิ้มแยมู้ใจกันสองสามประโยค
ก่อนจะมองมาทางเงินอิงอีกครา เห็นได้ชัดว่ากำลังพูดเรื่องอะไรบางอย่าง
เกี่ยวกับตัวนาง

เรื่องภายในบ้านเงินอิงหาใส่ใจไม่ นางมองดูคนเหล่านั้นเพียง
ปราดเดียวเท่านั้น

ปากอกอยู่บนตัวผู้อื่น ผู้อื่นจะนั่งวิพากษ์วิจารณ์อยู่ที่นั่นสองสาม
ประโยคก็ย่อมเป็นอิสระของพวกนาง เงินอิงคร้านเกินกว่าจะเก็บมาใส่ใจ

เพียงไม่นานงานเลี้ยงก็เริ่มต้นขึ้น ทุกอย่างดำเนินไปตามปกติ ไม่มีเหตุ
ทำน้ำแกงหกทำสุรากระฉอกอันใด ทุกอย่างล้วนเป็นไปด้วยความสงบ
เรียบร้อย

ครั้นงานเลี้ยงสิ้นสุด ใครใครทำอันใดก็อันนั้น เงินอิงจึงพาผู้เป็น
มารดากลับไปพักผ่อนที่ห้อง

หลี่ซื่อนั่งอยู่ในงานเลี้ยงนานครึ่งค่อนวัน ระหว่างนั้นไม่รู้ต้องรับมือ

กับความกระหายใคร่รู้ตั้งที่มากน้อย ต้องอดทนแบกรับสายตาทั้ง
ปรารถนาดีและปรารถนาร้ายจำนวนนับไม่ถ้วน แม้จะไม่เหนื่อยกาย แต่
จิตใจก็อ่อนล้ายิ่ง เงินอิงจึงกลัวว่าผู้เป็นมารดาจะเหน็ดเหนื่อยมากเกินไป
หลี่ซื่อเหินย้อยล้าจริงๆ หลังกลับถึงเรือนนางก็ล้มตัวลงนอน กว่าจะ
ตื่นขึ้นอีกครั้งก็ตันทามเชิ

เงินอิงอ่านหนังสืออยู่ข้างเตียงผู้เป็นมารดามาโดยตลอด พอเห็น
อีกฝ่ายลุกขึ้นนางก็เรียกพวกจื่อฉีเข้ามา สองแม่ลูกหิวผมเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่
อีกครั้ง ก่อนจะพากันออกจากเรือนหมิงเฟิงไป

งานเลี้ยงตอนกลางคืนถึงจะเป็นงานเลี้ยงสำคัญ แยกที่มีจำนวน
มากกว่าตอนกลางวันมากโข สุหยินผู้เฒ่าสวี่มอบหมายให้หลี่ซื่อช่วย
ต้อนรับแขกอยู่ก่อนแล้ว เมื่อเป็นเช่นนั้นหลี่ซื่อยอมไม่อาจปฏิเสธ ดังนั้น
นางจึงมาค่อนข้างเร็วกว่าคนอื่นๆ

อย่างทำขึ้นไปอยู่บนระเบียงคดได้ไม่ทันไร จู่ๆ ก็มีคนจำนวนหนึ่ง
ปรากฏตัวห่างออกไปไม่ไกล คนที่อยู่หน้าสุดสองคนล้วนมีรูปร่าง
ผอมเพรียวงามสง่า สวมเสื้อกันลมแขนกว้างเหมือนกัน คนทางด้านซ้าย
ใบหน้าซีดขาวอ่อนโยนละมุนละไม สูงโปร่งหล่อเหลาล้ายไผ่ยืนต้น
โดดเดี่ยวท่ามกลางแสงจันทร์ยามราตรี ส่วนคนที่อยู่ทางด้านขวาดวงตา
สุภาพงดงามคล้ายคุณชายผู้หลุดพ้นจากโลกีย์วิสัย

ที่แท้ก็เงินเข้ากับเงินสี่สองพี่น้อง

"ท่านพี่?" หลี่ซื่อยืนนิ่งไปชั่วขณะ ยามกวาดมองเงินสี่ มือที่วางอยู่
บนมือของเงินอิงก็กุมเข้าหากันแน่น ทว่าใบหน้ากลับแ่ยมั้มนางมองดู
เงินเข้าพาลงถาม "ท่านพี่ออกมาได้เช่นไร"

ด้วยเพราะกลัวจะรบกวนอีกฝ่ายพักรักษาตัว เรื่องในวันนี้สุหยิน

ผู้เผ่าส่วจึงไม่ได้ให้คนไปแจ้งต่อเงินเช่า การปรากฏตัวขึ้นของเขาในเวลานี้
เห็นได้ชัดว่าเพราะต้องการไปร่วมงานเลี้ยงทางด้านหน้านั้น

"ฮุนยินเองก็จะไปทางด้านหน้าด้วยกระนั้นหรือ" เงินเช่าชะงักทำ
ใบหน้าซีดเผือดแผ่วไถ่ซึ่งรอยยิ้ม

หลี่ซือเดินขึ้นหน้าสองสามก้าว สายตากวาดมองไปทางเงินลีที่
อยู่ข้างๆ อีกคราวพลาจพัยกหน้า "น้องสามมีก็อยู่ด้วยกระนั้นหรือ" ก่อนจะ
หันไปทางเงินเช่า เอ่ยปากกล่าววจาอ่อนโยนว่า "ท่านพี่ยามนี้ยังป่วยอยู่
ท่านคิดจะไปทีใด"

"ข้าตั้งใจจะไปเยี่ยมผู่เกอเออร์เสียหน่อย" เงินเช่ากล่าวพลาจ
ทอดถอนใจ ยกมือลูบชายอาภรณ์ สีหน้าละอายใจ "วันเวลาผ่านไป
รวดเร็วยิ่งนัก แค่ว่าผู่เกอเออร์ก็แต่งงานมีครอบครัวแล้ว ข้าเป็น
ท่านอารองของเขา ไม่ว่าเช่นไรก็ควรแวะไปดูสักหน่อย"

พอเห็นเขาต้องการไปเข้าร่วมพิธีทางด้านหน้าเช่นนั้นหลี่ซือก็
อดร้อนใจไม่ได้ นางไม่นึกสนใจอื่นใด รีบคว้าแขนเสื้อของอีกฝ่ายไว้
เอ่ยปากเตือนว่า "ท่านพี่ ข้างนอกผู้คนมากมาย อากาศหรือก็ร้อนไม่ใช่น้อย
เหตุใดท่านต้องลำบากเช่นนั้นด้วย"

พูดจบหางตานั้นก็กวาดมองไปทางเงินลีที่อยู่ข้างๆ อย่างรวดเร็ว
ก่อนจะกลับมาหยุดอยู่บนตัวเงินเช่าอีกคราว "ท่านพี่ยังไม่หายดี คำสั่ง
ของหมอหลวงมีอาจลืมนั่น หากถูกคนกระแทกเข้า มิเท่ากับทำลาย
ความหวังไยของฮุนยินผู้เผ่าหรือ หากฮุนยินผู้เผ่าร้อนรนจนล้มป่วย
ถึงตอนนั้นพวกเราควรจัดการกับตนเองเช่นไร"

แม้คำพูดจะฟังดูอ้อมค้อม แต่ความหมายกลับกระจ่างชัดยิ่ง นาง
กำลังตำหนิเงินลีที่ยุยงให้เงินเช่าออกจากเรือน

เงินสี่หมื่นน้อยๆ ค้อมตัวถอยไปสองก้าว ไม่พูดจาอันใด
 หลี่ซื่อเน็กโมโหอยู่เล็กๆ แต่ถึงกระนั้นนางก็ได้กล่าวตำหนิผู้เป็น
 น้องสามีออกมาตรงๆ ทำเพียงมองไปทางเงินสี่ด้วยสีหน้ากระวนกระวาย
 ก็เท่านั้น
 ขอเพียงเงินเช่าไม่ยอมไป เงินสี่ยอมไม่อาจทำอันใดได้

304

พี่น้องรักใคร่

"ข้าไม่เป็นไร ฮูหยินวางใจเถิด" น้ำเสียงของเงินเช่าอ่อนโยนละมุนละไม สีนําก็เช่นกัน เขายกมือตบไหล่หลังเสื้อเบาๆ น้ำเสียงก็แผ่วเบายิ่งขึ้น "ข้ารู้ว่าฮูหยินหวังดีต่อข้า ข้าเข้าใจ"

ถูกอีกฝ่ายพูดจี้ถูกจุดเข้าเช่นนั้นหลังเสื้อก็อดสองตาแดงระเรื่อขึ้นมาไม่ได้

นางมีหรือจะไม่ปรารถนาออกงานร่วมกับผู้เป็นสามี มีหรือจะไม่ต้องการปรากฏตัวพร้อมกันทั้งครอบครัวต่อหน้าผู้คน ตบหน้าพวกที่ชอบพูดจาเหลวไหลพวกนั้น

ทว่านางไม่กล้า

ด้านนอกไม่เพียงผู้คนมากมาย หากยังมีสายตาสอดส่องจำนวนนับไม่ถ้วน เสียงซุบซิบวิพากษ์วิจารณ์ต่างๆ นานา หากเงินเช่าได้รับความกระทบกระเทือนอันใดขึ้นมาอีก ถึงตอนนั้นจะให้นางรับมือกับ

เรื่องนี้เช่นไร

หลายปีมานี้นางลำบากมามากพอแล้ว ไม่เพียงแต่ตัวนางเอง แม้แต่บุตรธิดาของนางเองก็ล้วนทนทุกข์อยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน ยามนี้สิ่งที่นางปรารถนามีก็แค่เพียง 'วันเวลาสงบสุข' สีค่าเท่านั้น

"หากท่านพี่เข้าใจ เช่นนั้นก็กลับไปพักผ่อนที่ห้องเถิด ดีหรือไม่" หลี่ซือสองตาเปิกขึ้น นางจึงลึกลงไปในดวงตาของเงินเช่าด้วยสายตาอ่อนวอนละมุนละม่อม

"วันนี้ถึงท่านพี่จะไม่ได้ไปร่วมงานเลี้ยง แต่งานยกน้ำชาที่เรือนหมิงหยวนในวันพรุ่งท่านพี่ก็ยังคงพบหน้าหลานชายกับหลานสะใภ้ได้อยู่ดี หากมีอันใดต่างกันไม่ ทุกคนล้วนแต่เป็นครอบครัวเดียวกันไม่จำเป็นต้องเคร่งครัดเรื่องพิธีการอันใดถึงจะถูกต้อง" นางเอ่ยปากเตือนเขาอีกครา

เงินเช่ามองดูนางด้วยสายตาอ่อนโยน คล้ายแสงจันทร์ในคืนเจี๋ยบสงัดจับอยู่บนใบหน้า "อาอิง เจ้าไม่ต้องวิตกกังวล ข้าก็แค่ไปนั่งอยู่ที่ข้างนอกดูพวกเขาทำพิธีแค่นี้เพียงครู่เดียวเท่านั้น หลังจากนั้นก็จะกลับไม่รั้งรออยู่นาน"

ได้ยินเช่นนั้นหลี่ซือก็สองตาแดงกำมากขึ้นกว่าเดิม นางรีบกำหน้ากลบเกลื่อน

หลังเงินเช่าหายสาบสูญก็แทบไม่มีผู้ใดเรียกขานนางว่า 'อาอิง' อีก เรื่องราวหวานล้ำในอดีตเอ่อท้นขึ้นภายในใจ ทำเอานางแทบใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว

พอเห็นนางท่าทางคล้ายจะร้องไห้ออกมาเช่นนั้นสายตาของเงินเช่าก็ยิ่งอ่อนโยนมากขึ้น เขาพูดเสียงแผ่วเบาว่า "เออล่ะ อาอิง เจ้าก็เลิกดิ้นได้แล้ว อย่าขวางข้าเลย ให้ข้ากับน้องสี่ไปเถอะ" พูดจบเขาก็ประสานมือ

ค้อมค่านับคล้ายต้องการล่อนางเล่น

แม้จะถูกอีกฝ่ายหยอกเย้าจนยิ้มออกมาเช่นนั้น แต่ถึงกระนั้น
นัยน์ตาของนางก็ยังคงมีน้ำตาเอ่อคลอ อารมณ์ความรู้สึกต่างๆ ประเดประดัง
ระคนอยู่ด้วยกัน ลำคอตีบตันพูดอันใดไม่ออก

"พี่สะใภ้รองได้โปรดวางใจ ในเมื่อข้าเชิญพี่รองออกจากเรือน ย่อม
ต้องดูแลพาพี่รองกลับเรือนอย่างปลอดภัย" ยามนี้เองจู่ๆ เงินลี้ก็เปิดปากพูด
ก่อนจะค้อมกายค่านับนาง

หลี่ซือไม่กล้ารับภาระจากอีกฝ่าย นางรีบเบี่ยงกายก่อนจะแสดง
การตอบ "น้องสามีไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น ข้าหากกล้ารับไม่"

เงินเช่าโบกมือกล่าววาวจาอ่อนโยน "พวกเจ้าก็เลิกมากมายรยาท
ได้แล้ว"

เงินลี้เหยียดตัวตรงหันไปยิ้มให้กับอีกฝ่าย "พี่รองกล่าวเช่นนั้น ผู้น้อง
ย่อมปฏิบัติตาม" ก่อนจะหันไปทางหลี่ซืออีกคราว พูดจากึ่งล้อเล่น "ครานี้
พี่สะใภ้รองคงปล่อยคนได้แล้วกระมัง"

พอพูดถึงตรงนี้จู่ๆ เขาก็มีสีหน้าจริงจัง น้ำเสียงสงบนิ่งเอ่ยว่า "ข้า
กับพี่รองเป็นพี่น้องสายเลือดเดียวกัน ไม่ว่าโลกนี้จะมีอันใดเปลี่ยนไป
เท่าไรเรื่องนี้ไม่ว่าเช่นไรก็ไม่มีวันเปลี่ยนแปลง คำพูดของข้านี้ไม่ทราบว่ามี
พี่สะใภ้รองฟังเข้าใจหรือไม่"

หลี่ซือตะลึงลาน นางก้มหน้ากระแอมกระไอออกมาคราหนึ่ง สีหน้า
กระอักกระอ่วนยิ่ง

นางวางใจเงินลี้ไม่ลงจริงๆ เรื่องหุนคุณไสยนั้นทำนางรู้สึกอยู่
ตลอดเวลาว่าเขาประสงคร้ายต่อบ้านรอง

นี่ไม่ใช่เพราะนางจิตใจคับแคบ แต่การต่อสู้กันภายในเรือนในนี้

ล้วนแต่ฆ่าคนไว้ร่องรอย นางไม่อาจไม่ระวังตัว

ทว่ายามนี้เงินลี้กลับกล่าววาทาเช่นนี้ออกมาด้วยสีหน้าซึ่งขงจริงจัง หลี่ซือแม้จะรู้สึกไม่สบอารมณ์แต่ก็ไม่อาจขวางพวกเขาได้ หากยังคง ยืนกรานขัดขวาง นั่นก็เท่ากับนางกำลังทำลายสัมพันธ์พี่น้องจวนก๊วง โทษนี้นางไหนเลยจะแบกรับไหว

"ยังมีอีกเรื่อง บางทีพี่สะใภ้รองอาจไม่ทราบ" เงินลี้เปิดปากขึ้นอีกครั้ง ยามพูดดวงตาของเขาก็แดงก่ำขึ้นมาเรื่อยๆ คล้ายสะท้อนใจยิ่งยวด "ที่ข้า เล่าเรียนคืบหน้าได้ในยามนั้น ทั้งหมดก็ด้วยเพราะพี่รองทุ่มเทชี้แนะ หากปราศจากพี่รอง น้องเล็กเช่นข้าเกรงว่ายามนี้คงเป็นก็แค่เพียงลูกผู้ดี มีสกุลผู้หนึ่งเท่านั้น น้ำใจนี้ข้าจดจำใส่ใจเสมอมามิกล้าลืมเลือน หาก พี่สะใภ้รองไม่เชื่อ ลองสอบถามพวกบ่าวไพร่เก่าแก่ในจวนดูก็ได้ จะได้ รู้ว่าคำพูดนี้ของข้าล้วนออกมาจากใจ มิใช่วาจาโกหกพกลมแต่ประการใด"

คำพูดนี้หนักหนาไม่ใช่่น้อย หลี่ซือมิกล้ารับ นางรีบย่อกายกล่าว "คำพูดนี้ของน้องสามมีข้าไหนเลยจะกล้าแบกรับ"

นางเงยหน้าขึ้น รอยยิ้มอบอุ่นอ่อนโยน สายตาที่กวาดผ่านจาก เงินลี้ไปหยุดวนเวียนอยู่บนตัวเงินเซานั้นก็เต็มไปด้วยอารมณ์ละมุนละไม นางพยักหน้ากล่าว "ข้ารู้ว่าพวกท่านพี่น้องรักใคร่สนิทสนมกันมาแต่ไหน แต่ไร พวกท่านจะไปก็ไปเถิด"

นางถอยหลังไปหนึ่งก้าว ก่อนจะกำชับเสียงแผ่วว่า "ท่านพี่รีบไป รีบกลับ หากจำเป็นจริงๆ จะดื่มสุราสักสองจอกก็ได้ แต่อย่าดื่มให้ มากเกินไป"

"ข้าเข้าใจแล้ว" เงินเซาตอบเสียงแผ่ว รอยยิ้มอ่อนโยนปรากฏขึ้นบน ใบหน้าซีดขาวอีกครั้ง ชวนให้นึกถึงคำพูดที่ว่า 'สุภาพชนเสมือนหยก'

หลี่ซือยิ้มละมุนละไมให้อีกฝ่าย ก่อนจะชักเท้าถอยอีกสองสามก้าว ย่อกายแสดงคารวะ "ท่านพี่ น้องสาามีรักษาตัวด้วย"

เงินเช่าพยับหน้า ผินหน้ามองไปทางด้านหลังของหลี่ซือ ก่อนจะสังเกตเห็นเงินอิงยืนอยู่ท่ามกระเป๋ียง เขาโบกมือยิ้มให้นาง "อาหมาน คอยอยู่เป็นเพื่อนท่านแม่ด้วย พ่อไปก่อน"

เงินอิงก้มหน้ารับคำ เงินเช่ายิ้มออกมาอีกคราว ก่อนจะเดินจากไป พร้อมกับเงินลี่

หลี่ซือยืนนิ่งอยู่ที่ระเบียง มองดูแผ่นหลังของพวกเขาเลี้ยวผ่าน ระเบียงยาว ไม่พูดจาอันใด

เงินอิงรู้ว่าผู้เป็นมารดากำลังอารมณ์ไม่ดีจึงคิดจะเดินเข้าไป เตือนสติอีกฝ่ายสองสามประโยค แต่ขณะกำลังจะขยับริมฝีปาก นางก็พบว่าไม่สมควรจะเริ่มจากตรงที่ใด

เงินเช่าไปเข้าร่วมงานพิธีนับเป็นเรื่องปกติธรรมดา เงินลี่เชิญผู้เป็น พี่ชายให้ร่วมเดินทางไปด้วยกันก็เป็นเรื่องปกติธรรมดาด้วยเช่นกัน ความรู้สึกเคลือบแคลงสงสัยและหวั่นไหวของหลี่ซือก็น่ามีอันใดผิดปกติไม่

ที่ว่า 'ขุนนางเที่ยงธรรมยากตัดสินเรื่องในครอบครัว*' ทั้งนี้ก็ด้วย เพราะคำว่า 'เรื่องปกติธรรมดา' พวกนี้มีเรื่องราวเล็กๆ น้อยๆ ยากจะ แยกแยะอยู่มาก ทำให้คนได้แต่คิดว่ามีอาจพูด

"ฮูหยิน มงคลฤกษ์ใกล้มาถึงแล้ว หากยังไม่ไปเกรงว่าจะไม่ทันเวลา" เสียงกระซิบเตือนของหลัวมามาแม้จะแผ่วเบาแต่กลับทำลายความ เงียบงันสิ้น

หลี่ซือชักสายตากลับ สีน้าระทมทุกซึ้ง "ช่างเถอะ พวกเราไปกัน"

* ขุนนางเที่ยงธรรมยากตัดสินเรื่องในครอบครัว หมายถึงเรื่องในครอบครัวนั้นสลับซับซ้อน แม้แต่ขุนนาง ผู้สุจริตเที่ยงธรรมก็ยากจะตัดสินชี้ขาดถูกผิดได้

คำพูดที่คำหลังนั้นนางกล่าวมันออกมาประหนึ่งไร้สิ้นชีวิตชีวา
พูดจบก็เดินขึ้นหน้าไปเพียงลำพัง ไม่ต้องการให้เงินอิงช่วยประคอง

พวกเงินอิงรีบเดินตาม พวกนางเดินผ่านลานเรือนชั้นแล้วชั้นเล่าไป
เจียบๆ ครั้นมาถึงนอกประตูเรือนส่วยเจียน พวกนางก็ถูกโคมไฟสีแดงกับ
เสียงดังอีกทีก็โอบล้อมไว้ บรรยากาศต่างจากเมื่อครูโดยสิ้นเชิง

"พวกนายท่านไปทางประตูหลัก" หลัวมามากล่าวรายงาน

หลี่ซือพยักหน้า สีหน้าอิดหนาระอาใจแฝงไว้ซึ่งความวิตกกังวล
นางกำชับเสียงแผ่ว "ให้ข่าวไพร่ฉลาดๆ สักสองสามคนตามนายท่านไว้
มีเรื่องอะไรก็ให้รับมารายงานทันที"

หลัวมามารับคำสั่งแล้วค้อมกายถอยจากไป

เงินอิงกับหลี่ซือเดินเข้าไปในเรือนส่วยเจียน สาวใช้นางหนึ่งเดินตรง
เข้ามารับหน้า ยิ้มกล่าวว่า "สุหยินรองกับคุณหนูสามมาได้จิ้งหะพอดี
เชิญนั่งรอสักครู่ อีกเดี๋ยวก็ถึงฤกษ์มงคลแล้ว ผู้น้อยจะนำทางพวกท่าน
ไปเอง ที่นั่งด้านในจัดเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว รับรองว่าสามารถมองเห็น
ตอนเปิดผ้าคลุมหน้าเจ้าสาวได้"

หลี่ซือไม่อาจบั้นหน้ากลัดกลุ่มได้อีก นางระบายรอยยิ้มเต็มใบหน้า
ยิ้มกล่าวว่า "ปากเล็กๆ ของเจ้านี้ช่างเจรจายิ่งนัก ดูท่าคงฉาบน้ำผึ้งเอาไว้
เป็นแน่ พูดจนข้าปลาบปลื้มดีอกดีใจยิ่ง" นางพูดพลางหันไปส่งสายตา
ให้กับจื่อฉี

จื่อฉีเข้าใจได้ทันที หยิบเอาซองแดงเล็กๆ ยื่นส่งออกไปของหนึ่ง
พลางยิ้มพูด "นี่เป็นของขวัญหยินของพวกเรามาอบให้เจ้า เอาไปซื้อเครื่องประดับ"

สาวใช้ตัวน้อยสองมือประคองรับซองแดง ยิ้มเห็นพินไม่เห็นตา
กล่าวออกมาติดๆ กันว่า "ผู้น้อยขอบคุณสุหยินรอง ขอขอบคุณคุณหนูสาม

เงินนี้ผู้เฒ่าจะเก็บเอาไว้ซื้อลูกกวาด กินให้ปากหวานจะได้มาขอประทานรางวัลกับฮุนรองอีก"

คำพูดนี้ทำเอาทุกคนต่างพากันหัวเราะ จื่อฉี๋ยิ้มบอก "ข้าว่าเจ้าคงลืมกฎระเบียบสิ้นแล้วกระมัง ถึงกับคิดจะหาเรื่องถูกลงโทษ ยังไม่รีบนำทางอีก"

ท่าอ่อนน้อมขอความเมตตาพิลึกพิลั่นของสาวใช้ตัวน้อยนั้นเรียกเสียงหัวเราะขึ้นอีกครั้ง หลังจากนั้นก็พากันเดินตรงเข้าไปภายในเรือนประธาน

305

ทว่าชั้นลาง?

ในเรือนประธานเองยามนี้ก็เต็มไปด้วยเสียงพูดคุยหัวร่อต่อกระซิก ยินดีปรีดา ซื่อจื่อเงินชวีนกับส่วซื่อกำลังยุ่งกับการต้อนรับแขก เงินอิงตาม หลี่ซื่อเข้าไปทักทายพวกเขา ก่อนจะตรงเข้าไปนั่งยังที่นั่งที่ไม่สะดวกตานัก ทางเส้นซื่อขยับเข้ามา ลากหลี่ซื่อไปคุยด้วยอย่างเป็นกันเอง

แรกๆ เงินอิงก็รู้สึกประหลาดใจ ทว่าต่อมาภายหลังนางก็เข้าใจได้ในที่สุด

การที่จู่ๆ เส้นซื่อก็กระตือรือร้นขึ้นมาเช่นนั้นมิใช่เพราะนิสัยเปลี่ยนไป แต่อย่างใด หากแต่เพื่อคำว่า 'หน้าตา' สองคำนี้ต่างหาก

ในห้องเต็มไปด้วยแขกเหรื่อคนสำคัญ ทุกคนต่างล้วนเป็นขุนนาง เรื่องอำนาจแห่งราชสำนัก เส้นซื่อพอเข้าไปนั่งอยู่ด้านในก็แทบจะไม่มีผู้ใดสนใจนาง โชคดีที่หลี่ซื่อมาถึงพอดี สภาพของฮูหยินบ้านรองผู้นี้ยามนี้ เรียกได้ว่าแย่ยิ่งกว่านาง นางดึงหลี่ซื่อมาพูดคุยด้วยนั้นเพราะต้องการ

ได้คนช่วยจับคุณก็เท่านั้น

ความคิดอ่านเช่นนี้ของเส้นซื้อไหนเลยจะรอดพ้นสายตาของหลี่ซื่อไปได้ แต่เพราะนางไม่ยอมใส่ใจกับเรื่องราวเล็กๆ น้อยๆ ไร้ความสำคัญอันใดพวกนี้ ผนวกกับการมีคนส่งเสียงจ๊อกแจ๊กอยู่ข้างหูยังช่วยบดบังสายตาแปลกประหลาดได้ ดังนั้นนางจึงยอมให้อีกฝ่ายลากตัวไป ใบหน้าแว่นไว้ซึ่งรอยยิ้มเจิบตลบ ทำตัวเยี่ยงข้าของเครื่องประดับชิ้นหนึ่ง พลางทำมือทำไม้ให้กับเงินอิง

เงินอิงรู้สึกอัปยศ นางมองดูเส้นซื้อคราหนึ่งก่อนจะพยักหน้านำพาจื่อสื่อเดินออกไปที่ด้านนอก

แขกหรือส่วนใหญ่ล้วนรวมตัวอยู่ในห้อง นอกประตูมีคนอยู่ไม่เท่าใดนัก เงินอิงยืนนิ่งอยู่ที่ระเบียงรอเจ้าสาวเดินผ่านเข้าประตูไปหลังขั้นตอนทุกอย่างเสร็จสิ้นนางก็จะพาหลี่ซื่อออกมาเดินเล่นอยู่ที่ข้างนอก จะได้ไม่ต้องทนอึดอัดอยู่ในงาน

ในขณะนั้นเองจู่ๆ หลัวมามากก็เดินตรงเข้ามา สีหน้าท่าทางร้อนรนยิ่งเงินอิงกวักมือเรียกอีกฝ่ายทันที "มามา ทางนี้"

หลัวมามองไปตามเสียง สีหน้าผ่องคลายลงอย่างรวดเร็ว นางรีบชักเท้าเดินขึ้นหน้าเอียงปากเสียงแผ่ว "ผู้น้อยกำลังตามหาคุณหนูอยู่พอดี" นางพูดพลางหันซ้ายมองขวา "สูหยินมิอยู่?"

พอเห็นท่าที่เช่นนั้นของอีกฝ่ายเงินอิงก็นึกหัวน้ใจ "ท่านแม่กำลังพูดคุยอยู่ที่ด้านใน มีเรื่องอะไรมาบอกกับข้าได้เลย"

นางพูดพลางเดินลึกเข้าไปในระเบียงคดอีกสองสามก้าวเพื่อหลบเสียงฝูงชน

หลัวมารีบเดินตามไป นางกระซิบว่า "ผู้น้อยก็คิดเช่นนั้นอยู่เหมือนกัน"

ก่อนที่นางจะขยับขึ้นหน้าอีกเล็กน้อย กล่าวด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา ยิ่งกว่าเดิม "ผู้น้อยมีเรื่องต้องการเรียนให้คุณหนูทราบ นายท่านสี่พานายท่านไปร่วมงานเลี้ยงที่ด้านนอก ทางคล้ายต้องการหลบเลี้ยงผู้คน ผู้น้อยไม่กล้ากระทำการอันใดโดยพลการ จึงตัดสินใจมารายงานให้คุณหนูทราบก่อน"

ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้ เงินอิงรู้สึกโล่งอกอยู่เล็กๆ

เงินสี่ผู้นางดูเขาไม่ออก ทุกครั้งที่เห็นล้วนไม่ต่างอันใดกับชมบุปผาอยู่กลางหมอก*

ทว่าหากมองจากอีกมุม ถึงแม้ว่าคนผู้นี้จะสำรวมท่าที แต่กับบ้านรองของพวกนาง เขาเหมือนจะไม่มีเจตนาร้ายอันใดจริง ๆ

จุดนี้เงินอิงเชื่อในสัญชาตญาณของตนเอง

นอกจากนี้เรื่องภิกษุจากสี่พานรูปนั้น ภายหลังเงินอิงได้ขอร้องให้เผยชูช่วยสืบข่าวให้ พบว่าที่เงินสี่พูดมานั้นเป็นเรื่องจริงมิได้โกหก ภิกษุจากสี่พานรูปนั้นเชี่ยวชาญการแพทย์จริงๆ รักษาคนมาไม่น้อย อีกทั้งยังไม่พบว่ามีมติดต่อกับเงินสี่อย่างลับๆ แต่อย่างใด

ทว่าเช่นไรเรื่องนี้นางก็ยังคงรู้สึกไม่วางใจอยู่ดี

หลังขมวดคิ่วครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง เงินอิงก็พูดขึ้นว่า "ในเมื่อเป็นเช่นนี้ ข้าจะไปดูที่ทางด้านหน้าสักครู่ มาเข้าไปอยู่เป็นเพื่อนท่านแม่ที่ด้านในเถอะ"

ถึงสุขภาพของหลี่ชื่อยามนี้จะไม่เป็นปัญหาแต่อย่างใด แต่ถึงกระนั้น นางก็ยังมิเรื่องราวให้เปลืองสมองครุ่นคิดอยู่ไม่น้อย เงินอิงไม่หวังให้ผู้เป็นมารดาถูกเรื่องราวยับยั้งมากมายพวกนั้นรบกวนจิตใจ

* ชมบุปผาอยู่กลางหมอก หมายถึงเห็นเลือนราง เข้าใจเรื่องราวได้ไม่ชัดเจน

หลั้วมาเข้าใจได้ทันที นางค่อมกายกล่าวว่า "เชิญคุณหนูเถิด ผู้น้อย
รู้ดีว่าควรทำเช่นไร"

ทันทีที่หลั้วมามาจากไป เฉินอิงก็เรียกตัวจ้วนเสี้ยวจ้วนมา ก่อนจะ
เอ่ยกำชับพวกนาง "รอฟังคำสั่งอยู่ที่นี่ หากท่านแม่ถามกับออกนางไปว่า
ข้าออกไปเดินเล่นข้างนอก อีกไม่นานก็กลับ"

ทั้งสองประสานมือขานรับ เฉินอิงพาจื่อสือเดินออกจากเรือนสู่ยี่เยิน
ไปตามระเบียบทางเดินที่อยู่อีกด้าน

งานเลี้ยงรับรองถูกจัดขึ้นนอกประตูเรือนชั้นสอง มีอยู่ด้วยกัน
ทั้งหมดสิบแปดโต๊ะ คนที่เข้าร่วมงานเลี้ยงนอกจากเพื่อนบ้านใกล้เคียงแล้ว
ที่เหลือล้วนแต่เป็นพวกที่มาเพราะได้ยินข่าวด้วยกันทั้งสิ้น

นี่เป็นธรรมเนียมของผู้คนในเมืองหลวง และเป็นการทำบุญทำกุศล
อย่างหนึ่ง

เวลาคนที่มึนหน้ามีตาในสังคมจัดงานมงคล พวกเขามักตั้งโต๊ะ
จัดงานเลี้ยงรับรองสักหลาย๗ โต๊ะ คนที่เข้าร่วมงานไม่จำกัดชนชั้นสูงต่ำ
ขอเพียงแต่งกายให้เหมาะสม หลังเข้าประตูมาเอ่ยวาจาอันเป็นมงคล
สักสองสามประโยค เพียงเท่านั้นก็สามารถนั่งกินอาหารชั้นเลิศสุราชั้นยอด
มือหนึ่งได้แล้ว ต่อให้เป็นขอมานตัวบัดซบอันใดก็ไม่มีผู้ใดกล้าไล่

ตอนเฉินอิงไปถึงประตูลานเรือนชั้นสอง โต๊ะทั้งสิบแปดก็ถูกแขกเหวี่ยง
จับจองจนหมดสิ้นแล้ว กลิ่นสุราอาหารหอมฟุ้งตลบอบอวลไปทั่ว เสียง
เฉลิมฉลองรื่นเริงดังอยู่ไม่ขาดสาย บรรยาการคึกคักยิ่ง

เฉินอิงกวาดตามองดูผู้คนที่เข้าร่วมงานเหล่านั้น เพียงไม่นานนาง
ก็หาเงินเข้ากับเงินสี่พับ

พวกเขาสองคนแต่งกายด้วยอาภรณ์หรูหรา ท่วงท่าไม่ธรรมดา

คล้ายกระเรียนในฝูงไก่* แลดูสะดุดตาเป็นที่สุด

เงินอิงเห็นเงินเข้ายื่นพูดคุยอะไรบางอย่างกับเงินลืออยู่ที่นั่นก็พลัน
รู้สึกโล่งอก ขณะกำลังสั่งบ่าวตัวน้อยผู้หนึ่งให้ไปถ่ายทอดความ จู่ๆ เสียง
ของใครบางคนก็ดังขึ้น

"ท่าน...คือซีหกลาง?"

น้ำเสียงกระจ่างขัดผากแผ่วไว้ซึ่งพลังทะลุทะลวงนั้นเปลี่ยนเสียง
อีกทีก็ครึกโครมภายในลานเรือนให้กลับกลายเป็นแผ่วเบา

เงินอิงชะงักงัน นางหันมองไปตามเสียง

คนที่เดินออกมากลับเป็นสตรีหน้าตามอมแมมนางหนึ่ง ทว่าหูตา
จุกจิกดวงก้างดังตบดังมียังนัก มีเพียงผิวพรรณเท่านั้นที่แลดูหยาบกร้าน
อยู่สักหน่อย ใบหน้าค่อนข้างดำคล้ำ

ยามนี้นางกำลังมองดูเงินเข้าที่ยืนอยู่ไม่ไกลเท่าใดนัก สีหน้าตะลึงลาน
สายตาอ่อนโยนระคนไว้ซึ่งความรู้สึกประหลาดใจ

บรรยากาศสงบเงียบอย่างน่าประหลาดแผ่กระจายออกมาจากโต๊ะ
ที่นางอยู่

เงินเข้าจ้องมองดูสตรีนั้น สายตาเหมือนไม่รู้จักมักคุ้นกับอีกฝ่าย

"ซีหกลาง ท่านจำข้าไม่ได้แล้วหรือนั้นหรือ" สตรีนางนั้นกล่าวขึ้นอีกคราว
โชดัดไซเซดคล้ายต้องการเดินขึ้นหน้า แต่สองขาจู่ๆ กลับอ่อนแรง เอนล้ม
ไปทางด้านหลัง โชคดีที่มีชายรูปร่างกลางๆ ผู้หนึ่งช่วยประคองไว้

ชายผู้นั้นหนวดเครารกรุงรัง มีปานใหญ่ขนาดเหรียญสำริดอยู่
บริเวณปีกจมูก ใบหน้าอัปลักษณ์ ที่สวมใส่อยู่บนร่างคืออาภรณ์ใหม่
กลางเก่ากลางใหม่

* กระเรียนในฝูงไก่ เป็นสำนวน หมายถึงคนที่มีรูปลักษณ์และความสามารถโดดเด่นเหนือกว่าผู้อื่น

"พี่ใหญ่ระวัง" หลังช่วยประคองอีกฝ่ายให้หยุดยืนมั่นคงเป็นที่เรียบร้อย เขาก็ก้มลงอุ้มเด็กน้อยอายุราวๆ ห้าหกขวบที่ถูกห่อหุ้มอยู่ใต้เสื้อคลุมหนาๆ ขึ้นมาพาลามองดูเงินเช่า

"พี่เขย ท่านจำพวกเราไม่ได้แล้วหรือ ข้าคือจู้จื่ออย่างไรเล่า!" เขาพูดเสียงดังแตกพราว แผลมรันทดไม่ต่างอันใดกับเสียงนกเค้าแมว "ต่อให้ท่านจำข้าไม่ได้ ก็น่าจะจำถวนเกอเออร์ได้"

เขากอดเด็กผู้นั้นเอาไว้แน่น มองดูเงินเช่าด้วยสีหน้าวาดหวัง

"เจ้าพูดเหลวไหลอันใด!" เงินลีในที่สุดก็ได้สติ เขาโบหน้าเขียวคล้ำ "นี่คือพี่รองของข้า หาใช่พี่กลางอะไรของเจ้าไม่"

"เขาก็คือพี่กลาง!" ชายที่ชื่อจู้จื่อตอบกลับทันควัน เขาจ้องเงินเช่า เขม็ง สองตาแดงระเรื่อขึ้นน้อยๆ "พี่เขย ที่แท้ที่ท่านเคยบอกกับพวกเรา ล้วนเป็นเรื่องจริง ท่านจำฐานะชาติกำเนิดของตนเองไม่ได้ เดิมข้าคิดว่าท่านหลอกลวงข้า ที่แท้ก็เป็นเรื่องจริง"

เขามองดูเงินลี ก่อนจะหันมองไปทางเงินเช่าอีกที จู้จื่อ ก็หัวเราะเสียใจ "ใช่แล้วๆ พี่เขยเป็นผู้สูงศักดิ์อยู่แต่เดิม ทว่าพี่สาวของข้า... พวกเรา...ที่แท้...ก็อยู่กันคนละชั้น"

พอพูดถึงตรงนี้ เขาก็ยืดอกพูดเสียงลั่น "หลิวซีหลาง ท่านจำข้าไม่ได้ ก็ไม่เป็นไร แต่พี่สาวของข้าเป็นภรรยาที่ถูกต้องของท่าน ถวนเกอเออร์ ก็เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของท่าน โฉนที่ท่านถึงทอดทิ้งพวกเราไม่ใช่ใจดูแล ทำเช่นนี้ท่านยังนับเป็นคนอยู่อีกกระนั้นหรือ"

"หุบปาก!" เงินลีสองตาเพลิงโทสะลุกโชน ขณะกำลังจะอำปาก เรียกคน นึกไม่ถึงว่าอีกฝ่ายกลับตบตบเขา

"ข้าไม่สนอะไรทั้งนั้น!" เขาคำรามเสียงดังลั่น กอดเด็กน้อยที่เขา

เรียกว่าถวนเกอเออร์เอาไว้แน่น กล่าววาทะรันทดเจ็บปวดขึ้นว่า "สวรรค์
ไม่ไร้ความเที่ยงธรรม ข้าไม่เชื่อว่าจะไม่มีคนคืนความเป็นธรรมให้กับ
พวกเรา" พุดจบเขาก็ตั้งสตรีนางนั้นหมายเดินจากไป ทว่านึกไม่ถึงอีกฝ่าย
กลับออกแรงสลัดการเกาะกุมของเขา

นางแย่งถวนเกอเออร์ที่อยู่ในอ้อมแขนของอีกฝ่ายมาค้ำเอาไว้เอง
พลางหันมองไปทางเงินเช่า สองตาเอ๋อคลอไปด้วยน้ำตา สีหน้ารันทด
ยิ่งนัก "ซีหลาง ท่าน...ท่านจำข้าไม่ได้จริงๆ กระนั้นหรือ"

น้ำตาของนางไหลอาบสองแก้มและหยดลงบนสไบเสื้อ

เงินเช่างุนงงมองดูนาง สายต่ายังคงคล้ายพบเห็นคนแปลกหน้า
เหมือนเช่นเคย

"ข้าไม่เชื่อ...ข้าไม่เชื่อว่าท่านจะจำไม่ได้" สตรีผู้นั้นสองขาอ่อนแรง
ทรุดล้มลงกับพื้น ร่ำไห้สะอึกสะอื้น "ข้าไม่เชื่อ...ข้าไม่เชื่อซีหลาง...ข้า
ไม่เชื่อว่าท่านจะลืมข้า...ข้าไม่เชื่อ..."

น้ำเสียงแผ่วเบาตั้งวนเวียนอยู่ท่ามกลางลานเรือนเจียบงัด

ไม่มีใครพุดอันใด แม้แต่เสียงลมหายใจก็ยังจางหายไปหมดสิ้น
แม้แต่แสงตะวันเหนือหัวที่สาดส่องลงมาก็ยังแลดูเย็นเยียบซีดเผือด
เปลี่ยนใบหน้าของทุกคนให้แลดูไม่ต่างอันใดกับภูตผีปีศาจ ชวนให้คน
รู้สึกหนาวสะท้านทั้งๆ ที่อยู่กลางแจ้งร้อน

306

คืนอำมหิต

โคมแดงแขวนอยู่บนคานสูง แสงเทียนสายไหวไปมาอยู่ท่ามกลาง
แมกไม้ใบปผานานาพรรณ บัดเดียวมืดบัดเดียวสว่าง คล้ายทางช้างเผือก
ห้อยกลับหัวกลับหาง ตกแต่งลานเรือนที่เคยคึกคัก

ทว่าสุดท้ายคืนอำมหิตก็ยังคงมาถึง

ความมืดเข้าปกคลุมทุกหัวเลี้ยวทุกอิฐกระเบื้อง ความคึกคักยินดี
บนโลกคล้ายถูกความมืดดำกลืนกินไปจนสิ้น

นอกระเบียงเรือนหมิงหยวนมีคนยืนอยู่เต็มไปหมด แต่กลับไม่มี
เสียงกระแอมกระไออันใดแม้เพียงน้อย เจียบส่งจดจนสามารถได้ยินแม้แต่
เสียงเขมตกระทบพื้น

อิงเกอ ฮว่าเหมย ผู้หรง หวงอิง สาวใช้ทั้งสี่ยามนี้ต่างยืนประสานมือ
อยู่ทีด้านล่างของบันได สีหน้าเคร่งขรึม หน้าประตูเรือนที่ถูกปิดสนิทยังมี
มามาในอาภรณ์สีครามยืนอยู่อีกหลายคน ท่าทีของพวกนางล้วน

เย็นเยียบประจุน้ำแข็ง

ภายในห้องข้างฝั่งตะวันตก แสงเทียนสว่างไสวจนดูไม่ต่างอะไร
กับยามกลางวัน ส่องสะท้อนอยู่กับผ้านินที่แขวนประดับอยู่เต็มห้อง

รวมถึงบรรยากาศเงียบสงัดที่ปกคลุมอยู่ทั่วทั้งห้อง

หลี่ซือเถยหน้าขึ้นช้าๆ สายตากวาดมองดูห้องที่คุ้นเคย ใบหน้า
ซีมเซาอ้างว้าง เพียงชั่วเวลาไม่นานนางแลดูคล้ายเฒ่าชราลงหลายสิบปี

หลังจากหายสาบสูญไปแปดปี จู่ๆ สามีของนางก็กลับมา ยามนั้น
ในใจนางคิดว่าการเผ่าอดทนรอมาตลอดแปดปีนี้ในที่สุดสวรรค์ก็ซาบซึ่ง
ยินดีให้สามีของนางนำพาความคิดถึงความอาลัยอาวรณ์ต่อคนในครอบครัว
กลับบ้านมาอีกครั้ง

ทว่าความจริงอันแสนโหดร้ายกลับโจมตีเล่นงานนางอย่างหนักหน่วง
ความปรารถนาอันดังงามที่แท้ก็เป็นเพียงความเพ้อฝันของนาง
เพียงฝ่ายเดียว

นางไม่เคยคิดมาก่อนว่าท่ามกลางคืนคำอันยาวนานที่นางไม่อาจ
ข่มตาหลับนั้น สามีของนางจะมีลูกกับหญิงอื่นอยู่ข้างนอก มีครอบครัวใหม่

ใจของหลี่ซือเจิบปวด แต่หางตาของนางกลับแห้งผาก ไม่มีน้ำตา
หลังรินออกมาแม้แต่หยดเดียว

บางที่ท่ามกลางการรอคอยนั้น น้ำตาของนางอาจแห้งผากไป
ก่อนหน้านานแล้วก็เป็นได้

ลำคอของนางขมฝาด แม้แต่ปลายลิ้นก็ยังชาลิ้นไร้ความรู้สึก

หลี่ซือกัมหน้า สองตาว่างเปล่า ภาพที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าทั้งหมด
คล้ายไม่มีตัวตน คล้ายเป็นเพียงภาพลวง

อันที่จริงนางหาได้สนใจสายตาของผู้อื่นไม่

เสี่ยงวิพากษ์วิจารณ์จากด้านนอกพวกนั้นนางน้อยนักที่จะใส่ใจ
ทว่านางในยามนี้ไม่อาจทำเช่นนั้นได้อีกแล้ว

การรอคอยเนิ่นนาน ความคิดถึง ความเป็นห่วงเป็นใยอันได้ล้วน
กลายเป็นเรื่องตลก

ภายใต้สภาพการณ์เช่นนี้จะให้นางเอาใจดวงนี้ไปวางไว้ที่ใด

วันเวลางดงามในที่สุดก็จากไปไม่ต่างอันใดกับสายน้ำ ภาพผู้คน
พลุกพล่านจอแจยามนี้กลับกลายเป็นเงียบสงัด ร่างของนางเย็นเยียบจม
อยู่ใต้ผืนน้ำ มองดูครุณีบนผิ้วย่าน้ำร้องเพลงพลางเด็ดดอกไม้ป่าปักมัน
ลงบนจอนผมโดยมีระลอกน้ำกว้างไกลกันขวางไว้อีกชั้น

หลี่ซื่อกั่มหน้า ความรู้สึกกรันทร้าวรานปรากฏอยู่บนใบหน้าก่อนจะ
ถูกความเยือกเย็นเข้าแทนที่อย่างรวดเร็ว

นางรู้ นางไม่ควรมีที่ท่าหมดอาลัยตายอยากเช่นนี้

นางควรปลุกเร้าตนเอง รับมือกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอยู่ในเวลานี้

คนพวกนั้นมีที่ไปที่ไปเช่นไรไม่มีผู้ใดรู้ชัด ยามนี้พูดอันใดล้วนแต่
เร็วเกินไป ไม่แน่ว่านี้อาจเป็นวิธีการต่ำช้าของบ้านใดหรืออิริยาบถ
กั่วงคนใดที่หมายฉีกหน้าจวนกั่วงให้สิ้นก็เป็นได้

ทว่าแม้สมองจะกระจางชัดแต่ก็ไม่ได้หมายความว่าใจจะรู้แจ้งไปด้วย

ตอนมองเห็นใบหน้างดงามของสตรีนางนั้น ใจของหลี่ซื่อกั่มเย็นวาบ
ขึ้นมาทันที แม้แต่เลือดร้อนในอกก็ยังกลับกลายเป็นก้อนน้ำแข็ง

เมื่อเห็นหลี่ซื่อกั่มหมดอาลัยตายอยากเช่นนั้น ดวงตาของฮุ่ยยิ่น
ผู้เฒ่าสวี่ก็ฉายแววเห็นอกเห็นใจ

"เด็กโง่..." นางถอนหายใจออกมาคราหนึ่ง หลับตาขยับลุกประจำ
ในมือซ้าย

จุดอ่อนใหญ่หลวงที่สุดของหลี่ซือก็คือผูกพันในรักมากเกินไป
ยามนั้นหลังเงินเช่าหายตัวไป นางก็ซังตนเองอยู่ในเรือนหมิงเฟิง
นานถึงเจ็ดปีเต็ม ไม่สนใจเรื่องราวภายนอกอันใด หากไม่ใช่เพราะเงินอิง
ถูกคนของสองบ้านรวมหัวกันเล่นงานแล้วละก็ บางทีหลี่ซืออาจยังซังตัว
อยู่ในห้อง ทำตัวไม่เป็นขึ้นเป็นอันอยู่

ยามนี้เงินเช่ามิได้หย่าภรรยาเก่าแต่กลับรับภรรยาใหม่ ภรรยาที่อยู่อ
ข้างนอกบุกเข้ามาตามหาจนถึงจวน คลายปมปริศนาหายตัวไปแปดปี
ต่อหน้าทุกคน

เรื่องนี้ยังมีประเด็นที่น่าสงสัยให้พุดคุยกันอยู่หลายจุด แต่กลับ
เห็นได้ชัดว่าหลี่ซือไม่อาจแบกรับ

ซูหยินผู้เฒ่าสวี่ลืมหัดดาขึ้นน้อยๆ มองดูสวี่ซือที่นั่งอยู่อีกด้าน
สวี่ซือใบหน้าร้างไร้ความรู้สึก นางกำลังเพ่งพินิจดูถ้วยชาที่ตั้งอยู่
บนโต๊ะคล้ายกำลังศึกษาลวดลายของมัน

หัวใจของซูหยินผู้เฒ่าสวี่ซิมวดเข้าหากันน้อยๆ ยากจะสังเกตเห็น
คนหนึ่งหมดอาลัยตายอยาก ส่วนอีกคนก็ไม่แยแสใส่ใจ

ในจวนเชิงกั้วกงของนางเหตุใดถึงไม่มีลูกสะใภ้ที่ใช้การได้แม้แต่
คนเดียวเช่นนี้

ซูหยินผู้เฒ่าสวี่กลอกตาด้วยความผิดหวัง
ที่นางจงใจให้สวี่ซืออยู่ที่นี้ แต่กลับให้เส้นเชื่อมกับหลี่ซือกลับไปนั้น
ก็ด้วยเพราะนางหวังว่าจะสามารถอาศัยเรื่องนี้ช่วยให้สวี่ซือกลับมาเย็นหยัด
ได้อีกครั้ง

ในจวนเกิดเรื่องใหญ่เช่นนี้ สวี่ซือผู้เป็นนายหญิงย่อมต้องรับผิดชอบ
จัดการเรื่องราวเหล่านี้ให้เรียบร้อย ควรกำจัดก็ต้องกำจัด ควรตรวจสอบ

ก็ต้องตรวจสอบ ต่อให้แย่มากเพียงใดก็ควรมีคำตอบให้กับหลี่ซือ ให้สามคน
หนึ่งครอบครัวได้ไปจัดการต่อ คืบเกียรติภูมิให้กับจวนกั้วกง

แต่ในเวลานี้กลับเห็นได้ชัดว่าสวี่ซือไม่น่าพาสังโด

ซูหยินผู้เฒ่าสวี่รู้สึกอึดอัดใจยิ่ง

มีเรื่องดีๆ กริบเสนอนหน้า มีเรื่องยุ่งยากกลับเอาแต่หนัดหัว รู้จัก
แสวงหาผลประโยชน์แต่กลับไม่ยอมออกแรง การกระทำเช่นนี้เหมือนกับ
คนเป็นนายหญิงหรือไรกัน

เมื่อคิดถึงตรงนี้นางก็ไม่เพียงรู้สึกผิดหวัง หากยังท้อแท้ไม่ต่างอันใด
กับหลี่ซือ

ความรู้สึกพะวักพะวนของสวี่ซือนั้นนางเข้าใจ

เรื่องในวันนี้ดำเนินมาจนถึงขั้นที่เรียกว่ายากจะเก็บกวาดได้ หาก
สืบสวนกันจนถึงที่สุด เรื่องนี้เงินสี่ย้อมยากจะปฏิเสธความรับผิดชอบได้

หากไม่ใช่เพราะเขาพาเงินเข้าไปดูงานพิธีที่ด้านหน้า อีกทั้งยังลาก
อีกฝ่ายไปร่วมงานเลี้ยงที่นอกประตูเรือนชั้นสองนั้น พวกเงินเข้าสามคน
พ่อแม่ลูกก็ไม่จำเป็นต้องนับญาติกับคนพวกนั้นต่อหน้าผู้คนที่ทั้งหลาย
เรื่องน่าอับอายเช่นนี้ไหนเลยจะปรากฏต่อสายตามากมายเช่นนี้ได้

พวกชาวบ้านและแขกเหรื่อในเมืองหลวงทั้งสิบแปดโตะนั้นล้วนแต่
สามคำสอนเก่าสำนัก* จวนกั้วกงเสียหน้าครั้งใหญ่ บ้านรองยิ่งกลายเป็น
ตัวตลกของผู้คนทั่วทั้งเมืองหลวง

เรื่องนี้บ้านสี่มีส่วนเกี่ยวข้องด้วยหรือไม่ ซูหยินผู้เฒ่าสวี่เองก็
ไม่แน่ใจ

* สามคำสอนเก่าสำนัก หมายถึงศาสนาและสำนักคิดของชาวจีนในสมัยโบราณ ใช้เป็นคำเรียกรวมถึงผู้คน
สารพัดแบบในสังคม บ้างเรียกย่อเหลือเพียง 'เก่าสำนัก' มีนัยดูถูกดูแคลนผู้ที่มิได้ประกอบอาชีพที่มีเกียรติ
น่ายกย่องตามค่านิยมในสมัยนั้นๆ

ถึงแม้นางจะเชื่อในคุณธรรมของเงินลี่ มั่นใจในตัวหิ้วชื่อที่อยู่ใน
อารามว่าไม่มีทางก่อเรื่องใหญ่อันใดได้ ทว่าเรื่องที่บ้านสี่มีส่วนทำให้
เรื่องนี้ลุกลามใหญ่โต คนที่มีตาไม่ว่าผู้ใดก็ล้วนมองเห็น

ด้วยเพราะเรื่องนี้ส่วชื่อจึงไม่ยอมเอ่ยปากพูดอันใดแม้แต่ประโยคเดียว
นางกลัวว่าหากเกิดเรื่องนอกเหนือความคาดหมายอะไรขึ้นแล้วตนเอง
หรือก็ไม่ได้จัดการให้เรียบร้อย ถึงตอนนั้นความผิดย่อมไม่แคล้วตกอยู่กับตัว

อีกอย่างความสัมพันธ์ระหว่างบ้านใหญ่กับบ้านรองแต่ไหนแต่ไร
ก็หาได้สนิทชิดเชื้อกันไม่

สายตาของสุหยินผู้เฒ่าส่วเคลื่อนออกจากลูกประคำบนมือ นาง
ถอนหายใจหนักๆ ออกมาอีกครั้ง

ไม่ต้องพูดถึงเรื่องท่าทีของผู้เป็นนายหญิง แค่การช่วยเหลือซึ่งกัน
และกันระหว่างส่วส่ว เอยปากพูดปลอบใจกัน ส่วชื่อก็ไม่แม้แต่คิดจะทำ

นางคงรู้สึกว่แค่ได้อยู่ที่นี้ช่วยออกความคิดเห็นเล็กๆ น้อยๆ นั่นก็
นับเป็นความเมตตาสูงสุดแล้ว

สุหยินผู้เฒ่าส่วหันหน้ามองไปยังมุมห้อง เม้มปากแน่น
กึกๆ

ยามนี้เองเสียงฝีเท้าดังขึ้นจากนอกประตู ม่านประตูถูกเลิกสูง
หลิวเป่าซานจาเดินเข้ามา ค้อมเอวยื่นสบนิง

นางออกไปสืบข่าว ทว่าข่าวนี้ควรรายงานกับผู้ใด ยังต้องพึงเจตจำนง
ของสุหยินผู้เฒ่าส่ว

สุหยินผู้เฒ่าส่วหนึ่งนั่งไม่ขยับ ส่วชื่อที่อยู่ข้างๆ ซ้ำเลื่องมองดูนาง
ปราดหนึ่ง หัวคิ้วขมวดเข้าหากัน ก่อนจะเอ่ยปากอย่างยากลำบาก "มามา
ส่งคนออกไปสืบข่าวแล้วใช่หรือไม่"

ยามพุดสายตาของนางคล้ายกวาดมองไปทางหลังซื่อพลางยก
ผ้าเช็ดหน้าในมือขึ้นซับมุมปาก

307

พี่น้องสกุลใจ

"เรียนสุหยิน คนในบ้านของผู้ป่วยเพิ่งกลับเข้ามา พวกเขาบอกว่าคนสกุลใจทั้งสามนั้นมาจากทางตอนเหนือจริงๆ เมื่อเจ็ดแปดวันก่อนพวกเขาพำนักอยู่ที่โรงเตี๊ยมเกาเซิง โจวจู้เออร์เคยบอกกับเด็กในโรงเตี๊ยมว่าพี่ชายของเขาหายตัวไป พวกเขาเข้าเมืองหลวงมาก็เพื่อตามหาคน" หลิวเป่าซ่านจายาตอบเสียงแผ่ว

คนที่เอ่ยปากยืนยันกรานว่าตนเองเป็นญาติเกี่ยวข้องกับเงินเซ่านั้นแซ่ใจ โจวจู้เออร์หนึ่งกับโจวจู้เออร์เป็นพี่น้องกัน ส่วนเด็กที่พวกเขาเรียกกันว่าถวนเกอเออร์นั้นชื่อจริงคือหลิวซือหู ว่ากันว่าเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเงินเซ่า ชื่อที่ฟังดูผู้ลากมากดีนี้เขาก็เป็นคนตั้งให้เอง

สวี่ซือส่งเสียง "อืม" ออกมาคำหนึ่ง นางยกถ้วยชาขึ้น ฝาตะละบนขอบถ้วยเบาๆ "มีเพียงเท่านี้?"

หลิวเป่าซ่านจายาค้อมกาย น้ำเสียงแผ่วเบาลงกว่าเดิมเล็กน้อย

"เรียนสุหยนิใหญ่ ยังมีชาวอื่นอีก คนที่นายท่านผู้เฒ่าส่งไปที่ว่าการนั้น
แจ้งกลับมาว่าฐานะของคนทั้งสามไม่มีปัญหา ชื่อจ้อกับสกุลใจสองพี่น้อง
พูดคุยกันอยู่ครึ่งค่อนวัน แต่ก็ยังไม่พบพิรุณันใด ทุกอย่างสอดคล้องเข้ากันดี"

นางพูดพลางหยิบเอากระดาษสองสามแผ่นออกมาจากแขนเสื้อ
เดินขึ้นหน้าสองก้าว ยื่นส่งออกไปให้สุหยนิผู้เฒ่าสวี่ด้วยสองมือ

สวี่ชื่อคล้ายมองไม่เห็น นางทำเพียงตั้งอกตั้งใจดื่มชา

สุหยนิผู้เฒ่าสวี่วางสรวัยประกาศาในมือลง แต่กลับมิได้รับกระดาษนั้น
เพียงมองไปทางหลี่ชื่อ

"สะไกรรอง เจ้าต้องการอ่านดูก่อนหรือไม่" นางพูดอย่างอ่อนโยน
ใบหน้าแดงไวซึ่งความรู้สึกเห็นอกเห็นใจอยู่หลายส่วน

สามีสูญเสียความทรงจำ ไหนจะยังต้องมาพบกับเรื่องย่ำแย่เช่นนี้
ขนาดแม่สามีเช่นนางก็ยังรู้สึกกลัดกลุ้ม ยิ่งกับคนที่มีส่วนเกี่ยวข้อง
โดยตรงอย่างหลี่ชื่อก็กยิ่งไม่ต้องพูดถึง

หลี่ชื่อเงยหน้า ตะลึงมองกระดาษพวกนั้น นัยน์ตานิ่งสนิทคล้าย
ไม่เข้าใจคล้ายไม่ได้ยินที่สุหยนิผู้เฒ่าสวี่กล่าว

สุหยนิผู้เฒ่าสวี่ถอนหายใจ นางถามซ้ำออกมาอีกครา คราวนี้ดวงตา
ของหลี่ชื่อถึงได้ขยับ

"เชิญสุหยนิผู้เฒ่าอ่านเถิดเจ้าค่ะ" นางตอบพลางจิกยิ้ม

เทียบกับจำให้แล้วนั้นเป็นรอยยิ้มที่น่าเกลียดยิ่งนัก

พอเห็นเช่นนั้นสุหยนิผู้เฒ่าสวี่ก็ถอนหายใจออกมาอีกคำรบ

"สะไกรอ่านไป...ก็หาประโยชน์อันใดไม่" พูดจบหลี่ชื่อก็ก้มหน้า
สองมือพันผ้าเช็ดหน้าไปมาซ้ำแล้วซ้ำอีกโดยไม่รู้ตัว

สุหยนิผู้เฒ่าสวี่ไม่พูดอันใดอีก นางยื่นมือไปรับกระดาษ ทำเพียง

กวาดตาอ่านผ่านๆ สีหน้ากลับกลายเป็นเคร่งขรึม

ยังดีที่หนังสือไม่ได้อ่าน หาไม่แล้วเกรงว่านางจะยังไม่สบายใจ

ที่เขียนอยู่บนกระดาษใบนั้นละเอียดกว่าที่หิวเป่าขานจ्याเล่ามากนัก
ที่สะดุดตาที่สุดคือเรื่องราวทั้งหมดเกี่ยวกับเงินเช่าที่โจวจ๋วเหนียงเล่า

ความเคยชินของเงินเช่า ตำนานโบราณ นางล้วนกล่าวได้ถูกต้อง
นับแต่แรกรู้จักกับเงินเช่าจนผูกสัมพันธ์เป็นสามภรรยากัน นางล้วน
เล่าออกมาโดยละเอียด ถึงกับหยิบเอาหนังสือแต่งงานฉบับหนึ่งออกมา

ชื่อจื่อเงินชวินให้ว่าขอความช่วยเหลือจากสมัครพรรคพวก
หนึ่งในนั้นมีคนที่ชำนาญเรื่องของเก่าโบราณวัตถุ พอเห็นหนังสือแต่งงาน
เขาก็เอ่ยปากบอกว่าหนังสือแต่งงานนี้ ไม่ว่าจะกระดาษหรือน้ำหมึก
ล้วนแต่มีอายุมานานหลายปีแล้ว รับรองว่าไม่ใช่ของที่ทำขึ้นเมื่อไม่นาน
มานี้แน่

นอกจากนี้สหายอีกคนที่เคยทำงานสอบปากคำอยู่ในกรมอาญา
ก็ยังออกหน้า จับสองพี่น้องสกุลโจวแยกกันสอบถาม ผลก็คือทุกอย่าง
ที่สองพี่น้องนี้กล่าวแทบจะไม่มีอันใดต่างกัน นอกจากวันบางวันที่
คลาดเคลื่อนอยู่บ้าง ส่วนเรื่องอื่นๆ ล้วนสอดคล้องต้องกัน

สหายผู้นั้นบอกกับเงินชวินว่าเพราะมีจุดต่างกันเล็กน้อย คำให้การ
ของสองพี่น้องสกุลโจวนี้จึงเชื่อถือได้ เพราะปกติแล้วพวกที่นัดแนะเตรียม
คำให้การไว้ก่อนล่วงหน้า คำพูดของพวกเขาจึงไม่มีช่องโหว่ เป็นไปไม่ได้
ที่จะมีความต่างกันเช่นนี้

พูดอีกนัยหนึ่งก็คือสองพี่น้องสกุลโจวนี้หากไม่พูดความจริง ก็ต้อง
มีผู้มีสติปัญญาเป็นเลิศคอยให้คำชี้แนะ

จากปากคำของสองพี่น้องนั้น ตลอดระยะเวลาเจ็ดปีที่เงินเช่า

ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับพวกเขานั้นเขาจดจำชื่อ สุวานะเดิม รวมถึงอายุขัยของตนเองไม่ได้ ชื่อ 'หลิวซีหลาง' ที่เขาใช้เป็นชื่อที่ตาเฒ่าแซ่หลิวที่ให้การอุปถัมภ์เขาไว้ในครานั้นเป็นคนตั้งให้

ต่อมาตาเฒ่าหลิวก็ป่วยหนัก ชายชราสั่งให้เขารับเอาใจจิวเหียงสตรีบ้านใกล้เคียงเป็นภรรยา ปีถัดมาถวนเกอเอ๋อร์ก็ถือกำเนิด

สุดท้ายใจจิวเหียงยังบอกอีกว่าเดือนสี่ปีนี้หลิวซีหลางเดินทางไปต่างอำเภอเพื่อซื้อข้าวของสัพเพเหระ หลังจากนั้นก็หายตัวไปไม่ได้กลับบ้าน ด้วยเพราะนางต้องการตามหาสามี จึงขายสมบัติในบ้านทั้งหมดพาน้องชายเดินทางสืบข่าวจนมาถึงเมืองหลวง

เพื่อยืนยันว่าปากคำของสองพี่น้องสกุลโจวเป็นความจริง กั๊กกถึงกับออกหน้าเอง เถียนหมอลองสองคนที่เคยร่วมตรวจจากรางเงินเข้ามา พร้อมเล่าเรื่องราวระหว่างเงินเช่ากับสองพี่น้องสกุลโจวให้อีกฝ่ายฟัง

หมอลองทั้งสองล้วนบอกว่าแม้อาการป่วยของนายท่านรองเงินจะหาได้ยาก แต่ก็เชื่อว่าจะไม่เคยมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นมาก่อน

สมัยฮองเต้เกาจู่เคยมีคนเป็นเช่นนี้มาก่อน คนผู้นั้นเพราะไม่ระวังหกล้มจนสูญเสียความทรงจำ ลืมเลือนที่มาที่ไปของตนเองหมดสิ้น ดังนั้นจึงใช้ชีวิตอยู่ที่ด้านนอกนานหลายปี ใครจะไปนึกว่าต่อมาเขาจะหกล้มหัวกระแทกพื้นเข้าอีก คราวนี้จู่ๆ เขาก็จดจำเรื่องราวก่อนหน้านี้ได้ ทว่าช่วงชีวิตตอนอยู่ข้างนอกเป็นระยะเวลาหลายปีนั้นเขากลับลืมเลือนมันไปหมดสิ้น

หมอลองทั้งสองอนุมานว่ารอยบาดแผลเก่าตรงหลังหัวของเงินเช่า นั้นน่าจะเป็นเหตุให้เขาสูญเสียความทรงจำ และหายสาบสูญไปนานถึง

แปดปี

ตลอดระยะแปดปีนั้นเขาจดจำเรื่องเก่าก่อนไม่ได้ ใช้ชีวิตอยู่ภายใต้ชื่อหลิวซีหลาง แปดปีต่อมาเขาได้รับความกระทบกระเทือนขึ้นอีกครั้ง โดยร่องรอยบาดแผลใหม่คือหลักฐาน ทำให้รู้ๆ เขาก็นึกเรื่องราวในอดีตขึ้นได้ แต่กลับลืมเรื่องราวแปดปีนั้นไปจนสิ้น

ว่ากันตามหลักการแพทย์สถานการณ์เช่นนี้เรียกว่ามีเหตุผล มีหลักฐานให้สืบค้น

คำอนุมาณของหมอหลวงทั้งสองทำให้ฮูหยินผู้เฒ่าสวี่โล่งใจขึ้นมาเล็กน้อย

การรับภรรยาใหม่โดยมิได้เลิกภรรยาเก่าแม้จะผิดกฎหมายต่ำต้อย แต่เงินเซาก็มีจุดให้ยกโทษได้

คนที่จำไม่ได้แม้แต่ชื่อแซ่ของตน ไหนเลยจะจำได้ว่าในบ้านยังมีลูกและภรรยาารออยู่

อีกอย่างสองพี่น้องสกุลโจวนั้นก็ผิดด้วยเช่นกัน ทั้งๆ ที่รู้ว่าชาติกำเนิดของหลิวซีหลางไม่ปกติ แต่กลับยอมร่วมหอลงโรงกับอีกฝ่าย หรือว่าพวกเขาคิดจะใช้ชีวิตเลอะเลือนเช่นนี้ไปตลอดทั้งชาติ?

หลังอ่านดูรายละเอียดต่างๆ ในจดหมายจบ ฮูหยินผู้เฒ่าสวี่ก็พับกระดาษนั้น หางตากวาดมองไปทางหลี่ซือ นางล้งเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยปากถามหลิวเป่าชานจยา "แล้วเด็กที่ชื่อถวนเกอเอ๋อร์นั้นเล่า"

เด็กผู้นั้นถูกห่อหุ้มไว้อย่างแน่นหนาตั้งแต่หวัจรดเท้า แม้แต่เสียงร้องสัปดาห์ยังไม่ได้ยิน ไม่ว่าจะดูเซนไรก็คล้ายคนเจ็บไข้ไม่สบาย

พอได้ยินเช่นนั้นหลิวเป่าชานจยาก็รีบตอบอย่างนอบน้อม "เรียนฮูหยินผู้เฒ่า...ถวนเกอเอ๋อร์ผู้นั้น...ว่ากันว่านับแต่เกิดมาสุขภาพก็ไม่สู้

แข็งแรง เจ็บออกๆ แอดๆ อยู่เป็นประจำ เพราะเห็นสองพี่น้องสกุลใจ
ผลัดกันอุ้มไม่วางมือเช่นนั้น ซึ่งจื่อจึงเชิญท่านหมอบที่เวรเวียนมาเยี่ยมเยียน
อยู่บ่อยๆ ให้ช่วยตรวจชีพจรให้ ท่านหมอบบอกว่า...เด็กอาจเป็นไข้ทรพิษ"

"เอว?" สตรีชื่ออูทันทกใจออกมาคำนึง พอรู้ตัวว่าไม่เหมาะนางก็รีบ
ยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นปิดปาก อ่อยปากอย่างร้อนรนว่า "งานนี้ต้องจัดการให้ดี
ไข้ทรพิษนี้อันตรายยิ่ง อีกอย่างพวกเด็กๆ ในจวนล้วนไม่เคยเป็นไข้ทรพิษ
มาก่อน"

ไข้ทรพิษติดต่อกันได้ง่าย ก่อนตกสะเก็ดยิ่งสุ่มเสี่ยง

ยามนี้สตรีชื่อกำลังแอบนึกดีใจ เงินชวินตอนยังเล็กเคยเป็นไข้ทรพิษ
มาก่อนจึงไม่กลัวติดเชื้อ ในเวลาเดียวกันก็ต้องระมัดระวังไว้ ไม่ควรเข้าไป
สูดสิ่งชืดใกล้กับสกุลใจสามคนนั้นนัก

ด้านสุหยินผู้เฒ่าสวี่พอได้ยินเช่นนั้นหัวคิ้วของนางก็ขมวดเข้าหากัน
"ในเมื่อเป็นไข้ทรพิษแล้วเหตุใดถึงพาเด็กตะลอนไปทั่วเช่นนี้"

ขณะกำลังพูด นางก็ชำเลื่องมองไปทางหลี่ซือเจียบๆ

หากที่ใจจิวเหนียงพูดมาเป็นความจริง เด็กที่ชื่อถวนเกอเอ๋อร์นั้นก็
เท่ากับเป็นทายาทของจวนกั้วกง สายเลือดสกุลเงิน ย่อมไม่อาจปล่อยให้
ตกระกำลำบากอยู่ที่ด้านนอกได้ จำต้องพาตัวกลับมา

หากเรื่องราวดำเนินไปถึงขั้นนั้น ทางหลี่ซือนี้ นางย่อมจำเป็นต้อง
ปลอมโยนเอาใจให้ดีถึงจะได้

308

เรือนรับรองสุตพังตะวันตก
อันสงมเงงมไกลนุไกลตาผู้ตน

"เรียนสุทนิญผู้เฒ่า ใจจัวเหนียงผู้้นบอกว่าเด็กมีตุ่มใสขึ้นตามร่างกายพอสมควรแล้ว ยามนี้กำลังรอดทสะเกิด เพราะพวกนางต้องกินอยู่อย่างประหยัด ถวนเกอเอ้อรอดอยากปากแห้งไม่ได้กินเนื้อมาหลายวันแล้ว พอได้ยินว่าจวนกั้วกงจัดงานเลี้ยงให้ชาวบ้านมากินได้โดยไม่ต้องจ่ายเงิน พวกนางก็เลยแวะมา"

หลิวเปาซานจยาตอบครอบคลุมรอบด้าน เห็นได้ชัดว่านางสืบข่าวมาโดยละเอียด

สุทนิญผู้เฒ่าสรว์พยับหน้า หัวคิ้วยังคงขมวดอยู่ด้วยกัน "เรื่องที่פקจัดการเรียบร้อยแล้ว?"

หลิวเปาซานจยาตอบอย่างระมัดระวัง "เรียนสุทนิญผู้เฒ่า ผู้น้อยถือวิสาสะให้คนไปจัดการเก็บกวาดเรือนรับรองสุตพังทิศตะวันตกแล้วที่นั่นทุกอย่างล้วนพร้อมสรรพ..."

"เรือนรับรองฝั่งตะวันตก?" สวีที่ชื่อพูดแทรก ใบหน้าครุ่นคิด จู่ๆ นางก็ส่งเสียง "อา" อุทานเข้าใจออกมา "ที่แท้ก็เป็นที่นี่"

สายตานางกวาดมองไปทางหลังชื่ออย่างรวดเร็ว ลึกเข้าไปในดวงตาทั้งสองข้างแฝงไว้ซึ่งความรู้สึกบางอย่าง นางพยักหน้ากล่าว "ที่นั่นนับว่าสงบเงียบไกลหูไกลตาอยู่"

เรือนรับรองสุดฝั่งตะวันตกจวนกัวกง อันที่จริงเอาไว้ใช้ต้อนรับญาติพี่น้องที่ยากจน

ทุกปีจวนกัวกงมักมีญาติพี่น้องแวะเวียนขอความช่วยเหลืออยู่มิได้ขาด เรือนรับรองนั้นมีไว้ให้พวกเขาพำนักอาศัยเป็นการเฉพาะ ถึงจะได้ชื่อว่าเป็น 'เรือนรับรอง' อีกทั้งยังมีบานประตูเชื่อมต่อกับจวนกัวกง แต่ประตูกลับถูกลงกลอนปิดตายมาเป็นเวลาช้านาน จะเข้าจะออกล้วนต้องใช้ประตูฝั่งที่อยู่ติดกับถนน

คิดจะใช้ประตูใหญ่นั้นเข้าออกจวนกัวกง จำต้องอ้อมประตูข้างที่ถูกลั่นไว้อีกสองช่วงถนน นับว่า 'เงียบสงบไกลหูไกลตาผู้คน' โดยแท้

หลิวเป่าซานจายาเงยหน้าขึ้นเงิบๆ มองดูสุหยินผู้เฒ่าสวีปราวหนึ่งก่อนจะก้มหน้าพูดเสียงแผ่วต่อ "เรือนชีวหลีทางฝั่งตะวันออกก็ยังว่างอยู่ ผู้น้อยให้คนไปเก็บกวาดแล้วเช่นกัน" นางหยุดชะงักไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยปากน้ำเสียงแผ่วเบาลงกว่าเดิม "ยามนี้กำลังรอคำชี้แนะจากสุหยินผู้เฒ่า"

นางจัดเตรียมไว้สองห้อง เรือนรับรองฝั่งตะวันตก 'เงียบสงบไกลหูไกลตาผู้คน' ส่วนเรือนชีวหลีแม้จะไกลเช่นกัน แต่กลับยังอยู่ในลานเรือนหลัก

สกุลโจวทั้งสามจะได้อยู่ตะวันออกหรือตะวันตก จะได้อยู่ตรงหน้าหรือจะแยกกันไว้ก่อน ก็ต้องดูท่าทีของสุหยินผู้เฒ่าสวี

สุหยินผู้เฒ่าสวีหลับตาลงน้อยๆ คล้ายงีบหลับ

สี่ชื่อทำเลื่องมอญนางปราดหนึ่ง ก่อนจะรีบหันมองไปทางสี่ชื่อ
สี่ชื่อยังคงนั่งอยู่ในท่าเดิม เสียงและการเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นทั้งหมด
ภายในห้องเหมือนอยู่ไกลห่างจากตัวนาง

หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่ สุหยินผู้เฒ่าสวี่ก็ล้มตาค้างลงพลางเอ่ย "ให้
พวกเขาไปพักอยู่ที่เรือนรับรองฝั่งตะวันตกเถอะ"

หลิวเป่าซานจายารีบขานรับทันที

สุหยินผู้เฒ่าสวี่ค่อยๆ หยิบลูกประคำมาวางในมือและขยับไปมา
ด้วยสีหน้าอ่อนล้ายิ่ง "ส่วนเรื่องบ่าวรับใช้ เจ้าไปถามดูซิว่าในจวนใครเคยเป็น
ใช้ทรพิษบ้าง หลังจากนั้นค่อยเลือกที่ทำงานเข้าทำเข้าทางหน่อยเข้าไป
อีกอย่างวันพรุ่งนี้เจ้านำเทียบของข้าไปเชิญท่านหมอที่เชี่ยวชาญเรื่อง
ใช้ทรพิษเด็กมาดูอาการให้เด็กน้อยนั้น"

หลิวเป่าซานจายารับคำ ทว่าร่างกายกลับไม่ขยับ คล้ายมีอันใด
จะกล่าวแต่กลับหยุดไว้เพียงเท่านั้น

สุหยินผู้เฒ่าสวี่ซัดตามองนาง คิ้วกระตุกเล็กน้อย "เหตุใดถึงยัง
ไม่ไปอีก"

"เรียนสุหยินผู้เฒ่า เรื่องเชิญหมอ ผู้น้อยรู้สึกว่าจะไม่ควรรีบร้อน"
หลิวเป่าซานจายายังพูดก็ยิ่งระมัดระวัง นางพูดแทบจะเน้นทุกถ้อยคำ

"ใจจิวเหินยงผู้นั้นเอ๋ยปากหลายครั้งหลายครว้ก่อนเข้าเมืองหลวง
มานางได้เชิญท่านหมอมาดูอาการทวนเกอเอ้อรียูก่อนแล้ว ในมือยังมียา
อยู่อีก ไม่จำเป็นต้องให้พวกเราเชิญท่านหมอเพิ่ม บอก...บอกว่า..."

น้ำเสียงของนางแผ่วเบาลงเรื่อยๆ สุดท้ายก็ไม่อาจพูดต่อ

คำพูดดั้งเดิมของใจจิวเหินยงเกรงว่าจะแข็งขึ้นกว่าที่นางเล่ามาก
สตรียากจนผู้นี้ต้องการบอกให้ทุกคนรู้ว่านางตามหาสามีมาถึงที่นี่

มิใช่ด้วยเพราะเงินทอง แต่ด้วยเพราะฐานะผู้เป็นภรรยา นอกจากนี้นางยังแสดงท่าทีแข็งกร้าวบอกว่าไม่ยอมให้ผู้ใดแยกนางกับลูกออกจากกัน และยังไม่ยอมให้เรียกท่านหมอบคนใดมาดูอาการเจ็บป่วยของลูกนาง ทั้งสิ้น หาไม่นางจะฆ่าตัวตายอยู่หน้าประตูจวนก็วง

หลิวเป่าชานจากรู้สึกว่าถึงอีกฝ่ายฐานะชาติกำเนิดจะต่ำต้อยอยู่บ้าง แต่ใจจิวเหินยังผู้นี้ก็มีความฉลาดเฉลียวอยู่สองส่วน นางรู้ว่าฐานะของนางกับเงินเช่าต่างกันคนละชั้น หากต้องการให้คนรับเป็นภรรยา ที่พึงเพียงหนึ่งเดียวของนางก็มีเพียงบุตรชายผู้นี้เท่านั้น

นางทำเช่นนั้นก็เพื่อป้องกันไม่ให้มีผู้ใดลงมือกับถวนเกอเอ๋อร์ของนางได้
 ฮุหยินผู้เฒ่าสวี่สีหน้าอึมครึมยิ่ง

หากสกุลจิวบุกเข้ามาเอง จวนกั๋วกงย่อมจัดการได้ไม่ยาก แค่ลากคนเข้ามาในจวน จับขังไว้ ถึงตอนนั้นจะทำเช่นไรก็ยอมได้

แต่พวกเขากลับประกาศตัวต่อหน้าแขกเหรื่อมากมาย ผู้คนในเมืองหลวงกว่าครึ่งล้วนพบเห็นเป็นพยาน ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้ หากไม่ระวัง จวนกั๋วกงย่อมต้องถูกผู้คนหมิ่นพินชู้หน้าตำหนิ

กั๋วกงเดือดดาลจนกลับไปนอนแล้ว ส่วนซื่อจื่อแม้จะจำต้องออกหน้า แต่ก็ไม่รู้ควรทำเช่นไร เบาก็ไม่ได้ หนักก็ไม่ใช่

ส่วนคู่กรณีอย่างเงินเช่า คนสูญเสียความทรงจำอย่างเขายังจะทำอันใดได้

นับแต่สกุลจิวปรากฏตัว เขาก็สีหน้าตะลึงลาน เห็นได้ชัดว่านึกไม่ออกจริงๆ

หลังจากนั้นเพื่อยืนยันถึงความสามารถของตนเอง เงินเช่าก็ยังพยายามย้อนคิดถึงเรื่องราวในอดีต แต่ผลที่ได้กลับเป็นสองมือกุมศีรษะ

เหื่อเย็นไหลท่วมทั้งตัว อาการป่วยกลับกลายเป็นหนักหนาสาหัสกว่า
เก่าก่อน

ทั้งๆ ที่เป็นวันมงคล แต่กลับไม่มีสักเรื่องที่ทำให้คนเบิกบานใจ
ได้เลย

สูหยินผู้เฒ่าสวี่กระแอมกระไอออกมาสองสามครา พร้อมขยับ
ลุกประคำในมือต่อ "เช่นนั้นท่านหมอที่ลูกใหญ่ให้ไปตรวจอาการเจ็บป่วย
ของเด็กที่ชื่อถวนเกอเอ๋อร์นั้น ตกลงได้ตรวจแล้วหรือไม่"

ก็เหมือนกับโจวจิวเหียงไม่วางใจจนกั้วกง จวนกั้วกงเองก็ไม่มีทาง
เชื่อหญิงสาวชาวบ้านผู้นี้ง่าย ๆ

หลิวเป่าซ่านจยารีบกล่าว "เรียนสูหยินผู้เฒ่า ท่านหมอบอกว่าถึงจะ
ไม่มั่นใจเต็มเปี่ยม แต่อย่างน้อยก็ยังมียุ่กส่วน"

"เช่นนั้นก็ช่างเถอะ" สูหยินผู้เฒ่าสวี่โบกมือสีหน้าท่าทางเย็นชา
"ในเมื่อชาวบ้านไม่ยินดีรับน้ำใจ พวกเราก็หาควรพินใจไม่"

ที่มาที่ไปของคนทั้งสามเป็นเช่นไรยังไม่รู้แน่ จวนกั้วกงไม่มี
ความจำเป็นต้องเร่งรีบ

อีกอย่างต่อให้ถวนเกอเอ๋อร์นั้นเป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเงินเช่าจริง ๆ
โจวจิวเหียงก็เป็นได้แค่อนุเท่านั้น

อนุของจวนเจิงกั้วกง แต่ไหนแต่ไรก็ไม่เคยมีโอกาสนเหยียบจุก
ขึ้นหน้าได้

สูหยินผู้เฒ่าสวี่หยุดไปชั่วขณะ ก็มองดูสร้อยประคำในมือ น้ำเสียง
ของนางเมินเฉยมากขึ้นเรื่อยๆ "เช่นนั้นบ่าวไพร่อันใดก็ไม่จำเป็นต้อง
ส่งไปแล้ว แคส่งคนไปเฝ้าประตู่ให้ดีเท่านั้นก็พอ หากพวกเขาไม่ยินดี
กินข้าวต้มน้ำในจวนของพวกเรา เช่นนั้นก็ตามแต่ใจพวกเขาเถิด"

พอพูดถึงตรงนี้นางก็หยุดชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะกล่าวต่อ "อีกครู่ เจ้าเอาเงินห้าสิบตำลึงเงินจากบัญชีข้าส่งไป"

"สุหยินผู้เฒ่าเหตุใดต้องใช้จ่ายของตนเองด้วย เงินนี้บ้านใหญ่ของพวกเราออกเองก็ได้" ในที่สุดสวี่ซื่อก็ปริปาก ถึงนางจะไม่ปรารถนาเข้าไปมีส่วนร่วมกับเรื่องนี้ด้วยก็จริง ทว่าเงินนี้ไม่ว่าเช่นไรนางย่อมต้องออก นี่เป็นหน้าที่เดิมของนายหญิงและสะใภ้ใหญ่ของตระกูลอย่างนาง

สุหยินผู้เฒ่าสวี่มอญนาง แวตาอ่อนโยนลงหลายส่วน "เจ้าใส่ใจแล้วหรือ"

ยามนี้เงินเข้าไม่มีหน้าที่การงาน บ้านรองมีก็แต่เงินรายได้จากหน้าร้านไม่กี่แห่ง บ้านผู้เป็นมารดาของหลี่ซื่อสามารถช่วยชดเชยได้ แต่จวนกั๋วคงไม่มีเหตุผลให้ใช้เงินของสะใภ้

บ้านใหญ่ยินดีออกเงินก้อนนี้ เห็นได้ชัดว่าออกมาจากใจ สุหยินผู้เฒ่าสวี่ยอมนึกยินดี

"สะใภ้โง่งม เรื่องราวหลายเรื่องก่อนหน้านี้มีอาจช่วยเหลืออันใด" สวี่ซื่อลุกขึ้นกล่าวน้ำเสียงนุ่มนวล

พอได้ยินเช่นนั้นใจของสุหยินผู้เฒ่าสวี่ที่เพิ่งจะโล่งอกโล่งใจได้ไม่ทันไร จู่ๆ ก็กลับกลายเป็นอึดอัดขึ้นอีกครั้ง

นี่มิใช่แสดงออกให้เห็นกันอย่างชัดเจนหรือไรว่าต้องการออกเงิน แต่ไม่ยินดียอกแรง ไม่ปรารถนาจะใส่ใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นนี้

หมากกระดานนี้สวี่ซื่อคำนวณได้ยอดเยี่ยมยิ่งนัก ทว่าจวนกั๋วคงต้องการเงินพวกนั้นกระนั้นหรือ

เส้นเลือดดำบนหน้าผากของสุหยินผู้เฒ่าสวี่กระตุก แต่ถึงกระนั้น นางก็ได้พูดอันใดออกมา ทำเพียงเช็ดคางพยักพยับไปทางสวี่ซื่อ

"เจ้าก็นั่งลงเถอะ"

สรีชื่อได้ยืนฮยฮยผู้เฒ่าสรีกล่าวเช่นนั้นก็นั่งลงแต่โดยดี

309

ก่านพ้อบู่กัใจ

ฮุนยีนผู้เฒ่าสวี่หันไปทางหลิวเป่าซ่านจยาพลางเอ่ย "คำพูดของ สะใภ้ใหญ่เจ้าได้ยินแล้วไซ้หรือไม่ ไปจัดการตามที่นางบอก ดึงเงิน ออกจากบัญชีบ้านใหญ่ห้าสิบตำลึง หักออกจากซ้ำอีกห้าสิบตำลึงเงิน รวมเป็นร้อยตำลึงเงิน ให้คนส่งเข้าไป"

หลังจากหยุดไปสองสามอึดใจ หัวคิ้วของนางก็ขยับน้อยๆ "คำใช้จ่าย ไตๆ ของสกุลใจวให้ใช้เงินก้อนนี้ หากไม่พอเจ้าค่อยมารายงานต่อข้า"

ฮุนยีนผู้เฒ่าสวี่กล่าวออกมาประโยคหนึ่ง หลิวเป่าซ่านจยาก็เอ๋ยปาก ขานรับคราหนึ่ง

หลังจากหยุดไปครู่หนึ่ง ฮุนยีนผู้เฒ่าสวี่ก็เอ๋ยปากน้ำเสียงราบเรียบ ขึ้นมาอีกครว "ยังมีอีกเรื่อง เจ้าไปบอกกับซื่อจื่อ ให้คนวาดรูปพี่น้องสกุลใจว กับภาพเหมือนของนายท่านรอง หลังจากนั้นก็ให้บ่าวไพร่ที่มีความสามารถ เชิงนี้ไปสืบความที่บ้านเกิดของพวกเขา"

"เจ้าคะฮูยีนผู้เฒ่า" หลิวเปาซานจยาดอบนอบน้อม เอวค้อม
จนแทบติดพื้นพลางรับคำ

นี่เป็นการยืนยันถึงฐานะที่แท้จริงของอีกฝ่าย หากที่มาที่ไปของ
คนทั้งสามมีอันใดผิดปกติ เช่นนั้นก็ต้องสืบรู้ให้ละเอียด

"ออกเดินทางคืนนี้เลย เอาป้ายจวนกั้วกงออกจากเมืองไป ห้าม
มิให้ชักช้า" ฮูยีนผู้เฒ่าสรวีพูดขึ้นเป็นครั้งสุดท้าย น้ำเสียงเสมือนหอกมีดขอ
ที่พุ่งตรงมา ทำเอาคนที่ได้ยินต่างพากันแตกตื่นตกใจเนื้อตัวสั่นสะท้าน

ร่างกายของหลี่ซือลั่นสะท้าน นางเงยหน้าขึ้น มองไปทางฮูยีนผู้เฒ่า
ด้วยสีหน้างุนงง

ส่วที่ซื่อมองดูอีกฝ่ายด้วยสีหน้าประหลาดใจ หลังจากครุ่นคิดอยู่
ครู่หนึ่งนางก็อดเอ่ยปากเตือนออกมาไม่ได้ "ถึงฮูยีนผู้เฒ่าจะต้องการ
สืบสายสนกลในของพวกเขาก็ไม่จำเป็นต้องรีบร้อนเยี่ยงนี้ นี่ก็ค่ำมืด
ดึกตื่นแล้ว ฮูยีนผู้เฒ่าพักผ่อนเสียหน่อยก่อนเถิด อย่าได้ตรากตรำ
จนล้มป่วยเลยเจ้าคะ"

จวนกั้วกงยามนี้กำลังอยู่บนยอดคลื่นกลางพายุ มีเรื่องเพิ่มมิสู้
มีเรื่องน้อยลง รีบร้อนเดินทางออกจากเมืองตอนกลางคืนย่อมง่ายต่อการ
ถูกวิพากษ์วิจารณ์ นี่ก็ไม่ได้ถึงเพียงเพื่อบ้านรองนางถึงกับยอมเอาชื่อเสียง
ของทั้งตระกูลไปเสีย

ฮูยีนผู้เฒ่าส่วไม่สนใจอีกฝ่าย ทำเพียงโบกมือให้กับหลิวเปาซานจยา
"เจ้าไปได้แล้ว"

หลิวเปาซานจยาไหนเลยจะยังกล้าชักช้า นางรีบถอยจากไปทันที
ส่วที่ซื่อหน้าแดง มีใจหมายจะพูดอะไรบางอย่าง แต่สุดท้ายกลับไม่กล้า
นางประคองถ้วยชาไว้ในมือเนื้อตัวแข็งทื่อ สายตาเย็นเยียบกวาดมอง

ไปทางหลี่ซือ หัวคิ้วขมวดเข้าหากันแน่น

บ้านรองสร้างเรื่องเหลวไหลขึ้นครั้งแล้วครั้งเล่า ไม่เคยหยุดพัก
แม้แต่วันเดียว

เงินเช่าสูญเสียความทรงจำเดิมก็กลายเป็นที่โจษจันไปทั่วเมืองหลวง
อยู่แล้ว ยามนี้ยิ่งงามหน้าเข้าไปใหญ่ วันมามองคลของหลานชายคนโต
ของตระกูลแท้ๆ กลับเกิดเรื่องเสื่อมเสียแพร่สะพัดออกไปอีก หน้าตาของ
จวนกั้วงยามนี้แทบจะรักษาไว้ไม่อยู่แล้ว

สวีซือคิ้มซาคำหนึ่ง

ซาเป็นชืดหมดสิ้นแล้ว รสชาติยามผ่านเข้าลำคอล้วนขมฝาด
อ้อยอิงติดตรึงอยู่ระหว่างปากและฟัน

สวีซือวางถ้วยชาลงด้วยสีหน้าเย็นชา นางยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นซับ
บริเวณข้างหน้าผาก

คนเราหากกระวนกระวายเหงือกก็มักออกได้ง่าย ถึงในห้องจะมี
ถึงน้ำแข็งสำริด แต่อย่างไรก็ยังคงร้อนรุ่ม

ยามนี้สวีซือรู้สึกหงุดหงิดใจยิ่งนัก ลูกสะใภ้เข้าเรือนมาไม่ทันไร
ก็ต้องพบกับความอึดอัดธรรมเช่นนี้แล้ว ตอนเปิดผ้าคลุมหน้า เสียงซุบซิบ
วิพากษ์วิจารณ์มากมายพวกนั้นเรียกได้ว่าสามารถทำหลังคาพลิกคว่ำ
แล้วผู้ใดเล่าจะยังมีแกใจสนใจเจ้าสาวอีก เรื่องราวที่เกิดขึ้นที่ลานเรือน
ด้านหน้านั้นต่างหากถึงจะเป็นละครฉากเด็ด เป็นเหตุการณ์ที่ศรีภรรยา
น่าสนใจ

พรุ่งนี้ตอนยกน้ำชา อย่างน้อยแม่สามีอย่างนางก็ต้องพูดจาปดใจ
อีกฝ่ายดี ยังมีฝ่ายบ้านเจ้าสาวอีก ไม่ว่าเช่นไรก็ต้องมีคำตอบให้กับ
ฝ่ายนั้นด้วย มิอาจปล่อยให้งานนับญาติต้องกลายเป็นงานสร้างศัตรู

สรีรียังคิดก็ยิ่งกลัดกลุ้ม นางตัดสินใจไม่เยยหน้าขึ้นอีก ทำเพียง
จับจ้องมองดูถ้วยชาในมือ คล้ายปรารถนาจะจ้องมองมันให้ทะลุเป็นรู
เรื่องนี้ผู้ใดใคร่สนก็สนไป บ้านรองจะสร้างความวุ่นวายอันใดนั้น
ก็เป็นเรื่องของบ้านรอง นางไม่ก็นำพา

สายลมยามค่ำพัดผ่านคานหลังคาหนาหนัก นำพามาซึ่งความรู้สึก
เย็นสบาย แต่ในขณะที่เดียวกันก็ขับดันบรรยากาศเงียบงันให้ยิ่งเด่นชัด

เมื่อประตูเรือนหมิงหยวนเปิดขึ้นอีกครั้ง เวลาที่พ้นต้นยามชวี*
ไปกว่าครึ่งแล้ว โคมแดงพวกนั้นคล้ายกลับกลายเป็นเก๋าคำว่าหม่นหมอง

เงินอิงเฝ้าอยู่นอกประตูมาโดยตลอด ตอนเห็นพวกจื้อฉีประคอง
พาหลี่ชื้อออกมา นางก็รีบตรงเข้าไปปรับหน้า ยื่นส่งน้ำแกงโสมอุ่นกำลัง
พอดีให้กับผู้เป็นมารดา "ท่านแม่ดื่มสักหน่อยเถิด จะได้รู้สึกชุ่มคอ"

เมื่อต้องสายลมยามค่ำที่พัดโชยเหล่านั้น จิตใจของหลี่ชื้อก็กลับกลายเป็น
เป็นดีขึ้นหลายส่วน

นางฝืนยิ้ม ดื่มน้ำแกงโสมจากเงินอิงสองคำ ก่อนจะส่ายหน้าเอ่ย
"พอแล้ว แม่มิได้กระหายมากถึงเพียงนั้น"

เงินอิงเห็นนางสีหน้าหม่นหมองไม่มีสง่าราศีเช่นนั้นก็รู้สึกเจ็บปวดใจ
นี่เป็นหายนะที่เกิดขึ้นโดยไม่มีเค้าลางเลยจริงๆ อยู่ดีๆ เงินเซาก็
มีภรรยามีครอบครัวเพิ่ม ใจของหลี่ชื้อย่อมต้องกระอักกระอ่วนยิ่ง

"ท่านแม่ พวกเรากลับไปพักผ่อนก่อนเถาะ มีเรื่องอะไรไว้พรุ่งนี้
ค่อยว่ากัน ท่านว่าดีหรือไม่เจ้าคะ" เงินอิงกล่าววาจาอ่อนโยน นางขยับ
ขึ้นหน้ารับผู้เป็นมารดาต่อจากมือของจื้อฉีให้อีกฝ่ายพึงชอบอยู่บนร่างของ
ตนเอง

* ยามชวี คือช่วงเวลา 19.00 น. ถึง 21.00 น.

ครั้งนี้รับรู้ได้ถึงกลิ่นหอมจางๆ บนร่างของผู้เป็นบุตรี รวมถึงไหล่เรียวบาง แต่แข็งแกร่งยิ่งนั้น จู่ๆ หลี่ซือก็เจ็บปวดเศร้าสร้อยมากขึ้นกว่าเดิม น้ำตาไหลหลังริน

"เจ้าว่า...นี่มันเรื่องอะไรกัน" หลี่ซือพูดได้เพียงประโยคนี้ เสียงของนางก็ค้างอยู่ในลำคอ น้ำตาไหลร่วงไม่หยุด ในใจราวกับถูกมีดกรีดเฉือน เจ็บปวดจนแทบจะยืนไม่อยู่

เงินอิงเห็นเงาร่างของผู้เป็นมารดาโงนเงนไปมารุนแรงกิริยาพยุงอีกฝ่ายให้ยืนนิ่ง

จื่อฉีที่อยู่อีกด้านยื่นผ้าเช็ดหน้าส่งเข้ามาให้

นางรับผ้าเช็ดหน้า ช่วยซับน้ำตาให้หลี่ซืออย่างระมัดระวัง "ท่านแม่อย่าได้ทุกข์ใจไป ลูกยังอยู่ ลูกจะอยู่เป็นเพื่อนท่าน ลูกจะอยู่เป็นเพื่อนท่านตลอด ท่านยังมีลูกอยู่"

คำพูดนี้ยิ่งแทงใจดำหลี่ซือ นางอดไม่ได้ที่จะโอบกอดผู้เป็นบุตรี ร่ำไห้ไร้สรรพเสียง

บุตรธิดาไหนเลยจะอยู่เป็นเพื่อนบิดามารดาได้ตลอด ไม่ว่าเช่นไร สุดท้ายนางก็ต้องบินออกจากอ้อมอกของบิดามารดาไปไกล

'เคียงคู่อยู่ด้วยกันไปตลอด' นั้นมีก็แต่คนที่เข้าพิธีสมรสอยู่ใต้เงาโคมแดงเท่านั้น

ทว่ายามนี้ ท่ามกลางความมืดกว้างไกล คนผู้นั้นไปอยู่เสียที่ใด

ความรู้สึกอยู่ยติธรรม พร่ำบ่น ร่ำวราน เจ็บปวดล้นปรายกฏอยู่ในดวงตาของนาง และไหลรินเอ่อท้นออกมาพร้อมกับน้ำตา

หลี่ซือร้องไห้ออกมาอย่างไม่อาจควบคุม

เงินอิงช่วยนางเช็ดน้ำตาอย่างเบามือ มิได้ฝืนลากตัวผู้เป็นมารดา

ไปต่อหน้าพวกสาวใช้ ตรงกันข้ามกลับโบกมือไปทางพวกจื่อฉีบอกให้พวกนางถอยออกไป

จำให้ออกมาได้ย่อมเป็นเรื่องดี เทียบกับกักเก็บไว้ในใจแล้วนั้นว่าดีกว่ากันมาก

หลี่ซือในเวลานี้จำต้องระบายอารมณ์ที่เก็บสะสมมาตลอดแปดปีนั้นออกมาให้เร็วที่สุด มีแต่เช่นนี้เท่านั้นถึงจะส่งผลดีต่อสุขภาพกายและใจของนาง

บนระเบียงมีก็แต่ความเจียบงัน ไหล่ของหลี่ซือลั่นสะท้าน สาบเลือดของเงินอิงเปียกชุ่มไปด้วยน้ำตาของอีกฝ่าย

นางมิได้รำให้เสียงดัง แต่กลับพยายามควบคุมมันอย่างสุดความสามารถ ทว่าการเคลื่อนไหวนี้กลับยังคงเห็นได้กระจ่างชัด

ไม่รู้หลิวเปาซานจยามาปรากฏตัวอยู่ที่นอกกระเบียงตั้งแต่เมื่อใด ด้านหลังยังมีสตรีร่างกายแข็งแรงในอาภรณ์สีครามอีกสี่นาง แบกเกี้ยวอ่อนไว้หลังหนึ่ง

นางไม่ได้พูดอันใด ทำเพียงค้อมกายให้เงินอิง ก่อนจะถอยกลับเรือนหมิงหยวนเจียบๆ หลังจากนั้นก็วกมือเรียกสาวใช้ตัวน้อยมาอีกสองสามคน สั่งให้พวกนางยืนเฝ้าอยู่สองข้างทางของประตูวงเดือนบนระเบียงคด ห้ามมิให้ผู้ใดผ่านเข้ามา หลังจากนั้นก็ไปยืนบนบ่อน้ำอมอยู่ข้างประตูลานเรือน มองดูหลี่ซือด้วยสายตาห่วงใย

แสงจากโคมไฟส่องให้เห็นถึงดวงตาของนาง ที่อยู่ภายในดวงตาคู่นั้นคือความรู้สึกห่วงใยที่สามารถมองเห็นได้ชัดแจ้ง

เงินอิงพยักหน้าอย่างซาบซึ้งใจให้หลิวเปาซานจยา

ภายในลานเรือนขนาดใหญ่นี้เข้าใจไว้ว่าจะแห่งเหือดหมดสิ้น

แม่หิวเป่าชานฉายาจะไม่พูดอันใดแม้เพียงประโยคเดียว แต่การเคลื่อนไหวของนางกลับเป็นการดูแลหีที่ซื่อที่ดียิ่งที่สุด

โคมไฟสีแดงสายไหมอยู่กลางสายลม เงามจันทร์เคลื่อนคล้อย แสงไฟกระจางส่องประกายอยู่ท่ามกลางสุ่มทุ่มพุ่มพฤกษ์ ขณะเดียวกันก็เหมือนถูกแสงจันทร์สุกสกาวทำให้ดูหม่นหมองไปหลายส่วน

หลังร่ำให้อยู่พักหนึ่ง น้ำตาของหีที่ซื่อก็เริ่มหยุดไหล

เมื่อครุ่นนางแค่ควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ถึงได้ร่ำให้อยู่นอกเรือนหมิงหย่วน เช่นนั้น พอรู้สึกดีขึ้นเล็กน้อยนางก็อดนึกอับอายไม่ได้

นางรู้สึกอึดอัดใจที่เปลอร่ำให้ต่อน้าบุตรีและเหล่าสาวใช้

พอเห็นเช่นนั้นเงินอิงก็กวักมือเรียกเกี้ยวอ่อนเข้ามา ประคองพาผู้เป็นมารดาขึ้นเกี้ยวพลางกล่าววาจาอ่อนโยนว่า "ท่านแม่ ด้านนอกลมแรง ท่านนั่งเกี้ยวเถอะ ลูกจะคอยเดินอยู่ข้างๆ"

310

รู้!แดงรุ่งเนจิงล้น

หลี่ซื่อเห็นผู้เป็นบุตรจัดการทุกอย่างได้รอบด้านเช่นนั้นก็ตั้งมือเงินอิงมากุมไว้ด้วยขอบตาร้อนผ่าว นางรีบสะกดกลั้นอารมณ์ กล่าวออกมาด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม "ลำบากเจ้าแล้ว แม่ไม่เอาไหนเลยจริงๆ"

"ท่านแม่กล่าวเหลวไหลอันใด ในสายตาลูก หัวหล้านี้มีแต่ท่านแม่เท่านั้นที่เป็นอันดับหนึ่ง ไม่มีผู้ใดเทียบเทียมได้" เงินอิงกระซิบปลอบใจอีกฝ่าย นางยื่นส่งผ้าเช็ดหน้าสะอาดๆ ให้หลี่ซื่อพลางยิ้มยิ้มบาง "ผืนนี้ท่านเอาไว้เช็ดเหงื่อ"

หลี่ซื่อรู้สึกเหมือนได้รับการปลอบประโลม นางรับผ้าเช็ดหน้าเก็บไว้ในแขนเสื้อ ครั้นพิจารณาดูถ้อยคำของเงินอิงอีกครั้ง นางก็รู้สึกว่ามันช่างน่าขันยิ่ง "เด็กผู้นี้พูดจาพิลึกพิลั่นจริงๆ"

ครั้นได้ยินเช่นนั้นเงินอิงก็โล่งอก นางฟังออกว่าผู้เป็นมารดากำลังกระเข้านางเล่น อีกทั้งยังรู้จักตำหนินางออกมาเช่นนั้น จิตใจของหลี่ซื่อ

ยามนี้น่าจะสงบลงหลายส่วนแล้ว เช่นนี้นับว่าดียิ่งนัก

ม่านสี่ครามถูกปลดลง สตรีแข็งแรงทั้งสี่หามเกี้ยวอ่อน

เงินอิงเดินอยู่ข้างเกี้ยว สาวใช้เดินอยู่หลังเกี้ยวห่างออกไปสองสามก้าว

ท่ามกลางแสงจันทร์สีขาวนวล ทุกคนเดินจากไปอย่างช้าๆ

สวี่ชื้อเดินทางกลับถึงเรือนเร็วกว่าหลี่ชื้อเล็กน้อย อีกทั้งยังไม่รู้เรื่อง
บนระเบียงคด หลังกลับไปถึงเรือนส่วยเจี้ยนนางก็นั่งลงที่หน้าโต๊ะแต่งตัว
ถอดปิ่นปลดต่างหู ในใจร้อนรนกระสับกระส่ายยิ่งยวด

เรื่องราวของบ้านรองยุ่งยากยิ่งนัก ถึงจะโยนมันทิ้งออกจากมือแล้ว
แต่สุดท้ายก็ยังคงติดค้างอยู่ในใจนางไม่วางเลือน

ขณะกำลังครุ่นคิด จู่ๆ ม่านมุกก็ถูกเลิกสูง สาวใช้ที่ชื้อหลิวอิงเดิน
เร่งร้อนเข้ามาภายใน

ทันทีที่เข้ามาในห้องยังไม่ทันพูดอันใด นางก็กวาดตามองไปรอบๆ ก่อน
สวี่ชื้อเข้าใจได้ทันที นางโบกมือไล่สาวใช้ตัวน้อยในห้องออกไปจนหมด
หลิวอิงขยับขึ้นหน้าสองสามก้าว กระซิบบอกออกมาสองประโยค
หลังฟังจบสวี่ชื้อก็คล้ายไม่ยินดียินร้ายอันใด หัวคิ้วคลายออก เขี่ย
เครื่องประดับบนโต๊ะเล่นไปมา "ข้าคิดว่าเรื่องอะไรเสียอีก ก็แค่รำให้
เท่านั้น หาใช่เรื่องใหญ่โตอันใดไม่"

ทว่าพูดจบจู่ๆ นางก็ถอนหายใจออกมาคราหนึ่ง "จะว่าไปที่นางร้องไห้
ก็ไม่ใช่เรื่องแปลก หากเป็นข้า ข้าย่อมต้องร้องไห้เช่นกัน"

ความอยุติธรรมที่หลี่ชื้อได้รับไม่ใช่เรื่องเล็กๆ ที่สูญญินผู้เฒ่าสวี่ยอม
ออกหน้าช่วยเหลืออีกฝ่ายอย่างสุดกำลังในครั้งนี้หนึ่งก็เพื่อรักษาหน้าตา
ของจวนกั้วกง สองคงด้วยเพราะนี่กละอายใจต่อสะไภ้รอง

"ฮูหยินรอนับว่าน่าสงสารจริงๆ" หลิวอิงกล่าววาทาเห็นพ้อง
 สตรีชื่อหั่วร้อออกมาคราหนึ่ง แวดตาแสดงออกว่าไม่เห็นเป็นเช่นนั้น
 ชัดแจ้ง "ใช่ว่าข้าจะนึกตำหนิอันใดหรอกนะ ทว่าเรื่องนี้นายท่านรอง
 จัดการได้แย่มากๆ ต่อให้ไม่สามารถแก้ไขอันใดได้ จะดีจะชั่วเช่นไรก็
 น่าจะโผล่หน้าออกมาช่วยปลอบใจนางบ้าง"

ได้ยินเช่นนั้นหลิวอิงก็เดินขึ้นหน้าหยิบพัดขึ้นมาช่วยพัดให้อีกฝ่าย
 "ผู้น้อยยังมีอีกเรื่องที่ไม่ได้รายงานให้ฮูหยินทราบ เป็นเรื่องของนายท่านรอง
 เจ้าค่ะ"

นางทำท่าพุ่มของพลางกล่าว "ได้ยืมมาก่อนกลับเรือน นายท่านรอง
 พุ่มของประดับหยกล้ำค่าสองชิ้นลงกับพื้นจนแตกละเอียดก่อนจะล้ม
 หดสติไป โชคดีที่ในบรรดาแขกพวกนั้นมีท่านหมอที่เชี่ยวชาญการฝังเข็ม
 อยู่ผู้หนึ่ง ช่วยฝังเข็มให้จนสามารถฟื้นคืนสติกลับมาเจ้าค่ะ"

สตรีชื่อรุ่สึกแปลกใจอยู่เล็กๆ "มีเรื่องเช่นนี้ด้วยกระนั้นหรือ เหตุใด
 ข้าถึงไม่ได้ยินข่าว"

น้ำเสียงของหลิวอิงแผ่วเบาลงทุกขณะ "เรื่องนี้นายท่านสี่เป็นคน
 จัดการ เรื่องราวที่เกิดขึ้นทางด้านหน้านั้นมิได้ผ่านมือฮูหยินผู้เฒ่า เมื่อครู่
 นายท่านสี่เพิ่งให้คนมารายงานเจ้าค่ะ"

สตรีชื่อหลุดหัวเราะออกมาคราหนึ่ง สีหน้าผ่อนคลายลงเป็นอันมาก
 "ข้าก็นึกว่าเรื่องอะไร ที่แท้ก็เป็นเขา"

นางลากหางเสียงยาวๆ ก่อนจะโบกมือ "ช่างเถะ เรื่องนี้อยู่ห่าง
 ได้เท่าไรก็เท่านั้น มือจะได้ไม่แปดเปื้อน"

นางคาดอยู่ก่อนแล้วว่าเรื่องนี้ต้องเกี่ยวข้องกับบ้านสี่แน่ ดังนั้น
 ตอนอยู่ที่เรือนหมิงหย่วนนางถึงไม่ยอมเปิดปาก ต่อให้รู้ว่าการกระทำ

เช่นนี้อาจทำฮูหยินผู้เฒ่าสวี่ไม่พึงพอใจก็ตาม

เทียบกับการทำให้แม่สามีพึงพอใจแล้ว นางรู้สึกลัวว่าชื่อเสียงใน
 ภายภาคหน้าของจวนกั๋วคงสำคัญกว่า

บรรดาศักดิ์เจิ้งกั๋วคงนี้สุดท้ายย่อมต้องตกอยู่กับพวกนางบ้านใหญ่
 เส้นทางในภายภาคหน้าของชื่อจื่อเจินชวินยังอีกยาวไกล ไม่จำเป็นต้อง
 ให้น้องชายไม่เอาไหนลากพาจวนต้องพลอยลำบากตามไปด้วย

พอคิดถึงจุดนี้สวี่ซื่อก็ล้วงเอากุญแจสำริดดงามดอกหนึ่งออกมา
 จากแขนเสื้อ มอบให้กับหลิวอิงพลางกล่าว "เจ้าไปเปิดตู้ใบใหญ่ที่อยู่
 ด้านหลัง โฉนนั้นมีกล่องเคลือบสีลายบุปผาอยู่ใบหนึ่ง เจ้าไปเอามันออกมา"

หลิวอิงรับคำแล้วเดินจากไป เพียงไม่นานนางก็ประคองเอากล่อง
 ใบนั้นกลับมา ยื่นส่งให้สวี่ซื่อพร้อมกุญแจดอกนั้น

สวี่ซื่อเก็บกุญแจกลับ เปิดฝากล่องออก ที่บรรจุอยู่ภายในคือ
 โสมต้นหนึ่ง

หลิวอิงอุทานออกมาคำหนึ่ง สองตาเบิกกว้าง "ฮูหยิน ท่านคิดจะ
 มอบมันให้?" ปากนางขยับเป็นคำว่า 'บ้านรอง'

สวี่ซื่อพยักหน้าพลางปิดฝากล่องลง และผลัดมันไปอีกด้านคล้าย
 ไม่นำพา "สิ่งนี้ข้าเก็บไว้ก็ไม่มีใครกิน หากยังวางเก็บไว้ต่อ สุดท้ายก็คงไม่มี
 ฤทธิ์ยาอันใดหลงเหลือแล้ว มิสู้มอบมันให้คนที่จำเป็นต้องใช้"

หลิวอิงยิ้มแสดงคารวะนอบน้อม "ฮูหยินใจกว้างยิ่งนัก ไม่ว่าเช่นไร
 สิ่งนี้ก็นับเป็นของล้ำค่า ฮูหยินบอกจะให้ก็ให้เช่นนี้ ในจวนนี้ยังจะมีผู้ใด
 เทียบฮูหยินได้อีกเล่าเจ้าคะ"

สวี่ซื่อชำเลื่องมองนางปราดหนึ่ง สีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม "ก็แค่
 แสดงน้ำใจเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น อีกอย่างทางนั้นก็ยังไม่ว่าจะรับไว้

แต่ไม่ว่าเช่นไรพวกเราก็ไม่อาจทำตัวแล้งน้ำใจ"

นางมิได้เป็นพวกราชวิสัยทัศน์ก็แค่โสมคนรากหนึ่งเท่านั้น นางเชื่อว่าทางลี้ซื่อเองก็หาได้ขาดของพวกนี้ไม่ บ้านมารดาของผู้เฒ่าฐานะโช้วจะย่ำแย่เสียเมื่อไร

เพียงแต่ที่ควรแสดงออกก็ควรต้องแสดงออก ลี้ซื่อรำไให้อยู่นอกประตูเรือนหมิงหยวน พวกนางบ้านอื่นไหนเลยจะควรทำตัวเพิกเฉยเย็นชา

"เจ้ารอดูเถิด พรงี้ของที่ฮูหยินผู้เฒ่าจะมอบให้นางมีแต่จะมากไม่มีน้อย โสมคนของข้านี้จะนับประสาอะไรได้" ลี้ซื่อพูดด้วยสีหน้าสงบนิ่ง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3x6SskV>